

PAOLO GIORDANO

nỗi

cô đơn

của

các

số

nguyên tố

The huge bestseller of Italia

nh

nhà nam NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC

Tên eBook: **Nỗi Cô
Đơn Của Các Số
Nguyên Tố**

Tác giả: **Paolo
Giordano**

Thể loại: **Tiểu thuyết,**

Tâm lý, Văn học Ý

**Công ty phát
hành: Nhã
Nam**

**Nhà xuất bản:
NXB Văn Học**

Trọng lượng

vận chuyển
(gram): 440

Kích thước:
13x20.5 cm

Dịch Giả: Lê
Thúy Hiền

Số trang: 370

**Ngày xuất
bản: 08-2009**

**Hình thức:
Bìa mềm**

**Giá bìa:
62.000 đ**

**Ebook: Đào
Tiểu Vũ
eBook -
www.dtv-
ebook.com**

Giới thiệu:

Cô bé Alice bảy
tuổi, gặp tai nạn

trượt tuyết kẹt
trong hẻm núi
ngập tuyết, không
ai đến cứu.

Mattia, cậu bé
bảy tuổi, bỏ em
một mình trong
công viên để đi
sinh nhật; lúc
quay về cô bé em

song sinh vĩnh
viễn biến mất, cậu
được bố mẹ tìm
ra lúc đang tự
rạch tay mình.

Cuốn tiểu thuyết
được trao một
trong những giải
thưởng danh giá

nhất nước Ý-
Strega, "Nỗi cô
đơn của các số
nguyên tố" với số
lượng bán ra hơn
một triệu bản
được bắt đầu như
thế.

Sau biến cố ghê

góm đó, Alice và
Mattia đã thay đổi
hắn. Dường như
cây cầu dây nôi
hai đứa trẻ với
thế giới bên ngoài
bị chặt mất một
bên để thỉnh
thoảng lại rung
lên chỉ chực đứt

mỗi khi chúng
tiếp xúc với thế
giới bên ngoài.

Ở trường học,
không ai coi hai
đứa trẻ này là
bình thường.
Mattia tự đào một
vực thăm quanh

mình không cho ai
đến gần. Cậu còn
khác người bởi là
một thiên tài toán
học và bởi thói
quen rạch những
vết sắc lên người,
để lại những vết
sẹo như nhật ký
bởi ám ảnh lỗi

lâm mà cậu không
thể tha thứ được
cho mình. Alice
chán ăn và gầy
không thể tưởng.
Sự tình cờ kéo họ
lại gần nhau và
trở thành bạn.

Ngày Mattia tốt

nghiệp và nhận
được lời mời
chào danh giá của
một trường đại
học nước ngoài,
Alice đến chúc
mừng và tình cảm
của họ đã có thể
tiến xa hơn nữa.
Nhưng như hai số

nguyên tố, gần
nhau nhưng không
bao giờ chập lại
làm một được bởi
giữa chúng có một
số chẵn ngăn
cách, sự bất lực
trong giao tiếp đã
làm họ không thể
nói được điều

mình thực sự
nghĩ.

Sự bất lực ấy lan
tràn trong gia đình
nơi họ sống: bố
mẹ không nói
chuyện được với
nhau, không nói
chuyện được với

con cái. Sự bất
lực ấy lan tràn ở
nhà trường khi cô
giáo và bạn bè
không giao tiếp
với những đứa trẻ
khác thường. Sự
bất lực ấy hiện
diện trong đời
sống sau này của

Alice và Mattia
khi họ trưởng
thành.

Alice không nói
ra những điều cô
thực sự cảm thấy
với chồng và cuối
cùng đánh mất
hạnh phúc gia

đình. Mattia
không thực sự
giao tiếp với học
sinh - anh là giảng
viên toán - mà chỉ
nhìn vào bài giảng
và những lời diễn
giải trên bảng.
Cuối cùng, Mattia
cũng về gặp Alice

khi cô nói có
chuyện quan trọng
nói với anh. Họ
đã bên nhau, hôn
nhau. Tưởng rằng
cuộc đời đã muốn
họ kết hợp cùng
nhau nhưng vào
phút cuối Mattia
lại ra đi, Alice

cũng đã sẵn sàng
cho điều ấy.

Cuốn tiểu thuyết
như ánh đèn pha
rọi vào phần xám
tối không chỉ của
xã hội Ý: tâm
quan trọng của
tuổi thơ trong việc

hình thành nhân
cách, sự kỳ thị
trong trường học
hay sâu sa hơn là
sự dị ứng với
người không
giống mình, tình
yêu - tình dục ở
tuổi vị thành niên,
cuộc sống của

người đồng tính,
nổi cô đơn trong
xã hội, sự bất lực
trong giao tiếp ở
mọi cấp độ, mọi
môi trường xã
hội...

Tác giả không tập
trung miêu tả tâm

lý của nhân vật
mà đặt các phản
ứng tâm lý vào
một hoàn cảnh cụ
thể. Cấu trúc
truyện đơn giản,
với hai câu
chuyện song song,
phát triển theo lối
tuyến tính, chia

thành nhiều
chương, mỗi
chương lại chia
thành nhiều mẩu
nhỏ không quá
mười trang... -
Một sự phân tích
phù hợp với độ
giả trong xã hội
công nghiệp: thiếu

thời gian và sự
kiên nhẫn.

Trong chuyện ta
thấy những "bi
kịch" - nếu nhìn từ
ngoài vào - của
các nhân vật đều
bắt nguồn từ một
chấn động tâm lý

từ thời ấu thơ
(Alice, Mattia)
hay một sự kiện
nào đó trong quá
khứ (Denis, bạn
của Mattia, đồng
tính) rồi sau đó là
thời vị thành niên.

Mời các bạn đón

đọc *Nỗi cô đơn*
của các số
nguyên tố của tác
giả *Paolo*
Giordano .

MỤC

LỤC

Thiên thần
tuyệt (1983) - 1.

Nguyên lý
Ác xi mét
(1984) - 2.

Trên bề mặt

và ngay dưới da
(1991) - 3.

4.

5.

6.

7.

8.

9.

10.

11.

12.

13.

14.

15.

16.

17.

18.

19.

Căn phòng
khác (1995) -
20.

Bên trong và
bên ngoài làn
nước (1998) -
21.

22.

23.

24.

25.

26.

27.

28.

29.

Chỉnh nét
(2003) - 30.

Những gì
còn lại (2007) -
31.

32.

33.

34.

35.

36.

37.

38.

39.

40.

41.

42.

43.

44.

45.

46.

47.

Lời cảm ơn

*Tặng
Eleonora,*

*bởi trong
yên lặng tôi*

*đã hứa với
em*

Chiếc áo
khoác trang trí

cầu kỳ của bà cô
già thật hợp với
vóc người thon
nhỏ của Sylvie,
em đã năn nỉ
tôi nói lỏng
thêm ra. Em
nói “Tay áo
thẳng tron,
trông thật quá

tức cười!”

Gérard de
Nerval, *Sylvie*,
1853

Thiên
thần

tuyết
(1983)

I.

Alice Della
Rocca ghét

trường trượt
tuyết. Em ghét
phải thức dậy từ
bảy giờ ba mươi
phút sáng, kê cả
vào dịp Giáng
sinh. Em ghét
cái cách ba nhìn
em chăm chăm
suốt bữa sáng,

sốt ruột đánh
nhịp chân dưới
gầm bàn như
thể giục em ăn
mau lên. Em
ghét đôi tất nịt
bằng len khiến
dọc đùi ngứa
ngáy hết sức,
ghét đôi găng

tay to sù làm
em không thể
cử động thoải
mái các ngón
tay, ghét cái mũ
bảo hiểm chẹn
cứng hai bên
má với miếng
đệm sắt áp chặt
lấy hàm dưới;

lại còn đôi giày
trượt tuyết to
tướng nữa chứ,
lúc nào chúng
cũng bó quá
chặt khiến em
đi lại kênh càng
y chang một
con đười ươi
vậy.

“Thế nào,
con có uống nốt
sữa đi hay
không?” Ba lại
giục thêm lần
nữa.

Alice uống
vội một hộp sữa
nóng, bỏng cả

lưỡi, rồi cả thực
quản lẫn dạ dày.

“Tốt lắm,
hôm nay con
hãy chứng tỏ
mình là ai”, ba
bảo em.

Thế mình là

ai nhỉ? Alice
nghĩ ngợi.

Bị đẩy ra
khỏi nhà, em
cuốn chặt mình
trong bộ quần
áo trượt tuyết
màu xanh, đính
phù hiệu và

dòng chữ cổ
động óng ánh
của các nhà tài
trợ. Lúc này
ngoài trời lạnh
âm 100C; mặt
trời trông chỉ
như một đĩa
tròn xám xịt
hơn cả lớp

sương dày đang
bao phủ khắp
xung quanh.
Alice bắt đầu
nghe tiếng sữa
sôi lục đục trong
bụng khi em đi
vào màn tuyết,
thanh trượt vác
trên vai: trừ phi

đã giỏi tới mức
có cả người vác
hộ đồ nghề, còn
không thì lúc
nào cũng phải
tự thân vận
động thôi.

“Nâng cao
phía sau lên,

nếu không là
giết người như
chơi đấỵ”, ba
nhắc.

Vào cuối
mùa trượt tuyết
Sci Club tặng
bạn một chiếc
khuyen cài áo

có hình các ngôi
sao in chìm. Cứ
mỗi năm lại
thêm một ngôi
sao nữa kể từ
khi bạn bốn
tuổi, chân đủ
dài để được đặt
ngôi vào trong
thang kéo lên

trên núi, cho tới
khi lên chín có
thể tự ngồi một
mình. Ba ngôi
sao bạc, rồi
thêm ba ngôi
sao vàng. Mỗi
năm lại thêm
một ngôi sao
xinh xắn nhắc

nhỏ bạn đã giỏi
hơn một chút,
và gần thêm
một chút những
cuộc thi đấu mà
mới chỉ nghĩ tới
thôi, Alice cũng
đã phát sợ lên
rồi. Em đã nghĩ
tới chuyện đó

rồi, dù mới chỉ
có ba ngôi sao.

Điểm hẹn là
ở trước cáp treo
vào đúng tám
giờ mở cửa
để bắt đầu tập
luyện. Lũ bạn
Alice đã có mặt

đông đủ, đứng
túm tụm vào
nhau quây
thành vòng
tròn. Đứa nào
đứa nấy trùm
kín mít trong bộ
đồng phục hết
như những chú
lính tí hon đang

tê cứng vì lạnh
và buồn ngủ.
Cắm đông gậy
trượt xuống lớp
tuyết phủ dày
dưới chân,
chúng tiện thể
tỳ luôn người
lên đó, dùng
đưa cả tay

trông chẳng
khác gì lũ bù
nhìn cắm trên
cây gậy. Chẳng
đưa nào buồn
mở miệng ra
nói chuyện.
Alice lại càng
không.

Ba cốc cho
em hai nhát rõ
mạnh lên mũ,
thiếu điều giúi
luôn em xuống
tuyệt.

“Đè bẹp tất
cả bọn nó nhé.
Mà phải dòn

trọng tâm lên
phía trước, nhớ
chưa? Trọng
tâm dồn lên
trước!”

Mấy tiếng
“Trọng tâm dồn
lên trước” dội
lại trong đầu

Alice.

Thế rồi ba đi
xa dần, thối phù
phù vào hai
lòng bàn tay úp
chụm. Giờ thì
ông sẽ sớm
quay về căn nhà
ấm áp mà ngồi

đọc báo. Mới đi
có vài bước
chân thôi mà
màn sương xám
như đã nuốt
chửng ông mất
rồi.

Alice làm rơi
thanh trượt

tuyết xuống đất.
Ba mà nhìn
thấy chắc sẽ
trách mắng em
ngay trước mặt
bạn bè. Em lấy
gậy đánh tan
lớp tuyết dính
chặt vào đế giày
trước khi xỏ

chân vào ván
trượt.

Mà em đã
bắt đầu phải
nhịn rồi. Bụng
dưới em căng
cứng như có cây
ghim găm trong
bụng. Thế nào

rồi hôm nay em
cũng không thể
nhịn được đâu,
em chắc thế mà.

Sáng nào
cũng vậy, cứ ăn
xong là em
khóa mình
trong nhà tắm,

cố đi tiêu cho
bằng hết. Em cứ
ngồi thót bụng
trên bồn cầu, cố
gắng quá tới
mức đầu óc đau
thốc lên, mắt
thì lòi ra khỏi
tròng như thể
một quả nho bị

vắt hạt. Em mở
vòi nước hết cỡ
để ba không
nghe thấy tiếng
ồn. Tay em nắm
chặt lại, cố rặn
cho tới giọt cuối
cùng.

Rồi em ngồi

yên như thế cho
tới lúc ba gõ cửa
hét lên âm ỉ:
“Thế nào hả cô
nàng, đã xong
chưa hay hôm
nay cũng lại đến
muộn?”

Dù thế nào

thì cũng chẳng
ích gì. Cứ tới
phía cuối chẳng
cáp treo đầu
tiên là em lại
cảm thấy buồn
tiêu tới mức
phải tách ra một
chút, tháo hai
thanh trượt ra,

cúi gập người
trên nền tuyết
lạnh, đi tiểu
thật nhanh
trong lúc giả vờ
buộc lại dây
giày. Em dồn
tuyết lại hai bên
cẳng chân khép
chặt và cứ thế đi

tiêu trong quần
dài, đôi tất len;
trong khi tất cả
bạn bè nhìn em
còn thầy Eric,
như mọi khi,
bảo chúng đợi
Alice một chút.

Lần nào em

cũng thấy nhẹ
cả người khi
dòng nước ấm
chảy dọc cẳng
chân lạnh toát.

Sẽ nhẹ người
hơn biết bao
nhiều nếu bạn
chúng không

đứng ở đó mà
nhìn mình như
vậy, Alice nghĩ.

Trước sau gì
chúng nó cũng
sẽ biết thôi.

Trước sau gì
mình cũng sẽ đề

lại một vệt bản
màu vàng trên
tuyết.

Rồi chúng
nó sẽ tha hồ
giễu cợt mình.

Một phụ
huynh tiến lại

gần thầy Eric
hỏi liệu hôm
nay sương mù
nhiều như vậy
có nên leo lên
núi cao hay
không. Alice
dỏng tai lên
nghe, tràn trề
hy vọng. Nhưng

thầy Eric đã nở
nụ cười phải nói
là hoàn hảo của
thầy:

“Chỉ ở dưới
này mới có
sương mù thôi.
Trên đỉnh núi
mặt trời chói

chàng có thể xẻ
đôi cả đá tảng ra
ấy chứ. Nào cố
lên các bạn trẻ,
ta đi thôi!”

Alice ngồi
chung quanh
cáp treo với
Giuliana, con

gái một đồng
nghệp của ba.
Suốt cả quãng
đường hai đứa
chẳng nói chẳng
rằng. Chúng
chẳng thích,
cũng chẳng ghét
nhau. Hai đứa
không có điểm

gì chung, trừ
việc không đưa
nào thích thú gì
phải ngồi đây
lúc này.

Tiếng gió
quét trên đỉnh
Fraiteve, ào ào
thổi dọc theo

đường dây cáp
bằng thép mà
Alice và
Giuliana đang
treo lơ lửng bên
dưới, cầm thật
trong cổ áo
khoác, tự làm
ấm mình bằng
hơi thở.

Alice tự nhủ:
chỉ là lạnh thôi,
không phải
mình lại buồn
đi tiêu nữa đâu.

Nhưng càng
lên trên đỉnh,
cái bọc căng
cứng trong bụng

càng tấ¹m tấ¹c,
như ghim cắ¹m
dầ¹n vào da thậ¹t.
Thậ¹m chí còn tậ¹
hơn mọi khi. Có
lẽ lần này
không chỉ có
nướ²c tiể².

Không, chỉ

là lạnh thôi mà,
mình không thể
buồn tiêu thêm
một lần nữa.
Mình vừa mới
đi xong mà, cố
lên.

Một cái ợ hơi
khiến sữa dâng

lên tận cổ họng.
Alice nhấn mặt
kính tởm nuốt
nó xuống.
Không thể nhìn
nổi nữa, chết
mất.

Còn những
hai chạng nữa

mới đến điểm
dừng. Mình sẽ
không thể nhận
được lâu đến
thế, Alice nghĩ.

Cáp treo vừa
chạm đất,
Giuliana nâng
thanh chắn an

toàn lên và cả
hai cùng đẩy
ghế ngồi ra
trước một chút
để trèo xuống.
Alice thì phải
chống tay xuống
ghế để có thêm
lực nhấc em
khỏi chỗ ngồi.

Chẳng thể
nhìn được gì xa
quá hai mét,
chứ đừng nói
đến mặt trời
chói chang! Mọi
vật như đang
cuộn tròn trong
một chiếc chăn
bông. Tất cả

toàn một màu
trắng: phía trên,
phía dưới, bốn
phía xung
quanh đâu đâu
cũng một màu
trắng toát. Đối
lập hoàn toàn
với bóng tối.
Nhưng nỗi sợ

mà chúng đem
lại cho Alice thì
giống hệt nhau.

Em lần ra
bên đường trượt
tìm một chỗ có
tuyết chất lên
cao để có thể
giải quyết cái

bụng căng cứng
đang phát ra
những tiếng sôi
ùng ục như máy
rửa bát. Alice
ngoái lại đằng
sau. Không thấy
Giuliana, thế
tức là con bé
cũng không thể

nhìn thấy em.
Em lại leo thêm
vài mét, hai
thanh trượt
chéo hình
xương cá như ba
đã luôn bắt em
làm từ khi ông
quyết tâm dạy
em trượt tuyết:

khi trèo lên
phải bước theo
kiểu leo cầu
thang trong khi
đi xuống chân
phải dang rộng
ra. Cứ thế mỗi
ngày ba mươi,
bốn mươi lần
trèo lên, lao

xuống trong
đường trượt
dành cho bọn
trẻ con, bởi vì
mua vé cả mùa
chỉ để có đường
trượt không
thôi thì tốn kém
quá, ấy là chưa
kể trèo đi trèo

lại như thế còn
luyện luôn được
cả đôi chân nữa
chứ.

Alice tháo
hai thanh trượt
ra và bước thêm
vài bước. Em
giậm mạnh ủng

cho tuyết ngập
tới tận bắp
chân.

Cuối cùng
thì cũng có thể
ngồi xuống được
rồi. Em thả lỏng
cơ bắp, khỏi
phải nín thở

nữa. Một cái
rùng mình
thích thú như
luồng điện chạy
khắp cơ thể rồi
tập trung ở các
đầu ngón chân
Alice.

Chỉ là tại sữa

thôi, chắc chắn
là tại sữa. Tại
hai mông em đã
lạnh cứng rồi vì
cứ phải ngồi
đây, trên đỉnh
núi tuyết cao
hơn hai ngàn
mét này. Chưa
bao giờ lại tệ

đến thế này, ít
nhất là em nhớ
thế. Chưa, chưa
một lần nào.

Không phải
chỉ là đi tiêu.
Không chỉ có
thế. Alice đã đại
tiện mất rồi, vào

đúng chín giờ
một buổi sáng
tháng Giêng.
Em đại tiện ra
quần mà thậm
chí còn chưa
nhận ra, ít nhất
là cho tới tận
lúc nghe giọng
thầy Eric vắng

vẳng gọi em từ
một khoảng
không vô định
nào đó trong
lớp sương mù.

Em bật dậy
và chỉ đúng lúc
ấy mới nhận
thấy đứng quần

có gì đó nặng
nặng. Theo
phản xạ em lấy
tay sờ mũi,
nhưng chiếc
găng tay to sự
khiến em không
thể cảm thấy gì.
Dù sao cũng
không cần, em

đã hiểu ra rồi.

Giờ thì mình
biết làm thế
nào? Em thần
thờ tự hỏi.

Thầy Eric lại
gọi em thêm lần
nữa. Alice

không trả lời.
Miễn là cứ ở
trên này, em sẽ
được lớp sương
mù che kín. Em
có thể tụt quần
rồi lau tạt bằng
tuyết, hoặc em
có thể xuống
chỗ thầy Eric

nói nhỏ vào tai
thầy chuyện gì
xảy đến với em.
Em có thể nói
bị đau đầu gối,
nên em phải
quay về. Hoặc
cứ mặc kệ mọi
chuyện mà tiếp
tục trượt tuyết,

chú ý cẩn thận
luôn đi cuối
hàng.

Nghĩ thế
nhưng em vẫn
chỉ đứng
nguyên tại chỗ,
bất động không
hề nhúc nhích,

được bao bọc
hoàn toàn bởi
lớp sương mù.

Thầy Eric gọi
em lần thứ ba.
Gọi to hơn nữa.

“Con ngóc đầu
chắc lại lên chỗ

trượt trước rồi”,
một thằng bé
trả lời thay em.

Alice nghe
tiếng bàn tán.
Đứa thì nói cứ
đi thôi, đứa thì
kêu nó lạnh
lắm, không thể

cứ đứng nguyên
một chỗ được.
Có lẽ họ đang
đứng ở ngay
phía dưới, chỉ
cách đó vài mét,
hoặc thậm chí
vẫn còn ở chỗ
bên cáp treo.
Âm thanh dội

lại từ khắp các
dãy núi, vang
vang trong
tuyết và đánh
lừa thính giác.

“Khỉ thật cái
con bé ấy. Thôi
ta cứ lên đó
xem thế nào”,

thầy Eric nói.

Alice chậm
rãi đếm tới
mười, cố nén
cơn buồn nôn
bởi mớ chất
lỏng khó chịu
chảy dọc xuống
hai bên đùi.

Đếm đến mười,
em lại đếm lại
từ đầu cho tới
tận hai mươi.
Chẳng còn bất
cứ một tiếng
động nào nữa.

Em vác mấy
thanh trượt đi

xuống đường
trượt. Mất một
lúc em mới hiểu
ra phải vác
chúng thế nào
cho vuông góc
với đường trượt
ngiên. Trong
màn sương mù
dày đặc như thế

này bạn sẽ
chẳng thể nhận
ra là đang quay
về hướng nào
đâu.

Em móc giày
và chỉnh khớp
nối với thanh
trượt, đeo kính

mắt bảo vệ, nhỏ
phù nước bọt
vào trong vì nó
bị mờ hơi
sương. Em chỉ
còn một việc là
xuống núi một
mình. Em
chẳng quan tâm
nếu như thầy

Eric phải leo lên
tận đỉnh
Fraiteve để tìm
em. Em không
muốn ở lại đây
thêm bất cứ một
giây nào nữa
trong cái tất len
liền thân dính
nhóp nháp toàn

phân này. Em
nghĩ tới quãng
đường. Em chưa
một mình đi
xuống bao giờ,
nhưng dù sao
thì họ cũng chỉ
đi bằng cáp treo
và đường trượt
này em cũng đã

làm quen vài
chục lần rồi.

Em vào tư
thế sẵn sàng,
chân chéo hình
chữ V, cẩn thận
hơn mọi khi.
Hai chân dang
rộng cũng giúp

em cảm thấy đỡ
dính dáp hơn.
Mới hôm trước
thầy Eric vừa
bảo: nếu còn
thấy em lượn
vòng mà hai
chân vẫn dang
rộng ra như thế
tôi sẽ trói hai cổ

chân em lại.

Thầy Eric
không thích
em, em biết
chắc như vậy.
Thầy coi em là
đứa kém cỏi. Và
theo một cách
nào đó thì thầy

có lý. Thầy cũng
chẳng ưa gì ba
em, bởi hôm
nào kết thúc
buổi học ông
cũng quấy rầy
thầy với cả tỉ
câu hỏi. Cô bé
Alice của chúng
ta thế nào rồi,

có tiến bộ thêm
được chút nào
không, chúng ta
sẽ có một nữ vô
 địch chứ, thế
bao giờ các cuộc
đua sẽ bắt đầu,
vân vân và vân
vân. Thầy Eric
cứ nhìn chăm

chằm vào một
điểm phía trên
vai của ba mà
trả lời nhất
gừng: vâng,
chưa đâu, hoặc
kéo dài giọng ừ
à.

Alice trượt

xuống thật
chậm. Qua cặp
kính dính đầy
sương em vẫn
nhìn thấy cảnh
vật lướt qua
mắt, dù chẳng
thể phân biệt
được gì xa quá
đầu thanh trượt.

Chỉ khi chạm
phải lớp tuyết
non em mới
nhận ra tới lúc
phải xoay người
rẽ rồi.

Em cất tiếng
hát khe khẽ để
cảm thấy bớt lẻ

loi. Thỉnh
thoảng em lại
đưa găng tay lên
chùi nước mũi.

Tới những
chỗ ngoặt em
nghiêng mình
về phía bên
thành núi, chúc

gậy xuống và
xoay người trên
đôi giày to
kênh. Bây giờ
phải dồn trọng
tâm lên trước,
nhớ chưa?
Trọng-tâm-dồn-
về-phía-trước,
cả thầy Eric, cả

ba đều nhắc em
như vậy.

Rồi ba sẽ nổi
điên lên cho mà
xem. Em phải
bịa ra một cái
có mới được.
Chuyện gì đó
phải có vẻ

thuyết phục,
không được sơ
hở chút nào.
Chắc hẳn có
nằm mơ em
cũng sẽ không
kể cho ba
chuyện đã thực
sự xảy ra. Sương
mù, phải rồi, là

tại sương mù.
Em đang bám
theo các bạn
khác trên đường
trượt chính thì
thẻ trượt bị rơi
ra khỏi áo
khoác. À không
nên, chẳng ai bị
tuột tấm thẻ ấy

bao giờ. Phải
ngu ngốc lắm
mới làm rơi mất
nó. Hay là khăn
quàng đi. Khăn
quàng của em bị
bay mất nên em
quay lại nhặt,
mà mọi người
lại không chờ.

Em đã gọi với
theo cả trăm lần
mà chẳng ai
nghe thấy. Tất
cả biến mất hút
trong màn
sương mù và
thế là em trượt
xuống dưới.

“Thế sao con
không trèo lên
tiếp?” ba sẽ hỏi
em như vậy.

Đúng thật,
sao lại không?
Nghĩ đi nghĩ lại
có lẽ tốt hơn cả
cứ nói bị mất

thẻ. Em không
trèo lên được vì
người trông coi
cáp treo không
cho em đi lên
mà không có
thẻ.

Alice mỉm
cười hài lòng

với câu chuyện
của mình. Một
cái có hoàn hảo.
Em cũng không
cảm thấy bản
nữa. Cái của nợ
ấy đã thôi nhỏ
giọt trong quần.

Em nghĩ có

lẽ nó đã bị đông
cứng lại rồi.

Em đã có thể
về nhà tắm táp,
mặc quần áo
sạch sẽ, xỏ chân
trong đôi dép
bông. Em đã có
thể xem tivi cả

phần ngày còn
lại. Em đã có
thể ngồi sưởi
ấm suốt thời
gian đó, nếu
như em chịu
ngước mắt nhìn
lên, một chút
thôi, đủ để thấy
dòng chữ lớn

màu cam:

Đường trượt

đóng cửa.

Chẳng phải ba
đã luôn dặn cần
phải nhìn xem
mình đang đi
đâu hay sao.

Nếu như em
nhớ ra trên nền

tuyệt mềm thì
không cần dồn
hết trọng tâm
lên trước như
vậy. Và giá như
thầy Eric vài
ngày trước đã
chỉnh lại cho
em mức kẹp của
đôi giày trượt

này. Giá như ba
đã cương quyết
hơn về chuyện
Alice nặng hai
mươi tám kí lô
nên như thế là
quá chật.

Cú nhảy
không cao lắm.

Chỉ vài mét, vừa
đủ thời gian
cảm thấy dạ dày
đột nhiên trống
rỗng và khoảng
không dưới
chân. Ngay sau
đó Alice đập
mặt xuống đất,
hai thanh trượt

hướng lên trời,
thẳng đuồn, đề
lên xương mác.

Em không
cảm thấy quá
đau. Nói cho
đúng thì hầu
như em không
cảm thấy gì. Chỉ

có tuyết chui
đầy vào bên
trong khăn
quàng, trong
mũ bảo hiểm và
cháy bỏng khi
chạm vào da.

Đầu tiên em
cử động cánh

tay. Khi em còn
bé xíu vào
những hôm có
tuyết rơi, ngay
sau khi tỉnh dậy
ba sẽ mặc quần
áo cho em rồi
bế em xuống
nhà. Họ sẽ đi bộ
tới sân, vừa

nắm tay vừa
đếm một, hai,
ba để cùng ngã
lộn nhào ra
đằng sau. Ba sẽ
bảo em hãy làm
thiên thần nhỏ
đi, và thế là
Alice vậy vậy
hai cánh tay.

Khi em đứng
dậy nhìn hình
dáng mình in
trên bức màn
trắng, trông thật
chẳng khác gì
một thiên thần
với đôi cánh
dang rộng.

Giờ thì Alice
cũng đang thử
vẩy tay như vậy.
Chẳng vì lý do
gì cả, chỉ để biết
rằng mình vẫn
còn sống. Em có
thể xoay đầu
sang một bên và
bắt đầu thở lại

được rồi, dù có
vẻ như không
khí hít vào
không xuống
tận tới nơi nó
phải tới. Em có
cảm giác rất lạ
không biết hai
chân đang ở tư
thế nào rồi. Một

cảm giác rất lạ,
là em không
còn chân nữa.

Em thử đứng
dậy, nhưng
không thể.

Nếu không
có màn sương

mù, có lẽ ai đó
đã có thể nhìn
thấy em từ trên
cao. Một vệt
xanh nổi rõ
dưới đáy hẻm
núi cách đó vài
bước chân nơi
sẽ trở thành
một dòng suối

nhỏ khi mùa
xuân về và nắng
ấm đầu mùa sẽ
giục lũ dâu rừng
mọc nhanh
hơn. Nếu biết
chờ đợi một
chút cho tới khi
chúng trở nên
ngọt lừ như

caramen, bạn có thể nhặt đầy cả giỏ chỉ trong một ngày.

Alice kêu cứu, nhưng âm thanh yếu ớt phát ra bị màn sương mù nuốt

chứng. Em lại
thử đứng dậy
một lần nữa, ít
nhất là thử xoay
người, nhưng
không thể.

Ba em từng
nói, những ai
chết vì lạnh chỉ

một tích tắc
trước khi lìa đời
sẽ cảm thấy
nóng kinh
khủng, muốn
cởi tung quần
áo. Chính vì thế
mà người ta tìm
thấy phần lớn
các trường hợp

chết vì lạnh chỉ
mặc quần áo
lót. Mà quần áo
lót của em lại
còn bản nữa
chứ.

Em bắt đầu
cảm thấy tê liệt
cả các ngón tay.

Em tháo một
găng tay ra, thổi
hơi vào và rồi
nhét tay trở lại
cho ấm. Rồi cả
tay kia nữa. Em
lặp lại động tác
kỳ quặc đó hai
hay ba lần.

Chẳng phải
ba vẫn luôn nói
các bộ phận tiếp
xúc với bên
ngoài sẽ bị đông
cứng trước tiên
đó sao. Ngón
chân, ngón tay,
mũi, tai đều
lạnh buốt. Trái

tim tham lam
giữ hết máu để
nuôi nó nên để
mặc những
phần cơ thể còn
lại bị đông cứng.

Alice tưởng
tượng những
ngón tay em sẽ

chuyển sang
màu xanh, rồi
dần dần cả cánh
tay và cẳng
chân nữa. Em
nghĩ đến trái
tim đang đập
ngày càng mạnh
hơn, cố giữ cho
nó mọi nguồn

năng lượng còn
lại. Em sẽ trở
nên đông cứng
đến mức một
con sói chỉ cần
giẫm lên cẳng
tay em cũng có
thể khiến nó
gãy rời ra.

Họ đang đi
tìm mình.

Ai mà biết
được liệu có lũ
sói thật hay
không chứ.

Mình chẳng
còn cảm giác gì

ở đầu ngón tay
nữa rồi.

Giá như
mình không
uống chỗ sữa
đó.

Trọng tâm
dồn về phía

trước.

À mà không,
lũ sói phải ngủ
đông.

Thầy Eric sẽ
nổi điên lên cho
mà xem.

Mình chẳng

muốn tham gia
những cuộc thi
đó.

Đừng có nói
vớ vẩn, mày biết
là sói không ngủ
đông mà.

Mọi ý nghĩ

của em bắt đầu
luân quần và
thiếu logic. Mặt
trời chậm rãi
lặn phía sau
đỉnh núi
Chaberton như
thể không đoái
hoài tới điều
đang xảy ra.

Bóng đỉnh núi
cao bao trùm
lên Alice và
màn sương trở
nên đen thẫm,
nuốt gọn lấy
em.

Nguyên
lý Ác xi
mét
(1984)

2.

Từ lúc hai
đứa sinh đôi
còn nhỏ,
Michela đã gây
đủ các chuyện
rắc rối, như lần
em ở trên xe tập
đi lao xuống cầu

thang, hay lần
em nhét hột
đậu vào lỗ mũi
khiến mọi người
phải đưa đi cấp
cứu để bác sĩ
dùng kẹp y tế
lôi nó ra. Khi đó
ba thường quay
ra nhìn Mattia,

đưa lọt lòng mẹ
trước tiên, và
bảo vợ có lẽ
bụng bà quá
nhỏ cho cả hai
đứa.

“Ai mà biết
được các con đã
làm gì trong

bụng mẹ chứ”,
ông nói. “Có lẽ
con hay đá em
quá thành ra
em con bị chấn
thương gì
chẳng.”

Rồi ông cười
lớn, dù chẳng có

gì đáng cười cả.
Ông nhấc bổng
Michela lên, dụi
dụi bộ râu vào
hai má mềm
mại của em.

Mattia
ngước nhìn lên.
Em cũng cười

theo, dù chưa
hiểu hết những
gì ba nói. Câu
nói của ba
xuyên qua tai,
đội xuống bao
tử, tạo thành
một lớp màng
dày và dính như
rượu lên men

lâu ngày bị kết
tủa.

Nụ cười của
ba héo đi một
chút khi
Michela được
hai mươi bảy
tháng rồi mà
vẫn chẳng nói

được từ nào cho
ra hồn. Ngay cả
mấy tiếng bập
bẹ gọi mẹ, hì hì
lúc muốn đi vệ
sinh, đi ngủ hay
bau bau gọi chó
cũng không nốt.
Mấy tiếng gào
khản khản rồi

rac như thể
được thốt lên từ
một chốn hoang
vu cô độc nào
đó đôi khi còn
khiến ba em
thấy rùng mình.

Khi Michela
lên năm tuổi

ruồi, một bác sĩ
tâm lý và ngôn
ngữ chuyên
khoa nhi đeo
cặp kính cận
dày khự đặt
trước em một
cái hộp bằng gỗ
dán, bốn mặt
khoét các hình

khác nhau:
hình ngôi sao,
hình tròn, hình
vuông và hình
tam giác, cùng
với các mẫu đất
nặn tương ứng
đã tô màu để
nhét vào lỗ.

Michela mở
to mắt đầy thích
thú.

“Ngôi sao
đặt vào chỗ nào,
Michela?” Bác
sĩ hỏi.

Michela cúi

nhìn đồ chơi
nhưng không
chạm vào cái gì
cả. Bác sĩ đặt
vào tay em hình
ngôi sao.

“Cái này đặt
vào đâu,
Michela?”

Michela ngo
ngân nhìn đầu
đầu. Em nhét
một cánh ngói
sao màu vàng
vào mồm để
gặm. Bà bác sĩ
lôi tay em ra
khỏi miệng và
nhắc lại câu hỏi

lần thứ ba.

“Quý quái
thật đấy
Michela, làm
như bác sĩ bảo
đi”, ba bực tức
thốt lên, không
đủ kiên nhẫn
ngồi yên tại chỗ

mà ông được
chỉ định trước
đó.

“Ông
Balossino, với
trẻ con cần phải
kiên nhẫn cho
chúng có thời
gian.” Bác sĩ từ

tôn cố xoa dịu
ông bố.

Thế là
Michela có tất
cả thời gian nó
muốn. Một
phút đồng hồ
trôi qua. Rồi em
thở đánh sượt

một cái, chẳng
rõ vì vui mừng
hay tuyệt vọng
nữa. Rất tự tin,
em đặt ngôi sao
vào lỗ ô vuông.

Ngay cả nếu
như Mattia
không tự hiểu

ra đứa em gái có
điều gì không
ổn thì đã có lũ
bạn ở trường
nhắc nhở nó. Ví
như con bé
Simona
Volterra cùng
lớp một chẳng
hạn, khi cô giáo

bảo nó tháng
này sẽ ngồi
cạnh Michela,
nó liền phản
ứng ngay lập
tức. Khoanh hai
tay lại, nó
ngủ gật ngủ gật:
em không
muốn ngồi cạnh

con nhỏ ấy đâu.

Mattia để
mặc Simona và
cô giáo đôi co
như vậy một lúc
rồi nó thưa: em
có thể ngồi cạnh
Michela. Tất cả
đều thấy nhẹ cả

người: cả *con*
nhỏ ấy, cả
Simona, và cả
cô giáo. Tất cả,
chỉ trừ Mattia.

Hai anh em
sinh đôi ngồi
chung bàn đầu.
Cả ngày

Michela tô màu
các hình vẽ
mẫu. Nó chọn
màu một cách
ngẫu hứng, tô
tràn ra cả phía
ngoài đường
viền. Trẻ em thì
tô da màu xanh,
bầu trời màu

đỏ, cây màu
vàng. Em nắm
chặt cây bút
như dao dầm
thịt, di mạnh nó
trên trang giấy
tới mức xé toạc
cả ba tờ một lúc.

Bên cạnh

em, Mattia ngồi
học đọc và học
viết. Em học
bốn phép tính
và là học sinh
đầu tiên trong
lớp biết làm
phép chia có dư.
Cái đầu em tựa
như một chiếc

máy làm việc
hoàn hảo đến
kỳ lạ, bí ẩn đúng
như cách hoạt
động của cái đầu
thiếu năng của
đứa em gái.

Đôi khi
Michela ngộ

ngoay vùng vẫy
trên ghề, hai
cánh tay đập
đập điên cuồng
như một con
sâu bướm bị
mắc bẫy. Đôi
mắt em tối sầm
lại, còn cô giáo
thì đứng đó

nhìn, mặt tái đi,
còn sợ hơn cả
chính Michela
nữa, hy vọng
mơ hồ rằng đứa
bé thiếu năng
này tới một lúc
nào đó sẽ vỗ
cánh mà bay đi
thật. Thằng

nhóc nào đó ở
dãy bàn phía
sau nén tiếng
cười đều, một
đứa khác thì xì
một cái rồ dài.

Thế là
Mattia nhóm
dậy, nhắc ghé

của mình lên để
nó không kêu
ken két trên sàn
và đặt nó ra
phía sau
Michela lúc này
đang ngoáy loạn
cái đầu và đập
hai cánh tay
nhanh tới mức

em sợ là chúng
sẽ rụng rời ra
mất.

Mattia cầm
lấy hai cánh tay
đưa em mà nhẹ
nhàng khép lại
trước ngực, nói
thầm vào tai

đưa em: “Giờ
thì em không
còn cánh nữa
nhé.”

Mất vài giây
sau Michela
mới hết run rẩy.
Em ngồi thẩn ra
nhìn chăm

chăm vào cái gì
đó vô định
trong một chốc
lát, rồi lại quay
trở về với việc tô
màu đồng hình
vẽ như thể
chẳng có
chuyện gì xảy
ra. Mattia quay

trở lại chỗ ngồi,
đầu cúi thấp, tai
đỏ lựng lên vì
xấu hổ, còn cô
giáo lại tiếp tục
bài giảng.

Lên lớp ba
mà hai anh em
vẫn chưa bao

giờ được mời tới
dự sinh nhật của
bất cứ đứa bạn
nào trong lớp.
Mẹ cũng nhận
thấy điều đó và
bà định giải
quyết chuyện
này bằng cách
tổ chức một

buổi tiệc sinh
nhật cho hai
đứa con sinh
đôi. Đó là lúc cả
nhà đang ngồi
quanh bàn ăn,
và ba dẹp ngay ý
định đó đi, nói
rằng như thế
này cũng đã đủ

rắc rối khôn khổ
lắm rồi. Mattia
thở phào nhẹ
nhõm còn
Michela thì
đánh rơi cái đĩa
tới lần thứ
mười. Chẳng ai
nhắc lại chuyện
ấy nữa.

Thế rồi một
buổi sáng tháng
Giêng, thằng
Riccardo
Pelotti, cái
thằng tóc đỏ
môi dày khự
như khỉ đầu chó
ấy, lại gần bàn
Mattia, nói liền

một hơi, mắt
nhìn về phía
bảng:

“Này, mẹ tao
bảo mày có thể
đến dự sinh
nhật tao.”

Rồi chỉ tay

vào Michela
đang ngồi miệt
mài vuốt đi vuốt
lại mặt bàn, cẩn
thận hơn cả
người ta vuốt ga
trải giường, nó
thêm: “Cả nó
nữa.”

Mặt Mattia
méo xệch đi vì
xúc động. Em
nói cảm ơn,
nhưng thằng
Riccardo, như
thể vừa trút
được gánh nặng,
đã nhón chân
bỏ đi rồi.

Mẹ vui
mừng lắm, dẫn
luôn hai đứa
đến tiệm
Benetton mua
quần áo mới. Đi
lòng vòng suốt
ba cửa hàng đồ
chơi rồi mà bà
Adele vẫn chưa

tìm được đồ ưng
ý.

“Thế bạn
Riccardo thích
chơi gì? Nó sẽ
thích cái này
chứ?” Bà hỏi
Mattia, tay cầm
bộ xếp hình

những một
ngàn năm trăm
mảnh.

“Làm sao
con biết được.”

“Dù sao nó
cũng là bạn con,
lẽ ra con phải

biết bạn thích
chơi gì chứ.”

Mattia nghĩ
thằng Riccardo
đâu có phải là
bạn nó, nhưng
em chẳng thể
giải thích cho
mẹ hiểu được.

Em chỉ nhún
vai.

Cuối cùng bà
Adele quyết
định chọn mua
bộ xếp hình tàu
thủy - bộ đồ
chơi Lego to và
đắt nhất quầy

hàng.

“Mẹ à, thế
nhiều quá.”

“Có gì mà
nhiều. Cả hai
đưa cùng đi kia
mà, không lại
xấu mặt mất.”

Mattia biết
thừa cho dù có
bộ xếp hình hay
không thì hai
đứa chúng nó
cũng sẽ xấu mặt
ở đó thôi. Làm
sao mà khác
được khi có
Michela bên

cạnh kia chứ.
Em chắc chắn
thằng Riccardo
mời chúng chỉ
vì ba mẹ nó bất
thế. Michela sẽ
gây đủ rắc rối
suốt buổi. Nó sẽ
làm đổ nước
cam tung tóe,

rồi lại khóc mè
nheo như mọi
khi lúc nó thấy
mệt.

Lần đầu tiên
Mattia nghĩ có
lẽ tốt hơn là cứ
ở nhà.

À không, tốt
hơn nếu để
Michela ở nhà.

“Mẹ à”, em
ngập ngừng nói.

Bà Adele
đang tìm ví tiền
trong túi xách

“Sao con?”

Mattia hít
một hơi: “Thế
Michela cũng
phải đi dự tiệc
à?”

Sững người
lại, bà nhìn vào

mắt thẳng con
traí. Cô nhân
viên ở quầy thu
ngân hờ hững
nhìn ba mẹ con,
tay đặt trên bàn
phím đợi bà mẹ
thanh toán.
Michela còn
đang mãi mê

xáo trộn lẫn lộn
các túi kẹo trên
giá.

Má Mattia
nóng lên, sẵn
sàng nhận một
cú bạt tai.
Nhưng mẹ chỉ
nói: “Dĩ nhiên

là cả em cũng đi
cùng.”

Hai em có
thể tự đi bộ tới
nhà Riccardo.
Không mất quá
mười phút.
Đúng ba giờ
chiều bà Adele

đẩy hai đứa con
ra khỏi cửa.

“Đi đi không
các con sẽ đến
trễ mất, nhớ
cảm ơn ba mẹ
bạn ấy.” Rồi
quay sang
Mattia: “Con

nhớ trông
chừng em.
Không được để
em ăn cái gì
linh tinh đâu
đấy.”

Mattia khẽ
gật đầu. Mẹ hôn
má cả hai, hôn

Michela lâu
hơn một chút.
Mẹ chỉnh lại mớ
tóc quanh cái
bờm cho em và
chúc cả hai chơi
vui vẻ.

Dọc đường
tới nhà thẳng

Riccardo,
những ý nghĩ
của Mattia cứ
miên man theo
tiếng sột soạt
lao xao như
tiếng thủy triều
của những
mảnh xếp hình
Lego đang đập

lộp cộp vào
thành hộp.
Michela loạng
choạng đi trước
em vài bước,
chân đá vào
đồng lá vụn chát
đồng bên
đường. Không
khí lạnh lẽo và

thật tĩnh lặng.

Thế nào nó
cũng sẽ làm rơi
hết khoai tây
chiên xuống đất
cho mà coi,
Mattia nghĩ
ngợi.

Thế nào nó
cũng lấy bóng
rồi giữ khư khư,
không cho đứa
nào chơi hết.

“Mày có đi
tiếp không?”
Mattia bảo đứa
em đang ngồi

xỏm giữa vệ
đường, tay vân
về một con giun
đất dài cả gang
tay.

Michela
nhìn thẳng anh
như thể lâu lắm
rồi hai đứa mới

gặp nhau vậy.
Rồi em mỉm
cười, chạy lại
chỗ anh, ngón
cái và ngón trỏ
vẫn kẹp con
giun.

“Tởm quá!
Vứt nó đi!”

Thằng anh quát.

Michela vẫn
nhìn con giun
thêm một lúc
nữa như tự hỏi
sao nó lại rơi
vào tay mình
được. Rồi em
vứt nó xuống

đường và liêu
xiêu chạy với
theo thằng anh
đã đi quá vài
bước.

Nó sẽ tranh
quả bóng rồi
nhất định
không chuyền

cho đứa nào
nữa, như nó vẫn
làm ở trường
vậy, Mattia lại
nghĩ.

Nó nhìn con
em có đôi mắt y
hệt như mắt nó,
mũi cũng y hệt,

màu tóc cũng
chẳng khác gì,
thế mà lại có bộ
não đáng vứt đi.
Lần đầu tiên
sao nó thấy
ghét con em
thế. Nó nắm lấy
tay con em để
qua đường vì

chỗ này xe cộ
phóng rất
nhANH. Trong
lúc đi sang
đường nó nảy ra
một ý nghĩ.

Nó thả bàn
tay đi găng len
của đứa em gái

ra, rồi nó nghĩ
thế là không
được.

Thế nhưng
khi đi ngang
qua công viên,
nó lại đổi ý
thêm một lần
nữa, và nó chắc

sẽ chẳng có ai
phát hiện ra
đâu.

Chỉ vài giờ
thôi mà. Chỉ lần
này thôi mà.

Nó rẽ ngoặt
ngay tức khắc,

lôi cánh tay
Michela đi vào
trong công viên.
Bãi cỏ vẫn còn
ướt sương đêm.
Michela lách
thếch vừa đi vừa
chạy theo anh,
làm bùn bắn
tung tóe lên đôi

ùng da mới
bóng loáng.

Công viên
không một
bóng người.
Trời lạnh thế
này chẳng ai có
hứng đi dạo cả.
Hai đứa trẻ sinh

đôi tới dưới một
tán cây, nơi có
ba cái bàn gỗ và
cả giàn vỉ nướng
thịt dành cho
những buổi liên
hoan ngoài trời.
Một buổi sáng
hồi lớp một cô
giáo đã dẫn cả

lớp đi nhặt lá
khô làm thành
đồ trang trí tặng
ông bà dịp
Giáng sinh, sau
đó bọn chúng
đã ngồi ăn trưa
chính tại chỗ
này đây.

“Michi, nghe
này. Mà có
nghe anh nói
không đây?”

Với Michi
lúc nào cũng
phải chắc chắn
xem kênh giao
tiếp của nó có

đang mở hay
không. Mattia
đợi con em gái
gật đầu rồi nói
tiếp.

“Ừ, bây giờ
anh phải đi một
lúc nhé. Không
lâu đâu, chỉ nửa

tiếng thôi, chịu
không?”

Cần gì phải
nói thật. Với
Michela nửa giờ
hay cả một ngày
cũng chẳng
khác nhau là
bao. Bà bác sĩ

đã khẳng định
sự phát triển
nhận thức về
không gian và
thời gian của nó
bị giới hạn
trong trạng thái
tiền ý thức, và
Mattia thì đã
hiểu thế nghĩa

là gì rồi.

“Ngồi đây
đợi anh nhé.”

Michela
nhìn anh chăm
chú chẳng trả
lời, vì em không
biết nói gì. Em

chẳng có vẻ gì là
thật sự hiểu
những gì thằng
anh nói, nhưng
trong một tích
tắc ánh mắt em
lóe lên một cái
gì đó, và trong
suốt cuộc đời
mình Mattia sẽ

nghĩ tới ánh
mắt ấy như nghĩ
tới nỗi hoảng
sợ.

Mattia đi xa
dần, bước thụt
lùi để chắc chắn
rằng nó không
bám theo sau.

Mẹ đã có lần rầy
la chỉ có lũ tôm
mới đi kiêu đó,
rồi thế nào cũng
đập vào đầu đó
thôi.

Michela
không nhìn
theo thằng anh

giờ đã đi xa cả
chục mét nữa.
Em cầm cúi bút
một cái khuy áo
khoác len.

Mattia quay
đi và bắt đầu
chạy, tay nắm
chặt túi quà.

Trong hộp hơn
hai trăm khối
nhựa lạo xạo va
vào nhau như
muốn nói với
nó điều gì.

“Chào cháu,
Mattia,” mẹ
thằng Riccardo

Pelotti mở cửa
cho nó. “Thế em
gái cháu đâu?”

“Nó hơi bị
sốt ả”, Mattia
nói dối.

“Ôi tiếc
thật”, bà ta thốt

lên, nhưng về
mặt chẳng có gì
là tiếc cả. Bà
đứng dịch sang
một bên để
nhường lối cho
Mattia và gọi
vội vào trong
hành lang.

“Ricky, bạn
Mattia đến này.
Ra đón bạn đi.”

Thằng
Riccardo Pelotti
xuất hiện với vẻ
mặt khó ưa như
thường lệ. Nó
trượt dài trên

sàn nhà rồi
dừng lại một
giây nhìn
Mattia và liếc
xung quanh về
tìm con bé
thiếu năng. Rồi
thở hắt nhẹ
nhồm, nó chào
gọn lỏn.

Mattia giờ
gói quà ra hỏi
bà mẹ: “Cháu đề
đâu được?”

“Cái gì vậy?”
Thằng Riccardo
tò mò.

“Bộ xếp hình

Lego.”

“A!”

Riccardo
túm lấy gói quà
rồi lại biến mất
trong hành
lang.

“Cháu đi

theo nó đi”, bà
mẹ đẩy lưng
Mattia. “Tiệc ở
trong đó đây.”

Phòng khách
nhà Pelotti
được trang trí
bằng bóng bay
kết thành nhiều

vòng tròn. Trên
bàn phủ khăn
giấy đỏ là những
bịch bỏng ngô
và khoai tây
chiên, một khay
pizza xắt từng
miếng vuông
vẫn, và một dãy
chai nước uống

có ga đủ màu
vẫn còn chưa
khui nắp. Vài
thằng bạn cùng
lớp Mattia đã
đến, đang đứng
giữa phòng
quanh cái bàn.

Mattia bước

vài bước về phía
bọn trẻ, rồi
giống như một
vệ tinh không
muốn chiếm
quá nhiều chỗ
trên bầu trời,
em dừng lại
cách chúng vài
mét. Chẳng đưa

trẻ nào để ý đến
em cả.

Khi bọn trẻ
đã tới đông đủ,
một thanh niên
khoảng hai
mười tuổi, đeo
cái mũi nhựa đỏ
và đội chiếc mũ

hề, cho bọn trẻ
chơi mấy trò
kiểu như bịt
mắt bắt dê: bạn
sẽ bị bịt mắt và
bị đánh một tờ
giấy có vẽ cái
đuôi dê sau
lưng. Mattia
thắng trò này,

nhận giải nhất
là một nắm kẹo
to, nhưng ấy là
vì em đã ti hí
mất một tí xiu.
Tất cả lâu lâu
em chơi ăn
gian. Em nhét
đồng kẹo vào
túi mà thấy xấu

hổ biết bao.

Khi trời đã
tối anh thanh
niên mặc quần
áo hè tắt đèn đi,
cho bọn trẻ ngồi
quây vòng tròn
lại và bắt đầu kể
chuyện kinh dị.

Anh ta chiếu
một cái đèn pin
dưới cằm.

Mattia nghĩ
chuyện cũng
chẳng sợ lắm,
nhưng cái mặt
rọi đèn kỳ quái
thì cũng kinh

kinh. Ánh đèn
hắt ngược lên
khiến khuôn
mặt anh ta đỏ
hồng và tạo ra
những quầng tối
xung quanh
phát khiếp đi
được. Mattia
nhìn ra cửa sổ

để khỏi phải
trông cái mặt
anh hề, và em
nhớ tới

Michela. Em
chưa bao giờ
quên hẳn nó,
nhưng chỉ lúc
này em mới
tưởng tượng

cánh con bé
phải ngồi đợi
một mình dưới
gốc cây, mặt úp
vào đôi găng tay
trắng cho khỏi
lạnh.

Em nhóm
đậy đúng lúc mẹ

thằng Riccardo
Pelotti bước vào
căn phòng tối
ôm với chiếc
bánh ga tô cầm
đầy nến. Tất cả
ào ào vỗ tay,
phần vì câu
chuyện ma,
phần vì cái

bánh ga tô.

“Cháu phải
về”, em nói
trước khi bà kịp
đặt cái bánh
xuống bàn.

“Bây giờ
sao? Có bánh

mà.”

“Vâng, bây
giờ. Cháu phải
đi.”

Bà mẹ thẳng
Riccardo nhìn
em qua các
ngọn nến. Ngay

cả khuôn mặt
bà lúc này nữa
cũng được nén
chiều vào tạo
những bóng tối
đầy vẻ hăm dọa.
Tất cả khách
khửa lặng im cả.

“Thôi cũng

được. Ricky, con
tiễn bạn ra cửa.”

“Nhưng con
còn phải thôi
nén nữa”, thằng
này phản đối.

“Làm như
mẹ bảo đi”, mẹ

nó nói, mắt vẫn
nhìn chăm
chăm vào
Mattia.

“Chán mày
thật đấy
Mattia!”

Đứa nào đó

phá lên cười.
Mattia theo
chân thẳng
Riccardo ra cửa,
lôi áo khoác của
em dưới đồng
áo treo trên
móc, chào và
cảm ơn. Thằng
kia chẳng nói

chẳng rằng,
đóng cửa lại rồi
chạy biến vào
trong chằm lo
cho cái bánh
của nó.

Đi ngang
qua sân nhà
thằng Riccardo,

Mattia ngó nhìn
cái cửa sổ đầy
ánh sáng. Tiếng
hò hét của lũ trẻ
xuyên qua cửa
sổ chui vào hai
tai em, như
tiếng rè rè làm
yên lòng của
chiếc tivi trong

phòng khách
buổi tối khi mẹ
bắt em và
Michela đi ngủ.
Cánh cổng đóng
“cạch” một tiếng
khô khốc sau
lưng, và em bắt
đầu chạy.

Em chạy vào
trong công viên.
Chỉ khoảng
chục bước vào
bên trong là
ánh đèn đường
đã không đủ
sáng để nhìn
thấy rõ lối đi rải
sỏi dưới chân.

Nơi em để
Michela lại,
những cành cây
trơ trụi lá như
những nét gạch
nguyệt ngoạc
trên nền trời
đen thẫm. Nhìn
thấy chúng từ
xa, không hiểu

sao Mattia đã
có cảm giác
chắc chắn, rõ
ràng đến kỳ lạ,
rằng em gái nó
không còn ở đó
nữa.

Mattia đứng
lại cách cái ghế

bằng vài mét
nơi chỉ vài giờ
trước thôi em
đã bỏ Michela
ngồi lại một
mình loay hoay
với chiếc áo
khoác. Em đứng
lặng yên, nín
thở nghe ngóng,

tương như đứa
em gái sẽ nhảy
bỏ ra từ phía
sau một thân
cây nào đó, chạy
liêu xiêu lại
phía thẳng anh
miệng kêu “ú
òà.”

Mattia gọi
Michi. Tiếng gọi
lạc đi khiến
chính em cũng
cảm thấy sợ khi
nghe giọng
mình. Em gọi
lại, chậm và rõ
hơn. Em tới gần
mấy cái bàn ghế

gỗ, sờ tay lên
chỗ Michela đã
ngồi. Nó cũng
lạnh cóng rồi.

Có lẽ nó
chán nên đã bỏ
về nhà, em
nghĩ.

Nhưng nó
đâu biết đường
về. Nó cũng
không thể qua
đường một
mình được.

Mattia nhìn
công viên trải
dài trước mặt

giờ đã chìm vào
trong bóng tối.
Em không biết
nó dẫn tới đâu
nữa. Em không
muốn tiến vào
sâu trong công
viên. Nhưng
cũng chẳng còn
cách nào khác.

Em đi nhón
chân để không
làm tan vụn
đồng lá khô
dưới gót giày,
đầu quay qua
quay lại hy vọng
nhìn thấy
Michela đang
ngồi nép sau

thân cây mà
nghịch một con
bọ hung hay
làm gì đó có trời
mới biết được.

Mattia đi tới
chỗ chơi đu
quay. Em thử
nhớ lại xem ghê

đu có màu gì
trong ánh chiều
Chủ nhật khi
mẹ chịu để
Michela chơi đu
quay vì nó cứ la
hét đòi chơi
bằng được dù
theo mẹ nó đã
quá lớn không

hợp với trò đó
nữa.

Mattia bước
dọc theo bờ rào
đến tận nhà vệ
sinh công cộng,
nhưng em
không dám
bước vào trong

đó. Em quay trở
lại lối đi. Giờ thì
nó chỉ như một
dải đất hẹp tạo
ra bởi bước
chân qua lại của
những người đi
dạo. Em cứ thể
đi khoảng mười
phút, cho đến

khi không nhận
ra mình đang ở
đâu nữa. Thế là
em bắt đầu vừa
khóc vừa ho.

“Mày đúng
là ngốc, Michi”,
em sụt sịt. “Một
con bé ngu ngốc

chậm hiểu. Mẹ
đã dặn cả triệu
triệu lần rồi, có
bị lạc thì phải
đứng nguyên
chỗ ấy... Có thể
thôi mà mày
không chịu
hiểu... Không
hiểu gì hết cả.”

Em leo lên
đoạn đường hơi
dốc, tới trước
một con sông
nhỏ chia công
viên thành hai
phần. Ba đã bảo
em tên con
sông này nhiều
lần rồi mà

Mattia chẳng
thể nhớ ra được.
Làn nước phản
chiếu một chút
ánh sáng chẳng
hiều từ đâu tới
nữa, làm ánh
lên đôi mắt em
long lanh ướt
đẫm nước.

Em lại gần
bờ sông. Cảm
giác Michela
phải ở đâu đó
gần đây thôi. Nó
thích nước mà.
Mẹ vẫn còn kể
chuyện ngày bé
khi hai đứa tắm
chung, Michi cứ

la hét như điên
vì không muốn
ra khỏi bồn tắm
kể cả khi nước
đã lạnh ngắt rồi.
Còn nhớ một
lần vào Chủ
nhật ba dẫn hai
đứa tới bờ sông,
có lẽ chính tại

chỗ này cũng
nên, và dạy em
cách ném sao
cho viên sỏi dẹt
nảy thia lia vài
lần trên mặt
nước. Khi ba
còn mãi nói em
phải mềm cổ tay
ra mới được vì

chính nó tạo
nên các vòng
quay, thì
Michela đã lò
dò tới sát mép
nước rồi trượt
xuống, nước
ngập tới tận thắt
lưng, trước khi
ba kịp túm được

một cánh tay.
Nó bị ba cho
luôn một cái bạt
tai và thế là con
bé bắt đầu sụt
sọt rên ư ử. Cả
ba bố con vừa
hờn vừa dỗi dẫn
nhau về nhà.

Đột nhiên
một ý nghĩ lướt
qua đầu Mattia
như luồng điện
giật. Nhỡ con bé
lấy gậy chọc
bóng mình trên
mặt nước rồi
trượt chân lăn
tòm xuống như

một bịch khoai
tây thì sao?

Em ngồi
phịch xuống
cách bờ nửa
mét. Mệt mỏi.
Em ngoảnh ra
đằng sau nhìn
đêm tối sẽ còn

kéo dài nhiều
giờ nữa.

Mattia nhìn
đăm đăm xuống
mặt sông đen
lấp loáng. Lại cố
nhớ tên con
sông. Nhưng
em quên thật

rồi. Em sục tay
vào đất lạnh. Ở
gần bờ sông nên
hơi ẩm khiến
cho đất mềm
hơn. Tay em bị
một mảnh thủy
tinh cửa, một
mảnh chai sót
lại sau một buổi

liên hoan đêm
nào đó. Mới đầu
em chưa thấy
đau, có lẽ còn
chẳng nhận ra
tay bị cứa ấy
chứ. Thế rồi em
cứ thế mà ấn
mạnh mẩu chai
vào da thịt

mình, mỗi lúc
một sâu thêm,
mắt vẫn dán
chặt vào làn
nước. Em đợi
Michela đợi
nước mà góc
đầu lên. Trong
lúc chờ đợi, em
lan man nghĩ

sao lại có những
thứ nổi được
trên mặt nước
mà những thứ
khác thì không
nổi.

Trên bề
mặt và
ngay dưới
da (1991)

3.

Cái lọ hoa
gồm ghiếc bằng
gốm trắng,
trang trí cầu kỳ
với hoa văn
bằng vàng lúc
nào cũng được
đặt ở một góc

nhà tắm đã
thuộc về gia
đình Della
Rocca từ năm
thế hệ rồi,
nhưng chẳng ai
thực sự thích nó
cả. Nhiều lần
Alice cũng
muốn thử hát

tung nó xuống
đất rồi vứt cả
trăm ngàn
mảnh vụn li ti
vào thùng rác
trước biệt thự,
cùng với đồng
vỏ hộp đồ ăn
Tetra Pak, đồng
băng vệ sinh

(hẳn là không
phải của em rồi)
và đồng vị thuốc
an thần đã rộng
không của ba.

Alice miết
một ngón tay
dọc thân lọ hoa.
Nó trơn nhẵn,

sạch sẽ và lạnh
lẽo biết bao. Bà
giúp việc
Soledad, người
Ecuador, càng
ngày càng trở
nên tỉ mỉ kỹ
càng, bởi trong
ngôi nhà Della
Rocca người ta

chú ý từng li
từng tí. Bà đến
nhà này khi
Alice mới lên
sáu. Em nghi
ngờ quan sát bà
từ phía sau váy
mẹ. Bà Soledad
cúi thấp người
nhìn em đây

kinh ngạc. “Tôi
có thể vuốt tóc
cháu được
không? Chúng
mới đẹp làm
sao!” Alice mím
môi để khỏi bật
ra tiếng không.
Soledad nhẹ
nhàng nâng mớ

tóc màu hạt dẻ
của em lên như
thể chúng là
một dải lụa vậy,
rồi buông tay
ra. Bà ta không
thể tin được tóc
lại có thể mềm
mượt đến thế.

Alice nín thở
cởi chiếc áo
thun ra khỏi
người. Em phải
nhắm hai mắt
mất một lúc.
Khi mở mắt ra
nhìn vào hình
phản chiếu
trong tấm

gương lớn treo
trên bồn rửa
mặt em cảm
thấy hơi thất
vọng. Em quấn
cuộn đai quần
lót vài vòng cho
tới trên mép vết
sẹo, vừa đủ hờ
một khoảng

giữa bụng và đai
quần, như một
cây cầu nối giữa
các xương chậu.

Em thử xọc
ngón tay trở vào
chiếc quần bó
bụng mà không
được, nhưng
việc có thể xọc

tới tận giữa
ngón út làm em
cảm thấy vui
phát điên.

Phải xăm
vào đúng chỗ
này, em nghĩ.

Một bông

hoa hồng xanh,
giống như con
Viola.

Alice quay
nghiêng sang
phải, phía mà
em vẫn tự nhủ
là đẹp hơn. Em
vuốt hết tóc lên

đăng trước,
nhưng làm vậy
trông thật giống
một đứa bé gái
ngỗ nghịch. Em
lại thử cột tóc
đuôi ngựa, rồi
lại túm cao hơn
nữa, như Viola
ấy, đứa nào

cũng thích nó.

Nhưng như
thế cũng chẳng
hơn gì.

Em thả tay
cho tóc rơi
xuống vai. Theo
thói quen em

vuốt tóc lại sau
tai. Tỳ tay lên
bệ rửa, rất
nhanh em gí sát
mặt cách gương
chỉ vài xăng ti
mét, nhanh đến
nổi tưởng như
hai mắt hòa
thành một

giống tên không
lồ một mắt vậy.
Em hà hơi vào
gương làm
thành hình một
vòng tròn to
che cả một phần
khuôn mặt.

Không thể

hiếu được Viola
và mấy đứa bạn
gái nó lấy ở đâu
ra cái kiểu nhìn
khiêu khích
khiến tụi con
traí phát điên.
Cái kiểu nhìn
thật là tàn
nhẫn, có thể

làm bạn đồ cái
rằm hoặc chết
ngây chết ngất
đi được chỉ với
một cái nhú
lông mày rất
nhẹ.

Alice cũng
thử nhìn kiểu

khiêu khích
xem thế nào,
nhưng hình ảnh
phản chiếu
trong gương chỉ
là một em gái
lóng ngóng
vụng hết sức, vai
thì thẳng đuồn
chẳng duyên

dáng tẹo nào.
Trông em như
vừa bị tiêm
thuốc mê vậy.

Chắc chắn là
tại hai cái má
quá căng tròn,
lại đỏ lựng nữa
chứ. Chúng làm

lu mờ đôi mắt.
Mà em lại thích
có được cặp mắt
lạnh lợi, sẵn
sàng phóng ra
những cái nhìn
sắc sảo xuyên
tim bất cứ thằng
con trai nào gặp
phải kia. Em

muốn ánh mắt
mình phải để lại
ấn tượng không
thể phai mờ với
bất kỳ ai, không
để bỏ sót đứa
nào.

Thế mà chỉ
có bụng, mộng

và ngực là tiếp
tục gầy đi, trong
khi đôi má rất ư
là trẻ con thì cứ
mãi tròn xoe
như thế.

Ai đó gõ cửa.

“Ali, xong rồi

đó”, giọng đáng
ghét của ba vẳng
lại qua lớp kính
mờ.

Alice chẳng
buồn trả lời. Em
đang bận bóp
hai bên má lại
xem như thế

trông có hơn
hay chẳng.

“Ali, con có ở
đó không?”

Miệng chu
ra phía trước,
Alice thử hôn
chính mình

trong gương.
Lưỡi em chạm
vào gương lạnh
ngắt. Mắt em
nhắm lại giống
như trong các
nụ hôn thật, đầu
ngiên từ bên
này sang bên
kia, quá máy

móc nên chẳng
thu được kết
quả gì đáng kể.
Một nụ hôn
thực thụ mà em
chờ đợi vẫn
chưa đến từ bất
cứ ai.

Năm lớp tám

Davide Poirino
là tên con trai
đầu tiên dùng
lưỡi hôn em do
nó bị thua cá
cược. Nó dùng
lưỡi đảo quanh
lưỡi em ba lần
một cách máy
móc theo chiều

kim đồng hồ;
rồi quay sang lũ
bạn hỏi: “Được
chưa?” Bọn kia
phá lên cười, có
đứa còn bảo:
“Mày hôn con
què rồi nhé!”
Thế nhưng Alice
vẫn thấy hài

lòng lắm. Em đã
có nụ hôn đầu
tiên, mà thằng
Davide cũng
không đến nổi
tệ.

Rồi có thêm
vài lần nữa.
Thằng anh họ

Walter trong
bữa tiệc của bà
hai đứa. Và một
thằng bạn của
Davide mà em
còn chẳng biết
tên đã nói thầm
với em là nó
cũng muốn hôn
thử. Núp trong

góc kín sân
trường hai đứa
dính môi nhau
lại vài phút mà
chẳng đứa nào
dám động đây.
Tách nhau ra
rồi, thẳng đó
nói cảm ơn rồi
nhún nhảy bước

đi, đầu ngẩng
cao, vẻ một
người đàn ông
đã từng trải.

Giờ thì em
trở nên lạc hậu
rồi. Lũ bạn gái
cùng lớp đã nói
chuyện về đủ

các loại tư thế,
chân tay phải
như thế nào
này, hôn hít ra
sao, lại còn bàn
tán có nên dùng
bao cao su hay
không nữa.
Trong khi tất cả
những gì Alice

có chỉ là một kỷ
niệm mơ hồ về
nụ hôn trên môi
từ năm lớp tám.

“Ali? Có
nghe ba nói
không?”

“Vâng, con

nghe thấy rồi”,
Alice uể oải trả
lời bằng cái
giọng vừa đủ để
bên ngoài có
thể nghe thấy.

“Bữa tối
xong rồi đó”, ba
nhắc lại.

“Biết rồi
mà”, Alice nói.
Rồi làm bầm
“Rõ là phá
thối.”

Soledad biết
Alice vút đồ ăn
đi. Lúc đầu khi
em bỏ thừa đồ

ăn trong đĩa, bà
kêu: “Cháu yêu,
ăn hết đi, ở
nước chúng tôi
trẻ em thì chết
vì đói đây.”

Một tối Alice
tức điên, nhìn
thẳng vào mắt

bà mà nói:
“Ngay cả khi
cháu tống hết
đồng thức ăn
này vào bụng
thì bọn trẻ ở
nước bác cũng
vẫn chết đói
thôi.”

Từ đó
Soledad không
nói thêm gì
nữa, nhưng
ngày càng lấy ít
thức ăn vào đĩa
cho Alice. Có
khác gì đâu.
Alice có khả
năng cân lượng

calo của đồ ăn
chỉ bằng cái lướt
mắt. Mỗi tối em
nạp vào không
quá ba trăm
calo. Còn lại
bằng mọi cách
em sẽ vớt đi hết.

Khi ăn tay

phải em đặt
trên khăn ăn.
Trước đĩa ăn em
sẽ để ly rượu
(dù không bao
giờ uống) và
một cốc nước,
như thế là tạo
được một hàng
rào thủy tinh

rồi. Suốt tối em
sẽ chú ý để khay
đựng lọ muối và
dầu ôliu ở vị trí
thuận tiện. Em
đợi dịp bố mẹ
không để ý vì
bận rộn với cơ
chế nhai nghiền
máy móc là đẩy

số thức ăn đã
nghiền nát khỏi
đĩa, cho vào
trong khăn ăn.

Mỗi tối em
nhét ít nhất là
ba chiếc khăn
ăn đầy ự vào
trong túi quần

yếm. Trước khi
đánh răng em
đổ chúng xuống
bồn cầu rồi
đứng nhìn
những mảnh
nhỏ đồ ăn bị
dòng xoáy cuốn
trôi đi. Vuốt ve
cái bụng phẳng

lì trống rỗng
như một lọ pha
lê em thấy thỏa
mãn biết bao.

“Ôi trời Sol,
chị lại cho kem
vào nước xốt
rồi. Tôi đã bảo
chị bao nhiêu

lần như thế khó
tiêu lắm”, mẹ
nhăn nhó phân
nàn với người
giúp việc, tay
đẩy đĩa mì ra xa.

Alice bước
vào phòng ăn
với cái đầu quần

khăn bông để
vờ như em đã
tắm gội suốt
thời gian khóa
mình trong
phòng tắm. Em
cân nhắc xem
có nên nói bây
giờ hay không.
Phải hỏi thôi,

em muốn lắm
rồi.

“Con muốn
có một hình
xăm trên bụng.”

Ba đang đưa
ly nước lên
miệng liền dừng

lại đột ngột.

“Sao kia?”

“Đúng thế
đó. Con muốn
xăm mình.”

Alice quay sang
ba với cái nhìn
thách thức.

Ba lấy khăn
lau miệng, rồi
lại đưa lên lau
mắt, như thể
đang cố xóa đi
một hình ảnh
xấu nào đó vừa
lướt qua tâm trí.
Rồi ông cẩn
thận gấp nó lại

và đặt lên đùi.
Tay cầm lại đĩa,
ông cố tỏ ra
hoàn toàn tự
chủ được bản
thân.

“Nhiều khi
ba không hiểu
nỗi con nghĩ gì

nữa.”

“Nghe thử
coi, con muốn
xăm hình gì?”
Mẹ nhăn mặt
nói xen vào,
khó chịu vì
nước cốt mè có
kem nhiều hơn

là vì yêu cầu của
cô con gái.

“Một bông
hồng. Nhỏ thôi.
Cái Viola cũng
có mà.”

“Thế cô nàng
Viola là ai mới

được kia chứ?”
Ba chuyển sang
giọng mỉa mai
thấy rõ.

Thật chẳng
ích chi. Alice lắc
đầu, mắt
chuyển sang
nhìn vào giữa

bàn ăn.

Bà Fernanda
cố gắng nói thay
em. “Viola là
bạn cùng lớp.
Con nó đã kể
chuyện cả nghìn
lần rồi. Rõ ràng
là đầu óc anh

đang để đi đâu
ấy.”

Luật sư
Della Rocca liếc
nhìn vợ một cái
như muốn nói
có tới lượt bà bị
thăm vấn đâu.

“Rất tiếc
nhưng tôi
không quan
tâm bạn cùng
lớp với Alice tô
vẽ cái gì lên
người.” Và ra lời
tuyên án: “Dù
gì thì con cũng
không được

phép xăm
mình.”

Alice tổng
thêm một đĩa
mì vào trong
khăn ăn. Rồi
mắt vẫn nhìn
vào khoảng
trống giữa bàn

em nói cứng:
“Dù sao ba cũng
không ngăn con
được đâu.”
Giọng em
không có vẻ gì
là tin tưởng cho
lắm.

“Con thử

nhắc lại xem
nào!” Ba bảo
em, giọng vẫn
bình tĩnh như
trước.

“Con có thể
nhắc lại được
không?” Ba
chậm rãi dẫn

tùng tiếng.

“Con nói là
ba không thể
cấm con làm
việc đó.” Alice
ngước mắt lên,
nhưng chỉ có
thể chịu được
cặp mắt sâu,

bằng giá của ba
không quá nửa
giây.

“Con tin như
thế thật hả?
Theo ba thấy
giờ con mới có
mười lăm tuổi,
và một phép

tính rất đơn
giản cũng cho
thấy là con phải
nghe theo quyết
định của cha mẹ
thêm ba năm
nữa”, luật sư
giải thích. “Hết
thời hạn đó thì,
để xem nào, tha

hồ tự do muốn
làm đẹp da bằng
đủ các loại hình
hoa hoét hay
đầu lâu xương
sọ thì làm.”

Mỉm cười
thỏa mãn, ông
xoắn một đĩa mì

rõ khéo rồi cho
vào miệng.

Im lặng
trong chốc lát.
Alice lấy ngón
tay miết mép
khăn trải bàn.
Bà mẹ chẳng
hứng thú gì với

bữa tối, nên
đành nhai tạm
miếng bánh mì,
mắt nhìn quanh
phòng ăn. Ông
luật sư cố tỏ ra
ăn rất ngon
miệng, quai
hàm nhai thức
ăn đều đặn và

mỗi miếng cứ
nhai được hai
lần lại lim dim
mắt tận hưởng.

Alice quyết
phải đi tới cùng.
Vì em ghét ông
thật sự. Vì nhìn
cách ông ăn

như thế này làm
cái chân lành
của em cũng
cứng đơ lại.

“Ba không
hề quan tâm
nếu như chẳng
có ai thích con,
nếu như sẽ

chẳng có ai
thích con hết.”

Ba nhìn em
dò hỏi, rồi lại
quay lại với đĩa
mì, như thể
không có ai nói
gì vậy.

Alice vẫn
chưa thôi: “Ba
đã hủy hoại đời
con, thế mà với
ba có quan
trọng gì đâu.”

Tay cầm cái
đĩa giờ ngang
mặt, ông luật sư

Della Rocca bối
rối nhìn đứa
con gái vài giây.

“Ba không
hiểu con đang
nói gì nữa.”
Giọng ông hơi
run run.

“Ngược lại
thì có, ba hiểu
rất rõ. Chỉ vì lỗi
của ba mà con
mãi mãi phải
như thế này.”

Đặt đĩa
xuống mép đĩa,
một tay lật sư

đưa lên che
mắt, như thể
đang chìm đắm
suy nghĩ điều
gì. Rồi ông đứng
dậy, rời khỏi
phòng. Những
bước chân nặng
nề của ông vang
lên trên hành

lang lát đá sáng
bóng.

Fernanda
thốt lên: “Ôi
Alice”, chẳng ra
thương cảm hay
trách cứ gì. Bà
chỉ lắc đầu ngán
ngâm, rồi bước

theo chồng sang
phòng khác.

Alice tiếp tục
nhìn vào đĩa
thức ăn còn đầy
nguyên trước
mặt thêm hai
phút nữa, trong
khi bà Soledad

dọn bàn, lặng lẽ
như một cái
bóng. Rồi em
nhét khăn ăn
vào túi và chui
vào trong buồng
tắm.

4.

Đã từ lâu rồi
ông Pietro
Balossino đành
phải từ bỏ ý
định thâm nhập
vào cái thế giới

đầy bí hiểm của
thằng con trai.
Mỗi khi tình cờ
nhìn hai cánh
tay chằng chịt
vết sẹo của nó,
ông lại nhớ tới
những đêm
thức trắng đi
khắp nhà căn

thận tìm mọi
vật sắc có thể
cứu được còn
sót lại trong
nhà. Đó là
những đêm
Adele uống
thuốc an thần
đến mù mắt cả
người, miệng há

hóc mệt mỏi rồi
ngủ thiếp trên
đi vắng, vì
không muốn
ngủ cùng giường
với chồng.
Những đêm đó
tưởng như
tương lai chỉ
kéo dài tới sáng,

và ông đếm
từng giờ, từng
giờ một theo
tiếng điểm của
tháp chuông
nhà thờ phía xa.

Ý nghĩ một
sáng sẽ tìm thấy
đứa con nằm úp

mặt trên chiếc
gối đâm máu
cắm sâu vào
đầu ông tới mức
dần dần ông
tưởng như nó
đã không còn
nữa, kể cả vào
lúc này đây, khi
nó đang ngồi

ngay cạnh ông
trong xe.

Ông đưa con
traí tới trường
mới. Ngoài trời
đang mưa,
nhưng nhẹ hạt
nên không nghe
thấy tiếng mưa

roi.

Một vài tuần
trước, bà hiệu
trưởng trường
trung học
chuyên ngành
khoa học E.M.
đã cho mời ông
và Adele đến

văn phòng để
thảo luận một
tình huống đặc
biệt, như bà viết
trong sổ liên lạc
của Mattia.

Trong buổi gặp
gỡ, bà hiệu
trưởng không đi
thẳng luôn vào

vấn đề chính
mà lại vòng vo
hết nói về tâm
lý nhạy cảm của
cậu học trò lại
quay sang ca
ngợi trí thông
minh tuyệt vời
của nó và những
điểm số trung

bình không bao
giờ dưới chín
trong tất cả các
môn học.

Ông Pietro
Balossino
khăng khăng
yêu cầu cho
phép cả thẳng

con trai cũng có
mặt tại buổi nói
chuyện này.
Ông nghĩ như
thế là đúng lắm
vì nó chính là
trọng tâm của
buổi gặp. Mattia
ngồi cạnh ba
mẹ, suốt thời

gian đó cậu
chẳng hề ngược
mắt khỏi cái
đầu gối. Nếu
nắm chặt tay lại
cậu có thể khiến
cho bàn tay trái
ứa máu. Hai
hôm trước
Adele đã đăng

trí chỉ kiểm tra
móng tay phải
mà thôi.

Mattia lơ
đăng lẳng nghe
như thể không
phải bà hiệu
trưởng đang nói
về mình. Cậu

nhớ lại hồi lớp
năm, sau suốt
năm ngày liền
cậu chẳng hé
răng lấy một lời,
cô giáo Rita đã
chỉ định cậu
ngồi giữa phòng
học, còn tất cả
các học sinh

khác ngồi xung
quanh theo
hình móng
ngựa. Cô nói
chắc chắn cậu
có vấn đề gì đó
mà không
muốn tâm sự
với ai; rằng
Mattia là một

cậu bé rất thông
minh, có lẽ quá
thông minh so
với độ tuổi của
mình. Rồi cô
giáo mời các
bạn ngồi sát lại
gần cậu hơn, để
cậu cảm thấy tin
tưởng, để cậu

hiếu họ là bạn
cậu. Mattia
nhìn chăm
chăm hai bàn
chân và cuối
cùng khi cô giáo
hỏi cậu có
muốn nói gì
không thì
Mattia chỉ hỏi

liệu nó có thể
quay về chỗ
ngồi của mình
được chưa.

Sau bài ca
ngợi Mattia, bà
hiệu trưởng
cũng đi đến
điểm mấu chốt.

Điều mà ông
Balossino hiểu
được sau vài giờ
là tất cả các giáo
viên đều cảm
thấy không
thoải mái, có
cảm giác mơ hồ
dường như
không xứng tầm

với thằng bé
giỏi một cách kỳ
lạ, mà lại không
muốn kết bạn
với bất cứ đứa
trẻ cùng tuổi
nào này.

Bà hiệu
trưởng ngừng

nói một lát, dựa
lưng vào chiếc
ghế bành thoải
mái, mở một
tập tài liệu mà
chẳng đọc gì cả.
Rồi bà gấp nó
lại, như thể đột
nhiên nhớ ra
trong văn

phòng vẫn đang
còn có khách.
Cẩn trọng lựa
chọn từng lời,
bà gợi ý hai ông
bà Balossino có
lẽ trường trung
học E.M. không
đủ điều kiện đáp
ứng đầy đủ nhu

câu của con họ.

Đến bữa tối
ba hỏi Mattia
xem cậu có
muốn chuyển
trường không.
Mattia chỉ nhún
vai rồi quay ra
quan sát ánh

đèn nê ông
phản chiếu trên
con dao ăn
dùng để thái
thịt.

“Thực ra
không phải mưa
rơi chéo đâu”,
Mattia nói, mắt

nhìn ra ngoài
cửa kính xe, lô
ba cậu ra khỏi
những suy nghĩ
miên man.

“Sao kia?”
Ông hỏi, lúc lắc
đầu một cái.

“Trời lặng
gió. Nếu không
lá cây đã phải
lay động theo.”
Mattia nói tiếp.

Ba cậu đành
thử suy luận
theo đứa con
trai. Thực ra thì

ông chẳng quan
tâm gì lắm đến
điều đó và nghĩ
rằng có lẽ chỉ là
một ý nghĩ trái
khoáy nữa của
thằng con mà
thôi.

“Thế thì

sao?”

“Nước mưa
nhỏ giọt chéo
tấm kính,
nhưng đó chỉ là
vì chúng ta đi
chuyến. Nếu đo
góc rơi so với
phương thẳng

đứng, ta có thể
tính toán được
tốc độ rơi.”

Mattia miết
dọc ngón tay
theo đường rơi
của một hạt
mưa. Cậu gí sát
mặt vào kính

chấn gió và hà
hơi, rồi dùng
ngón trỏ vẽ một
đường lên đó.

“Đừng có hà
hơi lên kính
chứ, sẽ để lại vết
đấy.” Ba trách.

Mattia như
chẳng nghe thấy
lời ông.

“Nếu ta
không nhìn ra
ngoài, nếu
không biết
chính mình
đang chuyển

động, thì sẽ
không thể hiểu
được là giọt
mưa hay chúng
ta gây ra”,
Mattia nói.

“Gây ra cái
gì?” Ba hơi lúng
túng, hỏi cụt

lùn.

“Đường rơi
chéo như thế.”

Ông Pietro
Balossino gật
đầu, dù chẳng
hiểu gì cả. Họ
đã đến nơi. Ông

về số rồi phanh
xe lại. Mattia
mở cửa xe, một
làn gió mát ùa
vào trong.

“Ba sẽ đón
con lúc một
giờ.”

Mattia gật
đầu. Ông
Balossino rướn
người ra để hôn
cậu, nhưng dây
an toàn giữ ông
lại. Ông lại dựa
vào ghế ngồi,
nhìn đứa con
xuống xe, đóng

cửa lại sau lưng.

Trường mới
tọa lạc tại một
khu dân cư đẹp
trên đồi. Tòa
nhà được xây từ
những năm hai
mươi. Cho dù
đã có nhiều lần

tu sửa, nó vẫn
như cái gai
trong mắt giữa
bao ngôi biệt
thự lộng lẫy mới
xây xung
quanh. Một
khối đa diện
trát xi măng
trắng, hai hàng

cửa sổ cách
nhau đều đặn
và hai cầu thang
thoát hiểm sơn
xanh.

Mattia trèo
lên hai quăng
cầu thang dẫn
lên cửa chính.

Cậu đứng một
góc, cách xa
nhóm học sinh
đang đứng chờ
cho tới lúc
chuông reo, cho
dù ở phía ngoài
mái hiên mưa
làm ướt đầu
cậu.

Vào bên
trong rồi Mattia
tìm sơ đồ các
phòng học, để
khỏi phải hỏi
giám thị.

Lớp 10 F
nằm ở cuối
hành lang tầng

hai. Mattia hít
một hơi dài rồi
bước vào. Cậu
đứng sát bức
tường cuối lớp
chờ đợi, hai
ngón cái móc
vào quai ba lô,
với cặp mắt của
một kẻ chỉ

muốn chui luôn
đầu vào trong
tường cho rồi.

Dần dần các
gương mặt lạ
lắm liếc nhìn
cậu dò xét trong
lúc vào chỗ
ngồi. Chẳng ai

mỉm cười với
cậu. Một vài học
sinh ghé tai
nhau nói thầm.
Mattia chắc
chắn bọn chúng
đang nói về cậu.

Cậu nhìn các
bàn còn trống.

Và khi ngay cả
chỗ trống cạnh
một nữ sinh có
móng tay sơn
đỏ cũng đã có
đứa ngồi, cậu
thấy nhẹ cả
người. Giáo
viên vào lớp,
Mattia liền bước

tới bàn duy
nhất còn trống,
cạnh cửa sổ.

“Cậu là học
sinh mới hả?”
Đứa ngồi cùng
bàn quay sang
hỏi, nó có vẻ gì
đó rất đơn độc

giống y như cậu.

Mattia gật
đầu, chẳng nhìn
sang.

“Mình là
Denis”, nó giới
thiệu, đưa tay ra
bắt.

Mattia bắt
tay hờ hững,
miệng nói rất
vui lòng.

“Chào mừng
cậu đến lớp
mới”, Denis nói
thêm.

5.

Nữ sinh nào
cũng vừa
ngưỡng mộ vừa
sợ Viola Bai.
Bởi vì vẻ đẹp của
nó khiến chúng

cảm thấy khó ở,
và cũng bởi vì
mới có mười
lăm tuổi mà nó
đã biết chuyện
đời hơn bất cứ
đứa nào cùng
lứa, hay ít nhất
là nó làm ra vẻ
như vậy. Buổi

sáng thứ Hai,
trong giờ nghỉ
giải lao, các cô
nữ sinh xúm xít
quanh bàn
Viola, thèm
thuồng lắng
nghe những gì
nó đã làm dịp
cuối tuần. Thực

ra phần lớn là
chuyện xào xáo
lại của đứa chị
Serena, hơn nó
tám tuổi vừa kể
cho nó hôm
trước; nhưng
Viola biết biến
hết thành
chuyện của

chính mình. Nó
biết thêm mắm
thêm muối vào,
đủ các chi tiết tỉ
mẩn bản thủ
bìa đặt trắng
trợn, nên với
bạn bạn gái
những câu
chuyện đó mới

bí hiểm và hấp
dẫn làm sao. Nó
kể về chỗ này
chỗ nọ, toàn
những nơi nó
còn chưa đặt
chân đến bao
giờ. Viola có
khả năng tả
sống động hết

sức cái cảm giác
lâng lâng đê mê
vì thuốc, hay nụ
cười đầy ẩn ý
của gã phục vụ
quầy bar khi rót
cho nó ly rượu
rum pha Coca-
Cola.

Phần lớn
trường hợp như
thế sẽ có kết
thúc trên
giường, hay
phía sau quầy
bar, giữa các kết
bia hay thùng
vodka. Hẳn
quặp nó lại từ

đằng sau, một
tay bịt miệng để
nó không hét to
tiếng.

Viola Bai
biết cách kể
chuyện lắm kia.
Nó biết thừa cao
trào sẽ tập

trung tại một
chi tiết đó thôi
nên tính toán
thời gian sao
cho chuông reo
đúng lúc gã trai
bắt đầu tụt chiếc
quần jeans
hàng hiệu của
nó xuống. Ấy là

lúc công chúng
xung quanh
đang đổ tía mặt
lên vì ghen tị và
phẫn nộ bị buộc
phải giả tẩn.
Viola liền tung
ra lời hứa sẽ kể
tiếp vào giờ
nghỉ sau, nhưng

nó quá ư là lấu
cá chẳng bao
giờ chịu giữ lời.
Nó luôn kết
thúc tình tiết
bằng cái nhếch
đôi môi đẹp một
cách rất ư là
phớt đời, như
thể đó chẳng

phải là chuyện
gì to tát cả. Đó
chỉ là một chi
tiết trong cuộc
đời khác thường
của nó, và nó
luôn giả bộ đi
trước cả ngàn
năm ánh sáng.

Quả là nó đã
biết thế nào là
tình dục và từng
thử một vài loại
ma túy mà nó
vẫn thích liệt kê
cho lũ bạn
nghe. Nhưng
thực ra nó mới
chỉ với một gã,

và cũng mới chỉ
có một lần. Đó
là bữa đi biển
còn hẳn là bạn
của chị nó. Đêm
ấy hẳn hút và
uống quá say,
không còn đủ
sức nhận ra một
đứa con gái mới

mười ba tuổi thì
còn quá trẻ để
làm một số thứ.
Chuyện ấy xảy
ra chớp nhoáng,
ngay trên
đường, phía sau
dãy thùng rác.
Khi quay lại chỗ
lũ bạn, với cái

mặt cúi gằm
Viola muốn
nhắm tay hắt,
thế mà hắt rớt
lại nói làm gì
vậy? Nó thì vẫn
còn ngứa râm
ran đôi gò má,
và hơi nóng còn
sốt lại giữa hai

chân khiến nó
thấy cô đơn.
Mấy ngày sau
đó gã trai kia
còn chẳng thêm
nói một lời với
Viola, nó đành
tâm sự với đứa
chị. Bà chị cười
nhạo nó thật

quá ngây thơ:
“Khôn lên chút
đi, mày muốn gì
hơn nữa?”

Nhóm công
chúng trung
thành của Viola
gồm Giada
Savarino,

Federica
Mazzoldi và
Giulia Mirandi.
Cùng nhau
chúng tạo
thành một
nhóm kết thân
ác hiểm: bốn
con hõm, như
cách gọi của vài

thẳng trong
trường. Viola
tuyển chọn từng
đứa trong
nhóm, và đòi
hỏi mỗi đứa
được chọn phải
hy sinh điều gì
đó cho nó, để
xứng đáng với

tình bạn nó
dành cho. Nó
luôn là đứa duy
nhất quyết định
ai được nhập
bọn, ai bị đá
khỏi nhóm.
Quyết định của
nó vừa mập mờ
khó đoán trước

lại vừa dứt
khoát không
thể lay chuyển
được.

Alice nhìn
trộm Viola. Từ
chỗ ngồi cách
hai dãy bàn, em
lắng nghe câu

được câu mất.
Rồi đêm đến
một mình trong
phòng, em tự
tắm mình trong
những câu
chuyện của
Viola.

Trước buổi

sáng thứ Tư ấy
Viola chưa bao
giờ nói một lời
với em. Viola
luôn có cách
khởi đầu rất đặc
biệt. Chẳng có
nữ sinh nào biết
chắc được Viola
chỉ vừa đột ngột

nghĩ ra cực hình
để thử thách họ
hay nó đã tính
toán cực hình
đó từ lâu rồi.
Nhưng tất cả
đều nhất trí là
nó thật hết sảy.

Alice ghét

phòng thay
quần áo. Bọn
bạn cùng lớp
quá hoàn hảo
nên chúng bao
giờ cũng lần lữa
kéo dài thời
gian trong bộ
quần áo lót
càng lâu càng

tốt nhằm khiến
những đứa khác
phải phát ghen
lên. Chúng tạo
dáng này nọ, tư
thế điệu bộ bất
thường hết sức:
bụng thì thót
lại, ngực thì ưỡn
ra, thở phì phò

trước tấm gương
treo trên tường
đã vỡ nửa,
miệng kêu nhìn
này, tay đo
quanh cái hông
không thể nào
cân đối và
quyến rũ hơn
được nữa.

Thứ Tư Alice
mặc cả quần thể
dục trong quần
bò, để khỏi phải
cởi hết ra.

Những đứa con
gái khác nhìn
em nghi ngờ
đầy ác ý, tưởng
tượng ra điều gì

ghê gớm lắm
khiến em phải
che giấu dưới
lớp quần áo.
Alice xoay lưng
lại cởi áo để
không ai nhìn
thấy bụng em.

Em đi đôi

giày thể thao
vào và đặt đôi
kia gọn gàng sát
tường. Em cũng
gấp cẩn thận
chiếc quần bò.
Trong khi quần
áo của các nữ
sinh khác thì bị
vứt bừa bãi trên

ghế gỗ, giày úp
ngược, nằm rải
rác khắp sàn
nhà, vì tất cả
đều lấy chân
này tụt giày
chân kia.

“Alice, cậu
có ham ăn

không?” Viola
hỏi em.

Mất vài giây
Alice mới tin là
Viola Bai đang
nói với mình.
Trước nay em
cứ nghĩ với nó
em hoàn toàn

vô hình kia đây.
Em kéo hai dải
dây giày, thế mà
nút buộc lại
trơn tuột khỏi
ngón tay.

“Mình á?”
Em lúng túng
nhìn xung

quanh.

“Ở đây làm
gì có hai Alice
nhỉ.”

Những đứa
khác rúc rích
cười.

“Không.

Mình không
ham ăn đâu.”

Viola đứng
dậy khỏi ghế
băng, lại gần em
hơn. Alice nhìn
vào đôi mắt đẹp
của cô ta bị che
mất một phần

bởi bóng của mớ
tóc cắt ngang
trán hất lên
khuôn mặt.

“Nhưng mà
kẹo thì cậu phải
thích chứ, đúng
không?” Viola
tiếp tục bằng

một giọng đầy
quyền rũ.

“Ừ thì, cũng
tàm tạm.”

Alice cắn
môi, và em cảm
thấy hồi tiếc
ngay lập tức vì

cái cách nói
năng áp ứng
ngốc nghếch ấy.
Em dựa sát tấm
lưng gầy gò của
mình vào
tường. Cái chân
lành lặn của em
run lên. Còn
chân kia vẫn tro

ì ra như mọi
khi.

“Sao lại tầm
tạm? Ai chẳng
thích ăn kẹo.
Đúng không
bọn mày?”
Viola nói với ba
đứa còn lại, mà

chẳng hề quay
đầu lại.

“Ừm. Đúng
rồi.” Máy đưa
kia hòa theo.
Alice nhận thấy
sự bối rối trong
ánh mắt của
Federica

Mazzoldi đang
nhìn em từ phía
kia của phòng
thay đồ.

“Ừ, nói thật
thì mình cũng
thích”, em sửa
lại, bắt đầu thấy
sợ, dù chưa biết

là sợ cái gì.

Trước đây
bốn con quỷ cái
này đã chặn
Alessandra
Mirano lại, cái
con bé sau này
thi trượt, giờ
theo học tại một

viện thẩm mỹ ấy
mà. Chúng dồn
con bé vào
phòng thay đồ
nam, khóa nó
lại trong đó. Hai
thằng con trai
đã tụt hết quần
ra ngay trước
mặt nó. Từ

hành lang Alice
nghe thấy
những tiếng kêu
kích động, lẫn
với tiếng cười
ha hả của bốn
tên đao phủ bên
ngoài.

“Rõ là thế.

Mình đã chắc
vậy mà. Bây giờ
cậu có muốn ăn
kẹo không?”
Viola hỏi em.

Alice nghĩ
ngợi.

Nếu nói là

có, chẳng biết
nó sẽ cho mình
ăn cái gì nữa.

Nếu nói
không, có khi
nó lại nổi cáu,
rồi nhốt mình
lại trong phòng
thay đồ nam.

Em cứ lặng
yên như một
con ngốc như
vậy.

“Thế nào?
Câu hỏi có gì là
khó đâu nhỉ”,
Viola chế giễu
em. Nó lôi từ

trong túi ra một
vốc kẹo gồm
hoa quả.

“Bọn mày
thích loại nào?”

Giulia
Mirandi lại gần
Viola, dòm vào

tay nó. Viola
vẫn không thôi
nhìn Alice chăm
chăm khiến em
cảm thấy cơ thể
mình đang cuộn
tròn lại như một
mẩu giấy bị
thêu rui trong
lò sưởi.

“Có vị cam,
mâm xôi, việt
quất, dâu tây và
đào”, Giulia nói,
lướt nhanh một
ánh mắt lo lắng
về phía Alice
mà không để
cho Viola trông
thấy.

“Tao vị mâm
xôi”, Federica
chọn.

“Tao vị đào”,
Giada nói theo.

Giulia ném
kẹo cho hai đứa
kia rồi bóc vỏ

kẹo cam. Nó
nhét viên kẹo
vào mồm rồi lui
về phía sau,
nhường sân
khẩu lại cho
Viola.

“Chỉ còn vị
dâu tây và việt

quát. Thế nào,
cậu có muốn
hay không?”

Có lẽ nó chỉ
định cho mình
kẹo thôi mà,
Alice nghĩ. Có lẽ
bọn nó chỉ xem
mình có ăn hay

không thôi.

Chỉ là một
cái kẹo thôi mà.

“Mình thích
vị dâu tây”, em
chậm rãi nói.

“Úi chà,
mình cũng

thích vị ấy.”
Viola giả vờ tiếc.
“Nhưng mình
sẵn sàng cho
cậu đấy.”

Nó bóc viên
kẹo gôm, vứt vỏ
xuống nền nhà.
Alice giơ tay ra

đón.

“Đợi chút đã.
Làm gì mà
tham ăn thế.”
Viola nói.

Nó cúi thấp
người xuống,
ngón cái và

ngón trỏ cầm
viên kẹo quét
dọc nền phòng
thay đồ bản
thiu. Cứ thế nó
khom người đi
chạm rãi suốt
dọc tường phía
trái Alice, cho
đến tận cuối góc

nơi bụi bặm và
tóc rối kết dính
lại với nhau.

Giada và
Federica rũ ra
cười. Giulia thì
cắn môi lo lắng.
Những đứa con
gái khác hiểu

trò gì đang diễn
ra nên lần lượt
kéo nhau đi hết,
đóng cửa lại sau
lưng.

Đến cuối
tường rồi, Viola
lại gần bồn rửa
mặt, nơi các nữ

sinh lau mặt và
nách sau giờ thể
dục. Nó lấy viên
kẹo quết lớp
chất nhờn trắng
nhờn đọng lại
quanh ống
thoát.

Quay lại chỗ

Alice, nó gí
đồng tởm lợm
ấy vào mặt em.

“Đây. Kẹo
dâu mày thích
đây.”

Nó không
cười mà lại

mang vẻ mặt
ngghiêm túc và
quyết tâm của
kẻ biết mình
đang làm một
chuyện đau đớn
nhưng cần thiết.

Alice lắc đầu
tỏ ý không

muốn. Em càng
ép sát lưng hơn
nữa vào bức
tường.

“Sao? Giờ
mày lại không
thích nữa à?”

“Mày đã đòi

kia mà, giờ thì
ăn đi.” Con
Federica xen
vào.

Alice nuốt
nước bọt, lấy
can đảm hỏi:
“Thế nếu tao
không ăn?”

“Không ăn
thì mày sẽ lĩnh
hậu quả.” Viola
nói mập mờ.

“Hậu quả
gì?”

“Mày sẽ
không muốn

biết đâu. Sẽ
không bao giờ
muốn biết đâu.”

Bọn chúng
sẽ lôi mình qua
chỗ lũ con trai,
Alice nghĩ. Hoặc
chúng sẽ lột
mình ra và

không trả lại
quần áo.

Em run run
nhưng theo
cách hầu như
không nhận
thấy được, tay
em giờ ra đón
lấy cục nhầy

nhầy Viola đang
thả xuống lòng
bàn tay em. Từ
tù em cho lên
miệng.

Những đứa
khác im bật,
không thể nghĩ
em sẽ làm thật.

Viola đứng im
bất động.

Alice cho
miếng gôm vào
miệng, cảm thấy
mớ tóc dính
đang cuốn vào
lưỡi làm khô cả
nước miếng. Em

nhai hai lần, cái
gì đó mắc vào
răng, nghiền
ken kết.

Không được
nôn, em tự nhủ.
Mình không
được phép nôn
ra.

Em nuốt
luồng ợ hơi và
cố nuốt theo
viên kẹo. Nó
trôi xuống dưới
một cách khó
nhọc như một
viên đá dọc thực
quản.

Đèn nê ông
trên trần nhà
vẫn kêu o o. Âm
thanh tạp nham
tiếng cười, tiếng
la hét của các
học sinh trong
phòng tập thể
dục vắng lại.
Phía tầng dưới

này không khí
thật ngọt ngào,
cửa sổ thì lại
quá bé không
thể đón thêm
khí mới.

Viola
nghiêm mặt
nhìn Alice. Nó

gật đầu một cái;
rồi không hề
mím cười, hát
đầu ra hiệu giờ
thì chúng ta có
thể đi được rồi.
Nó xoay người
tiến về phía cửa,
đi ngang qua ba
đứa bạn gái mà

không thêm
nhìn chúng.

6.

Có một điều
quan trọng cần
biết về Denis.
Hay nói đúng
hơn thì Denis
nghĩ đó là điều

quan trọng duy
nhất cần phải
biết về nó. Ấy
mà chính vì lẽ
đó nó chưa bao
giờ nói ra với ai
cả.

Bí mật của
nó có tên gọi

thật kinh
khủng, như một
mảng ny lông
đủ sức phủ kín
mọi suy nghĩ
của Denis,
khiến nó không
tài nào mà thở
được. Nó cứ tro
lì, đè nặng đầu

óc như một bản
án đã tuyên,
trước sau gì
cũng phải thực
thi mà thôi.

Khi Denis
lên mười, thầy
giáo dạy đàn
piano cầm tay

hướng dẫn nó
chạy gam Rê
trưởng. Bàn tay
ấm của thầy áp
vào mu bàn tay
nó, và Denis
cảm thấy ngột
thở. Nó phải gập
mình, rướn
ngực ra trước

một chút để che
cái của ấy đang
cương cứng lên
trong quần.
Suốt cuộc đời
nó sẽ nghĩ về
giây phút ấy
như tình yêu
thực sự buổi
ban đầu; và

rằng nó sẽ lần
mò đi tới cùng
sự tồn tại của
mình để tìm lại
sự nóng bỏng
gắn kết trong
cái chạm tay ấy.

Mỗi lần
những ý nghĩ

như thế xâm
chiếm đầu óc,
tới độ cổ và tay
nó ướt đầm mồ
hôi, Denis lại
khóa mình
trong nhà tắm,
ngồi xoay ngược
trên bồn cầu và
thủ dâm một

cách điên
cuồng. Con
hứng khởi chỉ
kéo dài một
chốc lát, lan ra
vài xăng ti mét
xung quanh
đương vật.
Trong khi đó
cảm giác tội lỗi

dâng tràn khiến
nó thấy mình
như đang ngập
ngựa trong làn
nước bắn, thấm
qua da, thâm
nhập vào trong
cơ thể, dần dần
ăn sâu, hủy hoại
từng bộ phận,

giống như nước
rỉ ăn tường các
tòa nhà cũ kỹ.

Suốt giờ sinh
học trong
phòng thí
nghiệm dưới
tầng hầm, Denis
quan sát Mattia

chọn lựa một
mẫu bít tết để
tách sợi thịt
trắng ra khỏi sợi
đỏ. Nó muốn
vuốt ve bàn tay
Mattia. Nó
muốn kiểm tra
xem nổi khao
khát chất chứa

trong đầu có thể
tan chảy như bơ
được không nếu
được dù chỉ
chạm tay vào
người bạn cùng
lớp nó rất yêu
quý ấy.

Bọn chúng

ngồi cạnh nhau.
Cả hai đều
chống khuỷu
tay lên bàn thí
nghiệm. Một
dãy các loại
bình chứa và
ống thủy tinh
thí nghiệm
trong suốt ngăn

tụi nó với phần
còn lại của lớp
và làm biến
dạng các tia
năng cũng như
tất cả mọi vật
chiếu qua
chúng.

Mattia chăm

chú đến mức
không hề ngược
mắt khỏi công
việc suốt hơn
mười lăm phút
đồng hồ. Cậu
không thích
môn sinh vật,
nhưng vẫn
nghiêm túc học

như với bất cứ
môn nào khác.
Với cậu mảnh
vật chất hữu cơ
dễ bị xâm phạm
và thiếu hoàn
thiện thật khó
hiểu. Mùi
miếng thịt sống
ấm và mềm

chẳng gọi lên
cho cậu điều gì
ngoài cảm giác
hơi khó chịu
mà thôi.

Dùng nhíp
kẹp Mattia kéo
một sợi gân
trắng ra, đặt lên

kính. Cậu gí
mắt vào kính
hiển vi và chăm
chú quan sát kỹ.
Trong vở cậu
ghi chép lại mọi
chi tiết và còn
vẽ thêm cả hình
minh họa bên
cạnh.

Denis hít
một hơi thật
sâu. Rồi thu hết
can đảm như
thể trước một
cú nhảy lộn
ngược, nó nói:

“Mattia, cậu
có một bí mật

đúng không?”

Mattia ra vẻ
không nghe
thấy gì, nhưng
con dao đang
dùng để xẻ một
mẫu cơ khác
tuột khỏi tay,
rơi đánh keng

xuống nền nhà
kim loại. Cậu
chạm rãi nhặt
nó lên.

Denis đợi
thêm vài giây.
Mattia vẫn bất
động, tay cầm
dao giờ cách

miếng thịt chỉ
vài xăng ti mét.

“Cậu có thể
nói với mình bí
mật của cậu”,
Denis nói.

Giờ thì nó đã
tiến một bước,

xâm nhập vào
cái tôi bí ẩn đầy
hấp dẫn của
thằng bạn. Mặt
nó run run kích
động và nó
không có ý định
từ bỏ.

“Cậu biết

không, mình
cũng có một bí
mật”, nó nói
tiếp.

Mattia cứa
vào miếng thịt
một nhát mạnh
như thể muốn
giết cái gì đó đã

chết rồi.

“Mình
không có bí mật
nào hết”, cậu
nói nhỏ.

“Nếu cậu nói
bí mật của cậu,
mình sẽ nói bí

mật của mình”,
Denis khẳng
khăng. Nó đẩy
ghế lại gần hơn,
còn Mattia thì
trở nên cứng đờ
cả người. Cậu
nhìn vào mẫu
thịt, không biểu
lộ bất cứ cảm

xúc gì.

“Bọn mình
phải làm xong
thí nghiệm
này”, Mattia nói
giọng đều đều,
“nếu không sẽ
không hoàn
thành hết bản

báo cáo.”

“Mình chẳng
quan tâm tới
bản báo cáo.
Nói cho mình
biết cậu đã làm
gì hai tay thế
kia.”

Mattia hít ba
hơi. Trong
không khí các
phân tử ethanol
bay lượn, vài
phân tử chui tọt
cả vào mũi cậu,
gây một cảm
giác cay cay thú
vị dọc theo sống

mũi, lên tận
trên mắt.

“Cậu thực sự
muốn biết mình
đã làm gì với
hai tay à?”
Mattia hỏi
Denis, nhưng
mắt lại nhìn dấy

bình dung dịch
formol xếp dọc
phía trên vai
cậu, khoảng
một chục bình
thủy tinh, chứa
phôi thai và
chân tay tách
rời của các loài
động vật khác

nhau.

Denis run
run gật đầu.

“Thế thì
nhìn đây này.”

Mattia nắm
chặt con dao
bằng cả năm

ngón tay, luôn
lưỡi dao vào
khe giữa ngón
trỏ và ngón giữa
rồi cứ thế rạch
dọc xuống tận
cổ tay.

7.

Thứ Năm,
Viola đợi em ở
bên ngoài cổng
trường. Alice
bước qua, đầu
cúi thấp, nhưng

nó gọi tên và
kéo tay áo em
lại, khiến em
giật nảy người.
Ngay lập tức em
nghĩ tới cái kẹo
hôm trước và
cơn buồn nôn
lại nổi lên khiến
em chóng cả

mặt mày. Một
khi bốn con quỉ
cái đó đã nhăm
vào ai thì không
có cách nào
thoát ra được.
Viola nói bà
giáo môn toán
thế nào cũng sẽ
hỏi bài: “Mình

chẳng biết gì cả
nên mình
không vào học
đâu.” Alice nhìn
nó, chẳng hiểu
gì cả. Nó không
còn cái vẻ thù
địch, nhưng em
không thể tin
được. Em tìm

cách thoái lui.
Con bé kia lại
tiếp tục: “Bọn
mình đi dạo
một vòng đi.”
“Mình và cậu
á?” “Ừ, hai bọn
mình.” Alice
nhìn xung
quanh, hoảng

sợ. “Đi thôi
nào”, Viola giục,
“không lại bị
tóm cổ bây giờ.”
“Nhưng mà...”
Alice thử thoái
thác. Viola
không cho em
nói tiếp, nó kéo
tay áo em mạnh

hơn. Alice đành
theo nó, lập cập
chạy đến bên xe
buýt.

Hai đứa ngồi
cạnh nhau.
Alice ngồi sát
vào cửa sổ để
không chiếm

chỗ của Viola,
chờ đợi điều gì
đó kinh khủng
sẽ xảy ra, không
lúc này thì lúc
khác. Viola thì
ngược lại, rất
phơn phơ. Nó
lôi thối son
trong túi ra tô,

hỏi xem em có
muốn dùng
không. Alice lắc
đầu. Ngôi
trường ngày
càng xa dần. Em
nói nhỏ: “Ba sẽ
giết mình mất.”
Chân em run
lên. Viola thở

dài: “Vấn đề gì
đâu, đưa sổ liên
lạc xem nào.”

Nó sẫm soi chữ
ký của ba Alice,
nói rằng quá dễ
bắt chước, nó sẽ
ký cho em. Rồi
nó đưa Alice
xem cuốn sổ

liên lạc của nó,
chỉ ra tất cả các
chữ ký giả mạo
mỗi khi nó
không thích vào
học. “Dù sao thì
ngày mai giờ
đầu tiên cũng là
bà Follini, bà ấy
chẳng bao giờ

để ý đâu.”

Viola bắt đầu
nói về trường
học. Rằng nó
chẳng thấy môn
toán có gì là
quan trọng, sau
này nó sẽ học
luật kia mà.

Alice mệt mỏi
nghe nó nói.
Em nghĩ tới
ngày hôm trước,
trong phòng
thay quần áo, và
không tài nào
cất nghĩa được
sự thân mật đột
ngột này.

Xuống xe
buýt, hai đứa đi
bộ dưới các mái
vòm. Viola vào
trong một cửa
hàng quần áo
cửa kính sáng
bóng ánh đèn
mà Alice chưa
bao giờ đặt chân

tới. Nó xử sự
như thể hai đứa
là bạn thân
thiết lâu ngày
lắm, khẳng
khẳng cả hai
đều phải thử
những bộ quần
áo nó chọn. Nó
hỏi cỡ của Alice

và em thật
ngượng phải
thú thật cỡ ba
mươi tư. Mấy
chị bán hàng
liếc xéo hai đứa,
nhưng Viola
chẳng thềm bận
tâm. Cả hai thay
quần áo chung

một phòng.
Alice ngằm so
sánh cơ thể
mình với đứa
bạn. Cuối cùng
chúng chẳng
mua gì hết cả.

Tụi nó lại
vào một quán

bar. Viola gọi
hai cốc cà phê
mà chẳng bận
tâm hỏi xem em
muốn uống gì.
Tình bạn mới
khiến em ngạc
nhiên chẳng
hiểu ra làm sao,
nhưng một cảm

giác hạnh phúc
đến bất ngờ
không chờ đợi
dần dần xâm
chiếm đầu óc
em. Dần dần em
quên ba, cũng
như trường học.
Em ngồi đó,
trong quán bar

với Viola Bai và
thời gian như
thể chỉ dành
riêng cho hai
đứa mà thôi.

Viola hút ba
điếu thuốc và
đòi Alice cũng
thử hút một

điều. Mỗi lần cô
bạn mới ho sặc
sụa nó lại cười
phá lên, khoe
hàm răng ngọc
đẹp tuyệt vời.
Nó hỏi em về
bọn con trai, về
những nụ hôn
mà em chưa có.

Alice trả lời, đầu cúi thấp. “Cậu muốn mình tin là cậu chưa bao giờ có bạn trai sao? Chưa bao giờ thật à?” Alice gật đầu. “Không thể thế được. Thật là

một thảm họa”,
Viola nóng lên.
“Tội mình phải
làm gì đó. Cậu
không muốn
chết mà vẫn còn
là trinh nữ chứ
hả?”

Thế là ngày

hôm sau, trong
giờ nghỉ lúc
mười giờ, cả hai
đi vòng quanh
trường để tìm
bạn trai cho
Alice. Viola nói
với Giada và
mấy đứa con gái
còn lại “Bọn tao

có việc phải
làm”, và thế là
chúng đành
nhìn nó bước ra
khỏi lớp, tay
trong tay với cô
bạn mới.

Nó đã xếp
đặt hết rồi.

Chuyện đó sẽ
đến trong tiệc
sinh nhật nó
vào thứ Bảy tới.
Giờ chỉ còn mỗi
việc tìm đúng
người nữa thôi.
Trong lúc đi dọc
hành lang nó
chỉ cho Alice

đưa này đưa nọ,
bảo Alice nhìn
bộ môn^g mà
xem, không t^ê
chút nào, chắc
chắn nó biết
làm đây.

Em cười lo
lắng, chẳng thể

quyết định
được. Em bắn
khoảnh không
yên nghĩ đến
cảnh một tên
con trai nào đó
luồn tay vào
chiếc áo lót của
em. Và nó sẽ
phát hiện ra

rằng dưới lớp
quần áo tử tế là
vậy chỉ có toàn
vết sẹo và lớp da
bọc xương mà
thôi.

Giờ thì tại
nó ngồi dựa
lưng vào chân

song cầu thang
thoát hiểm trên
tầng ba, nhìn
xuống chỗ bọn
con trai chơi đá
bóng dưới sân.
Quả bóng vàng
có vẻ bị bơm
hơi quá căng.

“Trivero
được không?”
Viola hỏi.

“Là ai kia?”

“Làm sao lại
có thể không
biết anh ta chứ?
Học năm cuối

đấy, cùng câu
lạc bộ chèo
thuyền với chị
mình. Mọi
người kể nhiều
chuyện hay về
anh ta lắm kia.”

“Chuyện gì?”

Viola giơ tay
lên chỉ một độ
dài, rồi cười phá
lên, thích thú vì
điệu bộ mập mờ
của cô ta khiến
Alice bắn khoăn
bối rối. Em cảm
thấy má đỏ rực
vì xấu hổ,

nhưng cũng
thấy thật tuyệt
vời vì từ nay nỗi
cô đơn của
mình đã chấm
dứt thật rồi.

Xuống tầng
dưới, cả hai tới
trước máy bán

bim bim và
nước ngọt tự
động. Học sinh
đứng xếp hàng
lộn xộn, nhiều
đứa xóc đồng
tiền xu leng
keng trong túi
quần jeans.

“Thế nào,
quyết định đi
chứ.” Viola nói.

Alice nhìn
xung quanh,
hoang mang.

“Bạn ở đằng
kia có vẻ dễ

thương.” Em
nói, tay chỉ hai
thanh niên ở
một góc, gần
cửa sổ. Hai đứa
đứng cạnh
nhau, nhưng
chẳng ai nói
năng chi, cũng
chẳng nhìn

nhau.

“Ai kia?”

Viola hỏi

“Thằng đeo
băng hay thằng
bên cạnh?”

“Bạn đeo
băng.”

Viola nhìn
chăm chú. Đôi
mắt sáng của nó
mở to như hai
đại dương.

“Cậu bị điên
à?” Nó nói. “Có
biết thằng đó đã
làm gì không?”

Alice lắc đầu.

“Nó đã tự
cửa tay, cố tình
đẩy nhé. Ngay ở
trường.”

Em nhún
vai. “Mình thấy
bạn ấy có vẻ thú

vị.”

“Thú vị gì?
Nó bị thần kinh
đấy. Loại như
nó sẵn sàng
băm cậ ra
thành từng
miếng nhỏ cho
vào tủ đá.”

Alice cười,
nhưng em vẫn
tiếp tục nhìn
cậu con trai tay
quần băng. Có
cái gì đó trong
cách cậu ta cúi
thấp đầu xuống
khiến cho em
muốn lại gần,

nâng cằm cậu ta
lên mà nói rằng
hãy nhìn mình
đi, mình ở đây
này.

“Chắc chưa
đấy?” Viola hỏi
em.

“Chắc”, Alice
nói.

“Thế thì đi
nào”, nó nhún
vai nói, cầm tay
em, dẫn tới chỗ
hai cậu con trai
đang đứng cạnh
cửa sổ.

8.

Mattia nhìn
ra ngoài trời
qua cửa kính
mở khu tiền
sảnh. Đó là một
ngày đầu tháng

Ba, rực nắng
mới sang xuân.
Buổi đêm gió
thổi mạnh, rửa
sạch bầu không
khí và đường
như cuốn cả
thời gian bay
theo, khiến thời
gian có vẻ trôi

nhANH HƠN.
Mattia cố gắng
tính toán xem
chân trời cách
đấy bao xa bằng
cách đếm số
mái nhà có thể
nhìn thấy được
từ chỗ đứng.

Denis đứng
cạnh quan sát,
đoán thử bạn
mình đang nghĩ
gì. Tụi nó không
hề nói lại về
chuyện xảy ra
trong phòng thí
nghiệm sinh
học. Cho dù trải

qua phần lớn
thời gian bên
nhau nhưng hai
đứa ít khi nói
chuyện, mỗi
đứa chìm sâu
trong suy nghĩ
riêng của mình,
và biết rằng có
đứa kia ở bên

cạnh là đủ,
không cần
nhiều lời.

“Chào”,
Mattia nghe
một giọng nói
sát mình.

Qua lớp kính

phản chiếu cậu
thấy bóng hai
cô gái nắm tay
nhau đứng ngay
sau lưng. Mattia
quay lại.

Denis nhìn
cậu dò hỏi. Hai
cô gái có vẻ

đang đợi gì đó.

“Chào”,
Mattia chậm rãi
nói. Cậu cúi đầu
xuống, tránh cái
nhìn sắc sảo của
một trong hai
cô gái.

“Mình là
Viola, bạn này
là Alice.” Cô gái
đó lại tiếp tục.
“Bọn mình ở
lớp 10 B.”

Mattia gật
đầu còn Denis
há hốc miệng.

Chẳng đứa nào
nói năng gì.

“Ê, sao hai
cậu không tự
giới thiệu đi?”

Mattia nói
nhỏ tên mình,
như thể chính

cậu cũng đang
cố nhớ lại. Cậu
hờ hững đưa
bàn tay không
bị quán băng ra
và Viola bắt tay
rất chặt. Cô gái
kia chỉ hơi
chạm tay, mỉm
cười và nhìn ra

hướng khác.

Denis cũng
tự giới thiệu
vụng về y hệt
như thế.

“Tụi này
muốn mời các
cậu tới dự sinh

nhật mình thứ
Bảy tuần sau
nữa”, Viola nói.

Denis quay
sang nhìn bạn.
Nhưng Mattia
lại đang chăm
chú vào nụ cười
bên lên của

Alice. Cậu thâm
nghĩ đôi môi
của cô ấy thanh
tú và quá mỏng
khiến miệng
giống như một
lưỡi dao.

“Tại sao?”
Cậu hỏi.

Viola nhìn
cậu ta vẻ chán
phèo rồi quay
sang Alice như
muốn nói đã
bảo thằng này
bị dở người rồi
mà.

“Sao lại phải

tại sao? Hiển
nhiên là vì tội
này muốn mời,
thế thôi.”

“Không, cảm
ơn”, Mattia nói.
“Tôi không đi
được.”

Denis thấy
nhẹ cả người,
vội nói theo:
“Mình cũng
vậy.”

Viola chẳng
thèm đề ý tới
Denis. Nó quay
sang tập trung

tấn công tên
con trai tay
quần băng.

“Sao lại
không? Ai biết
được cậu bận gì
tối thứ Bảy kia
chứ? Phải chơi
game với anh

bạn quý hóa
này à? Hay lại
đi cắt gân tay
một lần nữa?”

Viola thấy
rùng mình
khoái trá biết
bao khi nói mấy
lời cuối cùng

này. Alice nắm
tay nó mạnh
hơn để bảo nó
thôi đi.

Mattia nghĩ
mình quên mất
số mái nhà vừa
đếm xong mất
rồi. Và cậu sẽ

không đủ thời
gian đếm lại
trước khi
chuông reo.

“Tôi không
thích tiệc tùng.”
Cậu giải thích.

Viola cười

gượng giây lát,
nó híc híc cụt
lủn khô khốc.

“Đúng là lạ
thật đấy.” Nó
chọc ghẹo.

“Làm gì có ai lại
không thích tiệc
tùng.” Rồi nó

xoay ngón trỏ
hai lần quanh
thái dương trái.

Alice đã
buông tay nó ra
từ trước, một
cách vô thức em
áp tay lên bụng.

“Tôi không thích”, Mattia nghiêm nghị đáp lại.

Viola nhìn cậu thách thức và Mattia nhìn lại, không chút biểu cảm. Alice

lùi lại sau một
bước. Đúng lúc
Viola há miệng
định nói gì đó
thì chuông reo
âm ỉ. Mattia
quay lưng đi
thẳng về phía
cầu thang, như
thể với cậu cậu

chuyện kết thúc
ở đó rồi. Denis
theo sau, bước
nối theo chân
bạn.

9.

Từ khi vào
phục vụ cho gia
đình Della
Rocca, Soledad
Galienas mới
chỉ phạm sai

lần có một lần.
Chuyện đó xảy
ra bốn năm về
trước, vào một
đêm mưa gió
khi ông bà
Della Rocca qua
nhà bạn bè ăn
tối.

Trong tủ
quần áo của
Soledad chỉ có
các bộ đồ màu
đen, kể cả đồ
lót. Bà nhắc quá
nhiều lần về cái
chết của người
chồng trong
một tai nạn lao

động đến mức
cuối cùng thì
chính bà cũng
tin vào điều đó.
Bà tưởng tượng
chồng mình
đứng trên giàn
giáo cách đất
hai mươi mét,
miệng ngậm

điều thuốc lá,
đang trát một
lớp vữa để đặt
hàng gạch mới.
Bà nhìn thấy
ông trượt chân
trên một dụng
cụ vút dưới
chân, hay trên
chính cuộn dây

đáng lẽ được
dùng để làm
dây thắt an
toàn, nhưng
ông đã vứt sang
một bên vì dây
thắt an toàn chỉ
để dành cho
bọn thợ học việc
mà thôi. Bà

tưởng tượng
cảnh ông chơi
với trên ván gỗ
rồi rơi xuống
không kịp kêu
lên lấy một
tiếng. Trí tưởng
tượng lại mở
rộng thêm nữa
để lòng vào

cảnh ông chồng
nằm dưới đất
như một chấm
đen nhỏ, tay
vẫn còn giơ lên
bầu trời trắng.
Rồi trí nhớ giả
tượng của bà kết
thúc bằng một
khung cảnh

nhìn từ trên
xuống: cơ thể
không còn sự
sống của người
chồng bẹp dí
dưới lớp đất bụi
mù, cặp mắt vẫn
còn mở thao láo
và một vết máu
sẫm chảy dọc ra

từ phía sau
lưng.

Cứ nghĩ đến
đấy, nổi thống
khổ lại khiến bà
rùng mình
thích thú, vị
đau đón thấm
đượm vòm

họng, xộc lên
sống mũi và
nếu cứ nghĩ thế
đủ lâu, bà có thể
nhỏ ra được vài
giọt nước mắt
cho chính cái
thân bà.

Sự thật thì

người chồng đã
bỏ bà mà đi.

Lão bỏ bà vào
một buổi sáng
bình thường
như bao buổi
sáng khác, có lẽ
để bắt đầu lại
cuộc sống mới
với một mục đàn

bà nào đó mà
bà không quen
biết. Từ đó
chẳng có tin tức
gì. Khi chuyển
đến Ý, bà đã bịa
ra câu chuyện
góa bụa này để
có một quá khứ
mà kể, vì quá

khứ thật của bà
chẳng có gì
đáng nói.

Những bộ quần
áo màu đen,
cùng với suy
nghĩ rằng người
khác có thể
nhận thấy trong
mắt bà dấu vết

của một bi kịch,
một nỗi đau
chưa bao giờ
nguôi ngoai,
khiến bà an tâm
hơn. Soledad
mặc quần áo
tang đức hạnh
và cho đến buổi
tối hôm đó bà

chưa bao giờ
phản bội lại kỷ
niệm về người
chồng quá cố.

Thứ Bảy bà
đi dự lễ mixa
vào lúc sáu giờ
để còn kịp về
nhà chuẩn bị

bữa tối. Ernesto
đã theo đuổi bà
nhiều tuần nay
rồi. Sau buổi lễ
ông ta đứng đợi
bà trước cổng
nhà thờ, và như
mọi khi đề nghị
được đưa bà về
nhà. Soledad co

người lại dưới
lớp áo khoác
đen, nhưng cuối
cùng cũng đồng
ý. Ernesto kể bà
nghe công việc
ở bưu điện thế
nào, rồi thì buổi
tối đang đang
một mình ở nhà

trông trải ra
sao, với bao
năm quá khứ
trên vai cùng
bao ký ức đen
tối vẫn còn
khiến ông phiền
muộn. Ernesto
lớn tuổi hơn
Soledad, vợ ông

thì chết thật vì
ung thư tuyến
tụy.

Họ khoác tay
nhau bước đi.
Tối đó Ernesto
đã giương ô cho
bà khỏi ướt, còn
mình thì rúc

đầu trong áo
khoác. Ông
khen bà nói
tiếng Ý tốt, rằng
bà tiến bộ hàng
tuần, còn
Soledad thì cười
bên lên, giả vờ
xấu hổ.

Thật là thiếu
suy xét, thật là
một hành động
bất cần, khi
thay vì chào
nhau bằng hai
cái hôn lịch sự
trên má như
giữa những
người bạn thì

đôi môi họ lại
khóa chặt vào
nhau trước cổng
nhà Della
Rocca. Ernesto
nói xin lỗi,
nhưng ngay sau
đó ông lại tiếp
tục hôn lên môi
Soledad và bà

cảm thấy lớp bụi
phủ lên trái tim
bao năm qua bị
cuốn tung bay
lên mắt.

Chính bà đã
mời ông ta vào
nhà. Ernesto
phải trốn trong

phòng bà một
vài giờ để
Soledad còn
chuẩn bị bữa tối
cho Alice và cho
nó đi ngủ. Vợ
chồng Della
Rocca sắp rời
nhà và họ sẽ
quay trở về

muộn.

Ernesto
thăm cảm ơn
bất cứ vị thần
hộ mệnh nào
trên trời, vì ở
cái tuổi của ông
mà vẫn còn có
khối chuyện

hay ho thế này.
Họ lặng lẽ lần
vào nhà.
Soledad cầm tay
dắt người tình
vào trong
phòng như một
cô gái mới lớn,
ngón tay đặt lên
miệng ý bảo ông

đừng gây ồn.
Rồi bà chuẩn bị
qua quýt bữa tối
cho Alice. Sao
bà thấy nó ăn
chậm thế không
biết. Bà bảo
Alice trông có
vẻ mệt, nên đi
ngủ sớm đi.

Nhưng Alice lại
phản đối, nói là
nó muốn xem
tivi. Soledad
đành đồng ý,
miễn là để nó
đỡ vướng chân
là được, với điều
kiện nó phải
xem ở tầng trên.

Alice lợi dụng
không có bố kéo
lê bàn chân đi
lên tầng trên
xem tivi.

Soledad
quay lại chỗ
người tình. Họ
ngồi sát, hôn

nhau thật lâu,
tay chân lóng
ngóng chẳng
biết phải làm gì.
Cuối cùng thì
Ernesto cũng có
đủ can đảm xóc
bà lên đùi.

Khi tay ông

lần mò giặt cái
nịt áo của nợ ấy
ra, thì thầm xin
lỗi vì mình lóng
ngóng quá,
Soledad cảm
thấy mình trẻ
đẹp, không chút
ngại ngại. Đôi
mắt bà nhắm

lại, và khi mở ra
bà thấy Alice
đang đứng trên
ngưỡng cửa.

“Của nợ”, bà
buột miệng
“Cháu làm gì ở
đây?”

Bà đẩy
Ernesto ra, tay
che ngực. Alice
nghiêng đầu
sang một bên,
quan sát hai
người như ngắm
gà trong sân,
chẳng biểu hiện
bất cứ sự ngạc

nhien nào.

“Cháu không
ngủ được”, em
nói gọn lỏn.

Chẳng hiểu
sao Soledad lại
nghĩ tới giây
phút đó đúng

lúc bà quay lại
và thấy Alice
trên bậc cửa
phòng đọc.
Soledad đang
quét bụi giá
sách, lôi từng
chồng ba cuốn
trong bộ bách
khoa toàn thư

bìa xanh thẫm,
gáy mạ vàng của
ông luật sư. Bà
ôm chúng bằng
tay trái, cảm
thấy đã mỏi trĩu
tay rồi, trong
khi tay phải bà
lia cây phát trần
vào cả những

góc trong cùng
của giá sách
bằng gỗ dái
ngựa, vì một lần
ông luật sư đã
phản nản bà chỉ
lau lót phớt mỗi
bên ngoài.

Nhiều năm

rồi Alice không
vào phòng đọc
sách của ba.
Dường như có
một hàng rào
thù địch vô
hình nào đó
ngăn em lại
trước ngưỡng
cửa. Em dường

như chắc chắn
rằng chỉ cần
bước một chân
thôi lên cái sàn
lát gỗ đều đặn
đến buồn ngủ
này, ngay lập
tức lớp gỗ sẽ bị
sụt dưới sức
nặng của em, và

em sẽ bị rơi tõm
xuống một vực
thẳm đen ngòm
nào đó.

Căn phòng
ám mùi của ba,
ám cả vào đồng
giấy tờ được xếp
gọn gàng trên

bàn, phủ bóng
tấm rèm che
màu kem. Lúc
bé Alice thường
nhón chân vào
đây gọi ba khi
bữa tối đã xong.
Em vẫn thường
lần lữa trước khi
lên tiếng vì bị

mê hoặc trước
dáng ba cúi gập
trên bàn làm
việc, đôi mắt
sau cặp kính
gọng bạc đọc
lướt đủ các loại
tài liệu phức
tạp. Khi ngừng
đầu lên nhận

thấy sự có mặt
của con gái, trán
ông luật sư nhú
lại như hỏi con
làm gì ở đây.
Rồi ông gật đầu
mỉm cười nói:
“Ba tới đây.”

Alice cảm

thấy chắc chắn
còn nghe được
câu nói đó dội
lại từ lớp giấy
dán tường, nó
vẫn lưu mãi
trong bốn bức
tường và âm
vang trong đầu
em.

“Chào cung”,
Soledad nói. Bà
vẫn gọi em như
thế, cho dù cô
gái mảnh khảnh
như một cây bút
chì đang đứng
trước mặt bà
không còn
giống cô bé ngái

ngủ mỗi sáng bà
mặc quần áo
cho và đưa đến
trường nữa.

“Chào
Soledad”, Alice
đáp lại.

Soledad

nhìn em vài
giây, đợi xem
em có nói gì
không, nhưng
Alice lảng đi, về
bồn chồn. Bà lại
quay về với cái
giá sách.

“Sol này”,

cuối cùng Alice
nói.

“Sao kia?”

“Cháu muốn
hỏi bác một
chuyện.”

Soledad đề
đồng sách lại

trên bàn, tiến
lại gần em.

“Nói đi
cung.”

“Cháu phải
nhờ bác một
việc.”

“Việc gì kia?

Cháu cứ nói đi.”

Alice xoắn
ngón trở quanh
đai quần nói:

“Thứ Bảy
này cháu sẽ đi
dự tiệc ở nhà
bạn Viola.”

“Ôi tuyệt
quá”, Soledad
mỉm cười.

“Cháu muốn
mang bánh ngọt
đến. Cháu
muốn tự mình
làm kia. Bác
giúp cháu nhé?”

“Dĩ nhiên rồi
cung. Cháu
thích làm bánh
gì?”

“Cháu chẳng
biết nữa. Một
cái bánh ngọt
thôi. Hoặc món
tiramisu. Hoặc

bánh quế bác
vẫn làm ấy.”

“Công thức
của mẹ bác đây”,
Soledad nói,
giọng tự hào.
“Bác sẽ dạy
cháu.”

Alice ngược
nhìn bà, vẻ
thỉnh cầu:

“Thế là thứ
Bảy này mình đi
mua đồ làm
bánh bác nhé.
Kể cả đó là ngày
nghỉ của bác?”

“Dĩ nhiên rồi
cung.” Soledad
nói. Đột nhiên
bà cảm thấy
mình quan
trọng, và lại
nhận ra cô bé
hồi nào trong
cái vẻ rụt rè ấy.

“Bác có thể
dẫn cháu đến
một chỗ khác
nữa được
không?” Alice
tiếp tục.

“Chỗ nào
kia?”

Alice hơi do
dự một chút.
Rồi em nói
nhanh: “Chỗ
xăm mình.”

“Ôi trời,
cung ơ”,
Soledad thở dài,
hơi thất vọng.

“Ba cháu không
muốn vậy, cháu
biết thế mà.”

“Mình sẽ
không nói cho
ba biết. Ba sẽ
không thấy nó
đâu.” Alice rầu
rầu nói.

Soledad lắc
đầu.

“Đi mà
Soledad”, Alice
van nài. “Đi một
mình họ sẽ
không làm cho
cháu. Cần phải
có sự cho phép

của ba mẹ.”

“Thế thì bác
làm được gì?”

“Bác giả vờ
là mẹ cháu. Chỉ
cần ký vào một
tờ giấy thôi, bác
không phải nói

gì hết cả.”

“Không làm
thế được, cháu
yêu quý. Ba
cháu sẽ sa thải
bác mất thôi.”

Alice đột
ngột nghiêm

mặt lại. Em
nhìn thẳng vào
mắt Soledad.

“Đó sẽ là bí
mật của bác
cháu mình, Sol
à”, ngừng một
chút em nói
tiếp. “Nói cho

cùng giữa hai ta
đã từng có một
bí mật rồi mà,
đúng không?”

Soledad mở
to mắt nhìn em.
Lúc đầu bà chưa
hiểu gì cả.

“Cháu biết
giữ bí mật mà.”
Alice nói tiếp,
chậm rãi hơn;
cảm thấy mình
mạnh mẽ và tàn
nhẫn như Viola.
“Nếu không bác
đã bị sa thải từ
lâu rồi.”

Soledad cảm
thấy cô hòng tác
nghẽn.

“Nhưng
mà...”

“Thế nào,
bác có đi hay
không?” Alice

nóng nảy hỏi.

Soledad cúi
đầu, chậm rãi
nói: “Thôi đành
vậy”; rồi quay
lưng đi, sắp xếp
sổ sách trên giá,
mắt đã ầng ậ
nước.

IO.

Mattia cố
tình đi lại cử
động mà không
gây bất cứ tiếng
ồn nào. Cậu biết
rằng thế giới sẽ

ngày càng trở
nên hỗn độn
hơn mà thôi,
rằng những âm
thanh ồn ào sẽ
ngày một to
hơn, chất chứa
hơn, lấn át mọi
tín hiệu liên
kết, nhưng cậu

cũng tin rằng
nếu chú ý trong
từng cử động
của mình, có lẽ
cậu sẽ bớt phần
tội lỗi trong quá
trình xuống cấp
chậm chạp này.

Cậu đã học

được cách đi
giẫm đầu ngón
chân trước, rồi
mới đến gót
chân, dồn trọng
lượng đang mất
cân bằng về
phía ngoài lòng
bàn chân để
giảm thiểu diện

tích tiếp xúc với
mặt đất. Mattia
học cách đi này
từ nhiều năm về
trước, khi buổi
đêm thức dậy,
cậu phải rón rén
đi lại trong nhà
để sục sạo tìm
kiếm vật gì sắc,

bởi da tay cậu
trở nên khô
khốc đến nỗi
cách duy nhất
để cảm thấy
chúng vẫn còn
là của mình là
rạch cho chúng
một đường dao.
Cùng với thời

gian, cách đi lại
cẩn trọng mà kỳ
quặc này đã trở
thành kiểu đi
bình thường của
cậu.

Nhiều khi
đột nhiên bố mẹ
thấy cậu xuất

hiện trước mặt
như một cái
bóng ba chiều
được chiếu trên
sàn nhà với cái
nhìn rầu rĩ và
miệng luôn
mím chặt. Một
lần mẹ cậu đã
giật mình khiếp

sợ mà đánh rơi
chiếc đĩa đang
cầm trên tay.

Mattia cúi
xuống nhặt
đồng mảnh vụn
và phải cố gắng
để chống lại ý
muốn cựa tay
vào những

mảnh sắc nhon
ấy. Mẹ cậu xấu
hổ chỉ nói cảm
ơn, rồi khi đưa
con đã đi rồi bà
vẫn còn ngồi
thần người trên
sàn nhà như thế
hơn mười lăm
phút đồng hồ.

Mattia xoay
chìa mở khóa
cổng. Cậu cũng
học được rằng
nếu kéo tay cầm
về phía mình
trong khi ấn
lòng bàn tay lên
lỗ khóa thì có
thể tránh được

tiếng kim loại
kêu “cạch” khô
khốc khi mở
cổng. Giờ tay
cậu đang băng
bó, nên cách ấy
lại càng hiệu
quả hơn.

Cậu bước

vào tiền sảnh.
Đút chìa khóa
vào ổ, cậu lại lặp
lại động tác đó
giống như một
kẻ trộm vặt
trong ngôi nhà
của chính mình.

Ba cậu về

nhà sớm hơn
mọi khi. Mattia
nghe thấy tiếng
ông nói. Cậu
dừng lại, đắn đo
xem nên bước
vào phòng
khách làm gián
đoạn cuộc nói
chuyện của ba

mẹ, hay lại ra
ngoài sân, chờ
đợi và chỉ quay
vào khi nào cậu
thấy đèn phòng
khách đã tắt.

“... rằng như
thế là không
đúng”, ba cậu

kết luận, giọng
khiển trách.

“Phải rồi”,
Adele bẻ lại.
“Anh thì lúc
nào chẳng thích
giả vờ như
không có
chuyện gì, lờ đi

như thể chẳng
có gì bất thường
cả.”

“Thế cái gì là
không bình
thường?”

Lặng yên
một lúc. Mattia

có thể tưởng
tượng khá rõ
cảnh mẹ cậu cắn
môi, đầu gục
xuống như thể
thật vô ích khi
nói chuyện với
chồng.

“Cái gì là

không bình
thường?” Bà
đay nghiến. “Tôi
không...”

Mattia đứng
cách vệt ánh
đèn hắt từ
phòng khách ra
ngoài tiền sảnh

một bước chân.
Mắt cậu lướt
theo đường
bóng đèn từ sàn
nhà hất lên
tường rồi lên
trên trần nhà.
Mattia tin rằng
thực tế nó tạo ra
một hình thang,

và rằng cái cậu
nhìn thấy chẳng
qua là do toàn
bộ khung cảnh
xung quanh
đánh lừa thị
giác.

Mẹ cậu bỏ
lửng câu nói

giữa chừng, như
thể quên mất
phần cuối trong
khi bà đang nói.
Cái ngắt quãng
đó lưu lại trong
mắt bà và cả
trong không khí
nữa những bong
bóng trống

rỗng, và Mattia
tưởng như chỉ
lấy ngón tay
chọc nhẹ thôi
cũng đủ khiến
chúng vỡ tan ra.

“Lạ là nó đã
cứa tay trước
mặt tất cả bạn

bè trong lớp. Là
là cứ tưởng con
ác mộng ấy đã
qua rồi nhưng
rõ ràng là
chúng ta lại
nhầm lẫn thêm
một lần nữa.”
Mẹ cậu lại tiếp
tục.

Mattia hiểu
ra bố mẹ đang
nói về mình
nhưng cậu cũng
chẳng có phản
ứng gì ngoài
một cảm giác tội
lỗi thoáng qua
vì đang đứng đó
mà nghe lên

một cuộc nói
chuyện lẽ ra
không được
phép nghe.

“Đó không
phải là lý do để
đi nói chuyện
với giáo viên
mà không có

nó.” Ba nói,
giọng đã hạ
xuống. “Con nó
đã đủ lớn để có
quyền có mặt ở
đó rồi.”

“Khi thật
Pietro”, mẹ thốt
lên, chẳng bao

giờ bà gọi tên
chồng. “Đó đâu
phải vấn đề
chính, anh có
hiếu không?
Anh có muốn
thôi ngay cái
cách đối xử với
nó như thể
nó...”

Rồi bà tắc
nghẹn lại. Im
lặng sục vào bầu
không khí dưới
dạng một cái sặc
tĩnh điện. Một
cú giật nhẹ làm
vai Mattia so
lại.

“Như thể nó
làm sao?”

“Bình
thường”, mẹ
nói. Giọng bà
run run và
Mattia tự hỏi
liệu có phải bà
đang khóc hay

không. Dù sao
thì kể từ buổi
chiều hôm đó
bà cũng thường
xuyên khóc lóc.
Nhiều lần chẳng
vì lý do gì. Đôi
khi chỉ vì bà
nấu thịt quá
dai, hay bởi

đồng cây cảnh
trên ban công bị
ký sinh trùng
bám vào. Cho
dù là bất cứ lý
do gì, nỗi tuyệt
vọng của bà
cũng khắc khoải
đến tột cùng.
Như thể không

có điều gì là còn
có thể cứu vãn
được nữa.

“Các giáo
viên bảo nó đơn
độc không có
bạn bè. Con nó
chỉ nói chuyện
với thằng bé

ngồi cùng bàn,
cả ngày đi cùng
nó. Thế đấy,
trong khi thanh
thiếu niên tuổi
nó ra ngoài buổi
tối, gặp gỡ bạn
gái.”

“Em nghĩ là

nó...” ba ngắt
lời. “Ừ, quả thực
thì...”

Mattia thử
nghĩ nốt câu nói
của ba, nhưng
cậu không nghĩ
ra được gì.

“Không, em
không nghĩ điều
đó. Thực ra có
khi em lại
muốn giá chỉ có
thế thôi. Đôi
khi em nghĩ
một phần của
Michela đã
chuyển qua nó.”

Ba hít mạnh
một hơi thật
sâu.

“Em đã hứa
sẽ không nói về
nó nữa kia mà.”
Ba nói, hơi bực
dọc.

Mattia nghĩ
tới Michela. Nó
đã hoàn toàn
biến mất trong
hư không.

Nhưng cậu chỉ
nghĩ tới con bé
trong một tích
tắc thôi. Rồi cậu
lại bị hình ảnh

mờ ảo của ba
mẹ làm cho lơ
đãng, khám phá
những bóng
hình thu nhỏ
phản chiếu trên
bề mặt cong và
nhẵn của giá
đựng ô. Cậu lấy
chìa khóa gãi

khuyết tay trái,
lắng nghe tiếng
răng cưa sồn sột
cứa qua khuyết
tay.

“Anh có biết
điều gì khiến
em thấy rùng
mình nhất

không?” Adele nói. “Là tất cả những điểm số cao nó đạt được. Toàn là chín, mười, luôn luôn là những điểm cao nhất. Có cái gì đó thật đáng sợ phía sau

những con số
ấy.”

Mattia nghe
mẹ xì mũi một
lần. Rồi lại
thêm một lần
nữa, nhưng lần
này như thể
mũi đang bị

nghet lại. Cậu
nghĩ có lẽ ba
đang ôm mẹ,
giữa phòng
khách.

“Nó mười
lăm tuổi”, ba
nói. “Đó là lứa
tuổi rất khó

khăn.”

Mẹ không
nói gì thêm.
Mattia nghe
tiếng nấc cụt
đều đặn cho tới
đỉnh điểm, rồi
lại nguôi dần,
chìm vào yên

lặng.

Đợi tới lúc
ấy Mattia bước
vào phòng
khách. Mắt cậu
hơi nheo lại khi
gặp ánh đèn
chiếu chum lại.
Cậu dừng lại vài

bước cách ba
mẹ đang ôm
nhau, nhìn cậu
ngạc nhiên, bối
rối như hai
thanh niên bị
bất gặp lúc đang
bên nhau. Về
mặt bất ngờ của
cả hai như hỏi

cậu đã ở đó từ
bao giờ.

Mattia nhìn
vào một điểm
giữa ba mẹ. Cậu
chỉ nói đơn giản
cậu có bạn bè,
và rằng thứ Bảy
này cậu sẽ đi dự

tiệc. Rồi cậu
bước về phía
hành lang, biến
vào trong
phòng mình.

II.

Gã thanh
niên ở cửa hàng
xăm mình nhìn
Alice đầy nghi
ngờ, rồi chuyển
qua sẫm soi

người phụ nữ có
làn da quá tối
màu và ánh mắt
hoang mang
hoảng sợ mà cô
gái giới thiệu là
mẹ mình. Hấn
chẳng tin điều
ấy dù chỉ một
giây, nhưng đâu

phải việc của
hắn. Hắn đã
quen với những
loại người này,
những đứa
choai choai
đồng bóng mới
lớn. Ngày càng
có thêm nhiều
bọn trẻ tới đây.

Con bé này còn
chưa đến mười
bảy tuổi, hấn
nghĩ thế. Nhưng
hấn là hấn sẽ
không từ chối
làm chỉ vì ba cái
chuyện vớ vẩn
đó. Hấn chỉ một
cái ghế cho

người phụ nữ và
bà này ngồi im
re ở đó, chẳng
nói thêm lấy
một lời. Bà ta
nắm chặt cái túi
trong tay, như
thể sẽ phải đi
khỏi đó bất cứ
lúc nào, mắt

nhìn khắp xung
quanh, nhưng
tránh không
nhìn vào cây
kim.

Đứa con gái
không hề kêu ca
gì cả. Hấn hỏi có
đau không,

chẳng phải do
quan tâm mà
chỉ vì đó là một
câu cần phải hỏi
thôi, nhưng nó
nói không, rằng
nghiến chặt lại.

Rồi hấn dạn
con bé phải giữ

nguyên miếng
gạc ít nhất ba
ngày, làm vệ
sinh vết thương
buổi sáng và tối
trong vòng một
tuần. Hấn
khuyến mại
thêm một lọ
vazolin rồi nhét

tiền vào túi.

Vào phòng
tắm ở nhà, Alice
mở miếng băng
trắng ra. Hình
xăm mới được
vài giờ mà em
đã mở ra ngắm
nghía cả chục

lần rồi. Mỗi lần
nhìn nó húng
thú ban đầu lại
giảm bớt đi một
chút, như thể
một đầm nước
bốc hơi dưới cái
nắng tháng
Tám. Lần này
em chỉ nghĩ tới

lớp da tẩy đỏ
khấp xung
quanh hình vẽ.
Em tự hỏi
không biết rồi
màu da có trở
lại bình thường
không, và trong
một lúc nỗi sợ
hãi khiến em

nghe²n thờ. Rồi
em xua ngay
nỗi lo lắng vớ
vẩn ấy đi. Em
quyết tâm là
mỗi hành động
của mình phải
thật dứt khoát,
không thay đổi.
Trong đầu em

tự gọi đó là
gánh nặng của
hậu quả và em
chắc rằng đó lại
là một suy nghĩ
của ba đã ăn sâu
vào trí não em
cùng năm
tháng. Em ghen
tị ước sao mình

có được đầu óc
thảnh thơi,
trông rỗng các
giá trị đạo đức
răn dạy như bọn
bạn cùng lứa.

Em ước sao
mình cũng phôi
bò như tất cả
những đứa nhóc

mười lăm tuổi,
nhưng cũng
trong lúc tìm
cách có được
điều ấy em lại
giận dữ cảm
thấy thời gian
dành cho em
đang trôi nhanh
qua mắt rồi. Vậy

là gánh nặng
của hậu quả lại
càng trở nên
không thể chịu
đựng được và
suy nghĩ của em
lại xoay vòng
ngày càng
nhANH hơn,
theo những

vòng quay ngày
càng thắt chặt
hơn.

Vào phút
cuối cùng Alice
đã thay đổi ý
định. Em nói
với người thanh
niên đang chỉnh

cái máy ù ù
hướng mũi kim
vào bụng là em
thay đổi ý định.
Chẳng ngạc
nhiên chút nào,
anh ta hỏi em
không muốn
làm nữa hả.
Alice nói vẫn

muốn, nhưng
không thích
hình hoa hồng
nữa. Em thích
một bông hoa
păng xê⁽¹⁾ kia.

Anh ta ngạc
nhiên nhìn em.
Rồi thú nhận

không biết phải
xăm hình păng
xê thế nào.

Alice giải thích
gần giống hoa
cúc thôi, với ba
cánh hoa bên
trên và hai cánh
bên dưới, thế là
thành hoa păng

xê. Anh thanh
niên nói được
rồi và bắt tay
vào làm.

Alice nhìn
bông hoa tím
ngắt xung
quanh rón, tự
hỏi liệu Viola có

hiếu đó là dành
cho cô ấy, cho
tình bạn giữa
hai đứa hay
không. Em
quyết định sẽ
không để cô ấy
xem cho đến
tận thứ Hai. Em
muốn khoe

hình xăm đã
bong lớp vảy,
sạch sẽ trên
màu da sáng.
Em tiếc đã
không nghĩ ra
sớm hơn để nó
sẵn sàng cho
buổi tối hôm
đó. Alice tưởng

tượng ra cảnh
em sẽ giấu giếm
khoe cậu con
traí mà em đã
mời đến buổi
tiệc. Hai hôm
trước đây
Mattia bất ngờ
xuất hiện trước
mặt em và Viola

với vẻ mặt bất
cần đời. Cậu ta
nói tôi và Denis
sẽ tới dự tiệc.

Viola còn chưa
kịp buông ra lời
châm biếm nào
thì cậu đã quay
lưng đi biến mất
hút trong hành

lang, đầu cúi
gằm.

Thậm chí em
cũng không
chắc có muốn
hôn cậu ấy nữa
không kia.
Nhưng giờ thì
mọi việc đã

được quyết rồi.
Em sẽ thành
con đại ngốc
trước Viola nếu
rút lại lời.

Alice cân
nhắc kỹ xem
kéo dài quần lót
tới đâu để có

thể nhìn thấy
hình xăm mà
không lộ vết sẹo
chạy dọc ngay
dưới đó. Em
mặc quần jeans,
áo phông và
một áo khoác đủ
rộng để che tất
cả: hình xăm,

vết sẹo, hai bên
sườn; rồi ra
khỏi phòng tắm,
vào bếp nhìn
Soledad chuẩn
bị món bánh
ngọt vị quế đặc
biệt của bà.

I2.

Denis hít hơi
thật dài và sâu,
cố lấp đầy
buồng phổi mùi
xe của ông
Pietro

Balossino, cái
mùi chua nhẹ
của mồ hôi, có
lẽ không phải
bốc ra từ người,
mà từ vỏ bọc
chống lửa của
ghế đệm, và của
cái gì đó ẩm ướt
đã lưu lại nhiều

ngày, có lẽ ở
dưới những tấm
thảm lót sàn xe.
Denis cảm thấy
cái mùi trộn lẫn
ấy cuộn quanh
mặt nó như một
dải băng nóng.

Nó có thể ở

lại trong xe cả
đêm cũng được,
để đi lòng vòng
quanh những
con đường nhập
nhoạng tối trên
đồi, để được
nhìn ánh đèn
những chiếc xe
đi ngược chiều

chiếu trên mặt
cậu bạn, rồi lại
trả lại bóng đêm
trên khuôn mặt
ấy.

Mattia ngồi
ghế trước, cạnh
ba cậu. Denis
nhìn trộm

khuôn mặt của
hai người. Theo
nó có vẻ như
hai cha con đã
thống nhất từ
trước sẽ không
hé răng nói một
lời nào suốt
quãng đường,
chú ý để ngay cả

cái nhìn của họ
cũng không
nhầm lẫn mà
giao vào nhau.

Nó nhận
thấy cả hai đều
có cách cầm
nắm đồ vật
giống nhau: các

ngón tay chỉ
vừa chạm trên
bề mặt của vật
mà không thực
sự nắm chặt,
như thể sợ món
đồ trong tay sẽ
bị méo mó đi.
Ông Balossino
có vẻ chỉ chạm

hờ trên vô lăng.
Bàn tay chẳng
chật sọc đáng sợ
của Mattia thì
miết dọc thành
gói quà đang
đặt trên đùi
khép chặt mà
mẹ cậu đã
chuẩn bị cho

Viola.

“VẬY là cháu học cùng lớp với Mattia hả”, ông Balossino gắng sức nói.

“Vâng, rõ là vậy”, Denis nói

bằng cái giọng
thê thê như thể
bị giữ quá lâu
trong cổ họng.
“Bọn cháu ngồi
cùng một bàn.”

Ba Mattia
ngghiêm nghị gặt
đầu, rồi như thể

thế là xong
phép lịch sự,
ông lại quay trở
về với những
suy nghĩ riêng
của mình.

Mattia thậm chí
còn có vẻ chẳng
nghe thấy đoạn
hội thoại ngắn

ngủ vừa rồi.
Cậu không rời
mắt khỏi cửa sổ,
cố hiểu xem
việc nhìn thấy
đường viền của
vạch ngăn giữa
đường như một
đường thẳng nối
tiếp là do sự tiếp

nhận từ từ của
mắt hay là còn
có một cơ chế
nào đó phức tạp
hơn.

Ông Pietro
Balossino
phanh xe lại
cách cổng lớn

nhà Bai một
mét. Ông kéo
phanh tay vì
phổ hơi độc một
chút.

“Cô bạn của
các con có vẻ
vương giả đấy
nhỉ”, ông bình

luận, rướn
người ra trước
một chút để
nhìn được toàn
bộ phía trên
cổng chính.

Cả Denis lẫn
Mattia đều
chẳng buồn thú

nhận rằng
chúng không
biết gì về cô gái
này trừ cái tên
ra.

“Ba đến đón
hai đứa lúc nửa
đêm nhé?”

“Mười một
giờ đi ba”,
Mattia nói vội.

“Mười một
giờ? Nhưng bây
giờ đã là chín
giờ rồi. Hai
tiếng thì làm
được gì?”

“Cứ mười
một giờ đi.”
Mattia khẳng
khăng.

Ông Pietro
Balossino khục
khặc đầu, nói
được rồi.

Mattia
xuống xe. Denis
cũng làm theo
dù chẳng muốn
chút nào. Nó sợ
tới buổi tiệc này
rồi thằng bạn sẽ
kết thêm bạn
mới, vui nhộn
và sành điệu; sợ

rằng chỉ trong
chớp mắt thôi
bọn chúng sẽ
cướp cậu ấy đi
mất. Nó sợ sẽ
chẳng được leo
lên cái xe này
thêm một lần
nữa.

Nó lịch sự
chào ba Mattia,
rồi cho ra dáng
người lớn, nó
còn đưa tay ra
bắt. Ông Pietro
Balossino lúng
túng xoay người
để bắt tay nó
mà không phải

tháo dây an
toàn.

Hai đứa bạn
cùng bàn đứng
lặng trước cổng
biệt thự, đợi cho
xe rẽ đi rồi mới
quyết định bấm
chuông.

Alice đang
ngồi nép vào
một góc trên
chiếc đi văng
trắng. Tay em
cầm cốc nước
Sprite và liếc
trộm qua khóe
mắt cặp đùi to
tướng của Sara

Turletti bó chặt
trong đôi tất
liền thân tối
màu. Bành ra
trên đi vắng,
trông chúng
càng to hơn,
gần như gấp đôi
bình thường.
Alice nghĩ tới

khoảng không
gian em chiếm
lấy so với đứa
bạn. Ý nghĩ là
em nhỏ nhắn
hầu như vô
hình khiến bụng
em thắt nhẹ lại
vì vui sướng.

Khi Mattia
và Denis bước
vào phòng, em
ngồi thẳng lưng
lại ngay lập tức.
Em nhìn quanh
tìm Viola mà
không thấy đâu.
Em nhận thấy
Mattia không

còn dài bằng
quần nữa nên
em cố nhìn xem
cậu ấy có bị sẹo
trên cổ tay hay
không. Trong
giây lát ngón trỏ
của em vuốt dọc
vết sẹo của
chính mình.

Em biết dưới
lớp quần áo vết
sẹo vẫn chạy
lằng ngoằng
trên da như một
con giun đất.

Hai vị khách
mới đến nhìn
xung quanh,

như thể đang bị
bao vây tứ phía
vậy. Nhưng thực
tế thì chẳng một
ai trong số
khoảng ba chục
thanh niên tản
mát trong
phòng để ý đến
họ. Không ai

ngoài Alice.

Denis bắt
chước mọi cử
động của
Mattia. Nó đi
tới nơi Mattia
đi, nhìn nơi
Mattia nhìn.
Mattia lại gần

Viola. Con bé
đang kể đồng
chuyện tầm
phào của nó cho
lũ bạn gái nghe.
Cậu thậm chí
còn chẳng tự
hỏi xem liệu đã
nhìn thấy
những cô gái

này ở trường
bao giờ chưa.
Cậu đứng lại
phía sau, tay
cầm món quà,
giữ chặt nó
ngang ngực.
Viola quay lại
khi nhận thấy
lũ bạn đã rời

mắt khỏi cái
miệng quyn rũ
của nó để nhìn
điểm gì đó phía
sau vai.

“À, đến rồi
đó.” Viola nói
giọng xác xược.

“Cầm lấy
này”, Mattia
bảo, tay dúm
món quà cho
Viola, gục gặc
nói thêm “Chúc
mừng sinh
nhật.”

Cậu đã định

quay đi rồi, thì
Viola lại ới bằng
cái giọng phấn
khích của nó.

“Ali, Ali, lại
đây. Bạn cậu tới
nè.”

Denis nuốt

nước bọt khó
nhọc như thể
nuốt một bọc
kim. Một đứa
bạn của Viola
cười khùng
khục vào tai đứa
bên cạnh.

Alice đứng

dậy khởi đi
văng. Trong khi
bước vài bước về
phía nhóm bạn,
em cố gắng che
đậy dáng đi lệch
của mình,
nhưng thế nào
thì em cũng
chắc chắn rằng

tất cả đều đang
tập trung vào
cái dáng đi lệch
lạc ấy thôi.

Em mỉm
cười chào
nhanh Denis rồi
quay sang
Mattia, hơi

ngiêng đầu nói
lí nhí câu chào.
Mattia chào lại,
nhúu lông mày
khiến cậu trông
lại càng ngố và
cứng đờ hơn
trong con mắt
của Viola.

Tiếp đó là
một khoảng im
lặng kéo dài mà
chỉ Viola mới có
khả năng phá
vỡ.

“Mình đã
phát hiện ra bà
chị để thuốc ở

đâu”, nó hơn hờ
khoe.

Các cô gái ò
lên phần kích.

“Các cậu có
muốn thử một
chút không?”

Cô ta quay

ra hỏi Mattia,
nhưng biết thừa
là cậu ta chẳng
hiều quái gì đâu
mà. Và quả thực
nó không
nhầm.

“Đi lấy thôi
bọn mày”, cô ta

nói. “Cả cậu nữa
Ali.”

Viola tóm
tay Alice. Cả
năm cô gái ùn
đẩy nhau đi,
biến mất trong
hành lang.

Denis còn lại
một mình với
Mattia và nó lại
tìm được nhịp
thở bình
thường. Cả hai
tới gần bàn để
đồ uống.

“Có cả

whisky này”,
Denis quan sát,
hơi ngạc nhiên
pha lẫn giật
thột. “Lại cả
vodka nữa chứ.”

Mattia
không trả lời.
Cậu lấy một cốc

nhựa từ dây cốc
xếp đồng rồi rót
Coca-Cola cho
tới tận mép, thử
rót cho tới khi
độ căng bề mặt
của chất lỏng đủ
để nó không
tràn ra ngoài.
Rồi cậu đặt cốc

lên bàn. Denis
rót whisky vào
cốc của mình,
thận trọng nhìn
xung quanh,
thầm hy vọng
gây ấn tượng với
bạn mình, trong
khi Mattia thậm
chí còn chẳng

để ý tới.

Cách hai bức
tường, trong
phòng của chị
Viola, các cô gái
để Alice ngồi
trên giường, chỉ
bảo em phải
làm như thế

nào.

“Không được
dùng mồm. Kể
cả nếu hấn yêu
cầu, hiểu chưa?”
Giada Savarino
căn dặn. “Lần
đầu nhiều nhất
cũng chỉ được

dùng tay thôi.”

Alice cười lo
lắng, không
hiếu Giada có
nói nghiêm túc
thật hay không.

“Giờ thì cậu
qua đó nói

chuyện với
hắn.” Viola giải
thích, nó lập kế
hoạch rõ ràng
lắm rồi. “Sau đó
viện có lôi hắn
qua phòng
mình, rõ chưa?”

“Viện có gì

bây giờ?”

“Ai biết
được. Cứ nói
cậu khó chịu vì
tiếng nhạc,
muốn tới chỗ
nào yên tĩnh
một chút.”

“Còn thằng
bạn thì sao?
Lúc nào cũng
đánh lấy cậu ấy.”

“Thằng đó để
bạn này lo”,
Viola nói với nụ
cười tàn nhẫn
của mình.

Rồi nó leo
lên giường,
giẫm cả giày lên
chăn phủ
giường màu
xanh nhạt. Alice
nghĩ tới ba vẫn
cắm em đi giày
lên thảm. Trong
một khoảng

khắc em nghĩ
ba sẽ nói gì nếu
ở đây lúc này,
nhưng rồi em
nuốt chửng
xuống bụng cái
ý nghĩ đó ngay
lập tức.

Viola mở

ngăn kéo tủ treo
đầu giường. Tay
nó phải lần mò
một chút vì nó
không nhìn
được tới đó. Rồi
nó lôi ra một
hộp phủ vải đỏ
có đường viền
vàng xung

quanh.

“Nuốt cái này đi.” Nó nói, chìa tay về phía Alice. Một viên thuốc nhỏ màu xanh sáng, hình vuông vệt cạnh nằm gọn lỏn

trong lòng bàn
tay nó. Giữa
viên thuốc có
hình một con
bướm khắc
chìm. Alice lại
như thoáng
thấy viên kẹo
gôm bản thiù đã
nhận từ chính

bàn tay này,
cảm thấy nó vẫn
còn tắc trong
bao tử.

“Cái gì vậy?”
Em hỏi.

“Cứ nuốt đi.
Sẽ khiến cậu

khoái hơn đây.”

Viola nháy
mắt nói. Alice
nghĩ một
thoáng. Cả bọn
nhìn em. Có lẽ
lại thêm một
thử thách nữa
chăng. Em cảm

lấy viên thuốc
từ tay Viola, cho
vào miệng.

“Cậu sẵn
sàng rồi đây”,
Viola hài lòng
nói. “Đi thôi.”

Cả lũ rông

rắn ra khỏi
phòng, tất cả
đều sụp đổ
xuống, nụ cười
hiếm hoi trên
môi. Federica
nài Viola cả nó
cũng muốn thử
một viên. Viola
nói xằng độn

đến lượt mày
đã.

Alice rời
phòng sau
cùng. Khi tất cả
đã quay lưng đi
rồi em đưa tay
lên miệng, nhè
viên thuốc ra,

nhét vào túi và
tắt đèn.

I3.

Như bốn con
chim săn mồi,
Viola, Giada,
Federica và
Giulia quay
tròn lấy Denis.

“Đi với bọn này nhé”, Viola hỏi nó.

“Tại sao?”

“Lý do thì đây sẽ giải thích sau”, Viola cười khẩy.

Denis co
cứng người lại.
Nó quay sang
tìm sự trợ giúp
của Mattia,
nhưng cậu ta
còn đang mãi
nhìn nước Coca
rung lên tận
trên mép cốc.

Tiếng nhạc âm ỉ
khiến mặt nước
dội lên sau mỗi
tiếng trống.

Mattia chờ đợi
lúc nước tràn ra
ngoài với một
cảm giác lo lắng
kỳ lạ.

“Mình thích
ở đây hơn”,
Denis nói.

“Mẹ ơi chán
thế không biết”,
Viola sốt ruột
nói. “Không lôi
thôi nữa, đi với
bọn này”, rồi

kéo tay Denis
đi.

Nó chống cự
lại yếu ớt. Giada
cũng kéo nốt
tay kia, thế là
nó đành chịu.
Trong khi bị lôi
vào bếp, nó còn

ngoái lại một
lần nữa cậu bạn
đang đứng bất
động tại chỗ.

Mattia nhận
ra sự có mặt của
Alice khi cô đặt
một tay lên bàn:
sự cân bằng bị

phá vỡ, nước
tràn ra mép cốc,
chảy xuống tạo
thành một vòng
đen xung quanh
đáy cốc.

Cậu ngược
mắt lên, bắt gặp
cái nhìn của

Alice.

“Cậu thế
nào?”

Mattia gật
đầu: “Ồn cả.”

“Cậu có
thích bữa tiệc
không?”

“Ừm.”

“Nhạc to quá
làm mình thấy
đau đầu.”

Alice đợi
Mattia nói gì
tiếp theo. Em
nhìn cậu ta, có

vẻ cậu ấy còn
như chẳng thờ
nữa kia. Mắt
cậu ta thật hiền
lành và có vẻ
đau đớn nữa.
Cũng giống như
lần gặp đầu tiên,
em muốn
hướng đôi mắt

ấy về phía
mình, muốn ôm
lấy đầu của
Mattia mà nói
với cậu ấy rằng
mọi chuyện đều
ổn cả.

“Cậu đi cùng
mình qua

phòng khác
nhé?” Em tiếp
tục.

Mattia gật
đầu, như thể
chính cậu cũng
đang chờ nghe
những lời đó.
“Okay.”

Alice tiến
vào trong hành
lang, cậu bước
theo em, cách
hai bước chân.
Cũng giống như
mọi khi, Mattia
cúi nhìn phía
trước. Cậu nhận
thấy chân phải

của Alice bước
đi nhịp nhàng,
gập lại phía đầu
gối giống như
tất cả các cẳng
chân khác trên
thế giới; và bàn
chân chạm
xuống đất
không gây tiếng

động. Chân trái
thì ngược lại,
cứng đơ. Để đẩy
nó tiến lên cô
phải quay hất
nó theo hình
bán nguyệt ra
phía ngoài.
Trong khoảnh
khắc, hông cô bị

lệch sang một
bên, như thể
Alice đang đổ
người về bên đó
vậy. Cuối cùng
thì chân trái
cũng chạm
xuống đất, nặng
nề như một cái
nạng.

Mattia tập
trung quan sát
cái nhịp đều
đặn ấy, rồi một
cách vô thức,
cậu cũng bắt
chước dáng đi
đó.

Khi cả hai đã

vào trong
phòng của
Viola, Alice lại
sát gần Mattia.
Rồi em đóng
cửa lại với một
sự táo bạo làm
chính em cũng
phải ngạc
nhiên. Họ vẫn

đứng, Mattia
trên tấm thảm
chùi chân, Alice
ngay phía ngoài
thảm.

Sao cậu ấy
không nói gì
nhỉ, Alice nghĩ.

Trong một
giây, em định
bỏ qua chuyện
này, mở cửa đi
ra ngoài, hít thở
lại như bình
thường.

Nhưng rồi
mình sẽ kể gì

cho Viola đây?
Em bắn khoăn.

“Ở đây tốt
hơn đúng
không?”

“Rõ là thế.”
Hai tay Mattia
thả xuôi theo

mạng sườn
thành ra trông
cậu như một
con bù nhìn
biết nói tiếng
bụng. Ngón tay
trỏ bàn tay trái
đang lần mò rút
cái xước móng
rô ngón tay cái,

khiến cho cậu
cảm thấy như
vừa bị kim
châm và trong
chốc lát cậu
quên đi không
khí tù túng của
căn phòng.

Alice ngồi

xuống mép
giường của
Viola. Tám đệm
thậm chí còn
không lún
xuống dưới sức
nặng không
đáng kể của em.
Em nhìn
quanh, như

đang tìm cái gì
đó.

“Cậu ngồi
đây chứ?” Cuối
cùng em hỏi
Mattia.

Cậu ta nghe
theo, thận trọng

ngồi xuống cách
em ba gang tay.
Tiếng nhạc từ
phòng khách
vẳng lại như
một tiếng thở
nặng nề mà dồn
đập của bốn bức
tường. Alice
nhòm vào hai

bàn tay nắm
chặt của Mattia.

“Tay cậu đã
khỏi chưa?”

“Gần khỏi
rồi.”

“Sao cậu lại
bị thế?”

“Mình cứ
vào tay. Trong
phòng thí
nghiệm sinh
học. Nhầm lẫn
thôi mà.”

“Mình xem
được không?”

Mattia nắm
bàn tay chặt
hơn. Rồi cậu từ
từ mở bàn tay
trái ra. Một
đường rạch xám
ngoét cắt chéo
bàn tay. Xung
quanh đó Alice
nhận thấy cả các

vết sọc sáng và
ngắn hơn, hầu
như đã chuyển
sang màu trắng,
chằng chịt đan
vào nhau như
những cành cây
ngược nắng tro
trụi lá.

“Mình cũng
có sẹo đây”, em
nói.

Mattia nắm
tay lại, kẹp vào
đùi như muốn
giấu nó đi. Alice
đứng dậy, kéo
áo ngoài ra và

kéo khóa quần
jeans. Mattia
giật mình
hoang mang.
Cậu cụp mắt
thấp nhất có
thể, nhưng vẫn
nhìn thấy tay
Alice tụt quần
xuống, để lộ ra

một dải băng
cuốn xung
quanh miếng
gạc trắng và
ngay dưới đó là
mép quần slip
màu xám nhạt.

Alice vẫn
quần lót xuống

thấp mấy phân
trong khi
Mattia thì
không dám thở
nữa.

“Nhìn này”,
em nói.

Một vệt sọc

dài dọc xương
hông. Sẹo nổi,
dày và rộng hơn
sẹo của Mattia.
Miệng vết sẹo
ăn ngang, cách
đều nhau khiến
nó giống như
vết sẹo bọn trẻ
con hay vẽ lên

mặt giả làm
cướp biển trong
lễ hội hóa trang
carnaval.

Mattia chẳng
biết phải nói gì.
Alice kéo quần
jeans lên, nhét
áo vào trong

quần. Rồi em lại
ngồi xuống, gần
Mattia hơn một
chút.

Sự im lặng
thật khó chấp
nhận nổi với cả
hai đứa. Khoảng
trống giữa hai

khuôn mặt như
nấu sôi những
chờ đợi và xấu
hổ.

“Cậu có
thích trường
mới
không?” Alice
hỏi, để có cái

mà nói.

“Có.”

“Ai cũng bảo
cậu là một thần
đồng.”

Mattia hít
hai bên lợi vào
trong răng cho

tới lúc cảm thấy
vị máu tanh
trong miệng.

“Cậu thích
học thật à?”

Mattia gật
đầu.

“Tại sao?”

“Đó là điều
duy nhất mình
biết làm.” Cậu
trả lời chậm rãi.
Cậu muốn nói
cậu thích học vì
cậu có thể làm
việc đó một
mình, bởi vì tất
cả những gì phải

học đều đã chết
rồi, lạnh lẽo và
cứng ngắt máy
móc. Cậu muốn
nói với Alice
rằng những
trang sách ở
trường đều có
nhiệt độ giống
nhau, chúng

sẵn sàng cho
bạn thời gian để
chọn lựa, chẳng
bao giờ gây đau
đớn và bạn cũng
chẳng thể khiến
chúng thấy đau.
Nhưng cậu chỉ
im lặng.

“Thế cậu có
thích mình
không?” Alice
đánh liều.
Giọng thốt lên
hơi khàn khàn,
và mặt em trở
nên đỏ ửng.

“Mình

không biết”,
Mattia vội trả
lời, vẫn nhìn
xuống đất.

“Tại sao?”

“Mình
không biết”, cậu
vẫn khẳng

khăng. “Mình
chưa nghĩ đến
điều đó.”

“Đâu cần
phải nghĩ gì
đâu.”

“Nếu không
nghĩ, mình sẽ

chẳng thể hiểu
được gì.”

“Mình thích
cậu”, Alice nói.
“Một chút,
mình nghĩ thế.”

Mattia gật
đầu. Cậu hét

nheo rồi lại dẫn
con người ra
khiến lúc thì
nhìn thấy, lúc
lại không thấy
rõ các họa tiết
hình học trang
trí của tấm
thảm.

“Cậu có
muốn hôn
mình không?”
Alice hỏi. Em
không thấy
ngại, nhưng
trong lúc nói
điều đó cái bao
tử trông rỗng
của em thót lại

vì sợ cậu ta sẽ
trả lời không.

Mattia
không động đậy
trong vòng vài
giây. Rồi cậu lắc
đầu, nhè nhẹ, từ
bên này sang
bên kia, mắt

vẫn dán chặt
vào những hình
trang trí trên
thảm.

Bồn chồn,
em chống hai
tay lên hông và
đo chính vòng
eo của mình.

“Không
quan trọng”, em
nói nhanh,
giọng đã khang
khác, rồi nói
thêm: “Đừng kể
chuyện này với
ai nhé.”

Mày đúng là

một con ngốc,
em tự nhủ.

Mày còn tệ
hơn cả một con
bé cấp một.

Rồi em đứng
dậy. Đột nhiên
sao em thấy

phòng ngủ của
Viola lạ lẫm và
thù địch thế.
Em cảm thấy
đầu óc quay
quay như say
rượu bởi màu
tường, bởi cái
bàn đầy đồ
trang điểm vút

rải rác, bởi đôi
giày múa để dựa
vào tủ, trông
giống một đôi
chân bị treo
ngược, bởi tấm
ảnh Viola ở
biên, nằm dài
trên bờ cát đẹp
tuyệt vời, bởi

đồng băng bừa
bãi cạnh chiếc
đài, và bởi đồng
quần áo chất
đồng trên ghé
bành.

“Chúng ta
quay lại bên kia
thôi”, em nói.

Mattia đứng
dậy. Cậu nhìn
em một thoáng
và Alice cảm
tưởng cậu đang
muốn xin lỗi.
Em mở cửa, để
tiếng nhạc âm ỉ
dội vào trong
phòng. Em đi

dọc hành lang
một đoạn ngắn.
Rồi em nghĩ tới
khuôn mặt của
Viola. Em lại
quay lại, nắm
lấy bàn tay cứng
đờ của Mattia
mà chẳng cần
hỏi xem cậu ta

có đồng ý hay
không. Rồi cứ
thế nắm tay
nhau cả hai
bước vào phòng
khách nhận
nhịp của gia
đình Bai.

I4.

Mấy đứa con
gái dồn Denis
vào một góc
cạnh tủ lạnh,
cũng là để chơi
đùa một chút

cho vui. Chúng
đứng dàn hàng
trước mặt nó,
tạo thành một
hàng rào với
những cặp mắt
phấn khích, tóc
dài xõa xuống,
khiến nó không
trông thấy

Mattia bước
sang phòng
khác.

“Tuân lệnh
hay sự thực?”
Viola hỏi.

Denis rụt rè
lắc đầu, ý nói nó

chẳng thích
chơi trò này.
Viola ngược mắt
lên trời rồi mở
tủ lạnh, khiến
Denis phải nép
người sang một
bên để lấy chỗ.
Con bé lôi một
chai vodka đào

ra rồi chẳng
thèm lấy cốc,
hớp luôn một
hụm. Rồi nó đưa
ra mời Denis,
mím cười đồng
lĩa.

Denis đã
cảm thấy chóng

mặt và hơi buồn
nôn từ trước rồi.
Whisky để lại
một vị đắng
đắng trong mũi
và miệng.
Nhưng trong
động tác của
Viola có cái gì
đó khiến nó

không thể từ
chối được. Nó
đỡ lấy cái chai,
tu một ngụm;
rồi đưa qua
Giada Savarino.
Con này lập tức
tóm lấy tu, như
thể uống nước
cam vậy.

“Thế nào,
Tuân lệnh hay
sự thực?” Viola
hỏi lại. “Nếu
không bọn này
sẽ chọn hộ vậy.”

“Mình
không thích trò
này”, Denis

phản đối, dù
chẳng tự tin
lắm.

“Hừm, cậu
và thằng bạn
đúng là chán
phèo. Thôi được
rồi, đây chọn
cho vậy. Sự thật

đi.”

Nó đặt ngón
trỏ lên cằm, mắt
đảo một vòng
tròn trên trần
nhà, giả vờ đang
suy nghĩ.

“Nghĩ ra rồi.”

Nó reo lên.

“Cậu phải nói ra
thích ai nhất
trong tội này.”

Denis rụt rè
nhún vai. “Úi
giời.”

“Sao lại úi

giời. Ít nhất
cũng phải thích
một đứa chứ,
đúng không?”

Denis nghĩ
nó chẳng thích
ai trong số bốn
cô này cả, nó
chỉ muốn họ

đẹp sang một
bên và buông
tha nó ra để nó
được quay trở
lại chỗ Mattia
mà thôi; rằng
nó chỉ còn có
một tiếng đồng
hồ nữa được ở
bên cậu ấy, được

nhìn thấy cậu ấy
cả vào ban đêm,
vào cái giờ mà
bình thường nó
chỉ có thể tưởng
tượng đến cậu
ấy trong phòng
ngủ, dưới lớp
chăn đệm mà
nó còn không

biết có màu gì.

Rồi nó nghĩ
nếu chọn bừa
một đứa, có lẽ
tụi nó sẽ thả
mình ra.

“Cô ấy.” Nó
chỉ Giulia

Mirandi, vì
trông con bé có
vẻ còn ngây thơ
vô tội nhất
trong nhóm.

Giulia đưa
tay lên miệng,
như thể vừa
được bình chọn

làm nữ hoàng
dạ tiệc. Viola
cong miện lên.
Hai đứa còn lại
rú lên cười thô
hết mức.

“Được rồi.”
Viola nói “Giờ
đến trò tuân

lệnh.”

“Không, thế
đủ rồi.” Denis
phản đối.

“Kiểu đâu
chán thế không
biết. Được vậy
xung quanh bởi

bốn cô gái mà
lại không muốn
vui đùa một
chút. Có phải
ngày nào cũng
được như thế
này đâu.”

“Giờ thì đến
lượt ai khác đi.”

“Vẫn là lượt
của cậu. Cậu
phải tuân lệnh.
Chúng mày
thấy đúng
không?”

Mấy đứa kia
háo hức gật gật
đầu. Cái chai lại

một lần nữa
dừng lại trong
tay Giada. Cứ
một chập nó lại
ngửa đầu lên tu
rõ nhanh, như
thể muốn xực
hết cả chai trước
khi bọn kia kịp
nhận ra.

“Thấy chưa?”
Viola nói.

Denis thở
hắt ra. Nó đành
nhượng bộ
“Mình phải làm
gì?”

“Chà, vì đây

là chủ nhà gia
giáo đàn
hoàng, nên sẽ
ra một mệnh
lệnh dễ chịu.”
Viola nói vẻ bí
hiểm. Ba đưa
kia dán mắt vào
miệng nó, sốt
sắng lắng nghe

trò hành hình
mới. “Cậu phải
hôn Giulia.”

Giulia đỏ
mặt. Denis cảm
thấy hai bên
mạng sườn thắt
lại.

“Cậu điên
à?” Giulia
hoảng hốt hỏi,
có lẽ nó cũng
chỉ làm bộ vậy
thôi.

Viola nhún
vai với vẻ mặt
của một đứa con

gái ngỗ nghịch.
Denis lắc đầu
hai ba cái liền.

“Cậu nói
thích nó kia
mà.”

“Nếu mình
không làm thì

sao?” Denis hỏi.

Viola đột
nhiên trông
ngghiêm nghị
hết sức, nó nhìn
thẳng vào mắt
Denis.

“Nếu không

sẽ phải chọn nói
một sự thật
khác. Ví dụ nói
về anh bạn bé
nhỏ của cậu
chẳng hạn.”

Trong đôi
mắt sáng quắc
và sắc sảo ấy

Denis tưởng
như nhìn thấy
tất cả những gì
mà nó trước nay
vẫn tin là vô
hình. Cổ nó
cứng đơ lại.

Nó quay
sang Giulia

Mirandi. Hai
cánh tay vẫn
buông xuôi dọc
mình, nó áp
mặt vào Giulia,
nhắm mắt và
hôn con bé. Rồi
nó dợm thu
người về, nhưng
Giulia đã giữ lấy

đầu nó, tay đặt
lên gáy, và ép
lưỡi nó tách hai
môi Denis đang
dính chặt ra.

Denis cảm
thấy trong
miệng có nước
bọt không phải

của nó, và thấy
sao kinh quá.
Đang sắp có nụ
hôn đầu tiên thì
nó mở mắt, vừa
đúng lúc nhìn
thấy Mattia
bước vào bếp,
tay trong tay với
cô gái quê.

15.

Những người
khác nhận thấy
trước tiên điều
mà Alice và
Mattia phải mất
rất nhiều năm

sau mới hiểu ra.
Hai em nắm tay
nhau bước vào
phòng. Dù
không cười và
mỗi đứa nhìn
một hướng khác
nhau, nhưng
như thể cơ thể
chúng đồng

điều nối tiếp
nhau thông qua
cánh tay và
ngón tay nắm
lại.

Sự tương
phản rõ nét giữa
màu tóc sáng
của Alice quần

xung quanh làn
da mặt quá
xanh xao của
em, với màu tóc
sẫm của Mattia
rồi bởi lò xo
xuống trán che
lấp đôi mắt đen,
hoàn toàn biến
mất trong cái

vòng cung mềm
mại nối hai đũa
lại. Có một
khoảng không
chung giữa hai
đũa, nơi đó
đường giới hạn
không được xác
định rõ ràng,
nơi có vẻ như

chẳng thiếu
thốn điều gì và
không khí trở
nên bất động,
yên bình.

Alice bước
trước một bước
và sức kéo nhẹ
của Mattia giúp

em lấy được
thăng bằng, lấp
đi sự thiếu hoàn
thiện của cái
chân yếu.

Mattia để mình
bị kéo đi và
chân cậu không
gây nên tiếng
động trên sàn

nhà. Những vết
sẹo của cậu được
che kín, an toàn
trong bàn tay
cô.

Họ dừng lại
trên ngưỡng cửa
nhà bếp, cách
nhóm các cô gái

và Denis một
chút, thử cố
hiếu xem
chuyện gì đang
diễn ra. Họ có
vẻ như đang mơ
ngủ, như thể
vừa tới từ một
nơi xa xôi nào
đó, chỉ có mình

họ biết.

Denis đẩy
mạnh Giulia ra,
miệng chúng
tách đánh soạt
một cái. Nó
nhìn Mattia và
tìm xem trong
thái độ của bạn

những dấu vết
cho điều mà nó
đã sợ. Nó nghĩ
cậu ta và Alice
đã nói với nhau
điều gì đó, điều
mà nó sẽ không
bao giờ biết
được và thế là
máu nóng dâng

đầy trong não
nó.

Nó chạy ra
khỏi phòng, cố
tình huých vai
để bẻ gãy cái thế
cân bằng đáng
ghét kia. Mattia
nhìn thấy trong

giây lát ánh mắt
nó đỏ lựng, tổn
thương. Không
hiều sao cậu lại
nhớ tới ánh mắt
bất lực của
Michela buổi
chiều hôm đó
trong công viên.
Trong suốt

nhiều năm, hai
cái nhìn đã
ngắm sâu vào
trong trí nhớ
của cậu, hòa
chung thành
một nỗi sợ hãi
không thể nào
xóa bỏ được.

Cậu buông
tay Alice ra.
Như thể điểm
tận cùng của
dây thần kinh
đã tập trung lại
chính điểm đó,
và khi tách
mình ra, cậu
thấy có vẻ từ

cánh tay mình
phát ra những
tia lửa điện lấp
lánh như từ một
đầu dây điện hở.

“Xin lỗi”, cậu
thì thầm nói với
Alice và bước ra
khỏi phòng bếp

để đuổi theo
Denis.

Alice lại gần
Viola đang nhìn
em với cặp mắt
hóa đá.

“Bọn
mình...” em

dợm nói.

“Tao không
quan tâm”, nó
ngắt lời. Nhìn
cảnh Alice và
Mattia, nó lại
nghĩ tới chàng
traí ở biển, tới
lúc hấn từ chối

bàn tay nó khi
nó muốn trở về
chỗ bọn bạn
trên bãi biển,
nhắm tay nhau đi
như thế kia. Nó
ghen, một nỗi
hờn ghen đau
đớn và bạo lực;
bởi chính nó đã

trao tặng cho
người khác cái
hạnh phúc mà
nó ao ước. Nó
cảm thấy bị
đánh cắp, như
thể Alice đã
cướp đi cả phần
của nó.

Alice ghé tai
định nói thầm
với nó, nhưng
nó quay đi.

“Mày muốn
gì nữa?”

“Không có gì
đâu.” Alice co

người lại hoảng
sợ.

Đúng lúc ấy
Giada gặp người
lại phía trước,
như thể có ai đó
đâm vào bụng
nó một cái. Nó
đặt một tay lên

kệ bếp, tay kia
ôm bụng.

“Mày làm
sao thế?” Viola
hỏi.

“Buồn nôn”,
con kia rên.

“Tởm quá,

vào phòng tắm
đi”, bà chủ nhà
ra lệnh.

Nhưng đã
muộn mất rồi.
Với một tiếng ợ
Giada nôn thốc
tháo ra sàn nhà,
đầy những đồ đồ

lòm lòm pha
lần rượu, trông
giống cái thứ
nước xay lần
đồng bánh của
bà Soledad.

Mấy đứa kia
bước thụt lùi về
phía sau về

kinh tởm.

Trong khi Alice

xóc hai bên

mạng sườn cổ

dựng nó dậy.

Trong giây lát

không khí lấp

đầy mùi chua

ngòn.

“Ngu thế
không biết”,
Viola rên lên.
“Đúng là một
bữa tiệc chó
chết.”

Nó bước ra
khỏi phòng, tay
chống lại cạnh

sườn, như thể
đang cố không
đập cái gì đó.
Alice nhìn nó
bắn khoăn, rồi
quay lại lo cho
Giada. Con này
đang sụt sịt thút
thút khóc.

16.

Các vị khách
khác tản mát
thành từng
nhóm nhỏ
trong phòng
khách. Phần lớn

lũ con trai gật
lắc đầu theo
điệu nhạc, trong
khi bọn con gái
nhìn ngó nhìn
nghiêng trong
phòng. Một vài
đứa tay cầm cốc.
Sáu hay bảy đứa
đang nhảy theo

điệu nhạc A
question of
time. Mattia tự
hỏi làm sao họ
có thể cảm thấy
thoải mái như
thế kia, làm sao
có thể ngoáy
loạn xạ thế kia
trước mắt bao

người. Rồi cậu
lại nghĩ đó là
điều tự nhiên
nhất trần đời, và
chính vì lẽ đó
mà cậu không
thể làm được.

Denis thì
biến mất tăm.

Mattia đi quanh
phòng khách,
vào cả phòng
của Viola,
phòng đưa chị
và phòng bố mẹ
Viola để tìm nó.
Cậu ngó cả vào
hai phòng tắm
và thấy một cặp

nam nữ cùng
trường. Con bé
ngồi trên bồn
cầu đóng nắp,
thằng con trai
ngồi quỳ bó
chân trước nó.
Cả hai ngó
Mattia với cái
vẻ rất ư là rầu rĩ

và dò hỏi. Cậu
liền đóng vội
cửa lại.

Mattia quay
trở lại phòng
khách, ra ngoài
ban công. Ngọn
đồi tối thẫm
xuôi xuống phía

dưới thành phố
đang phủ đầy
những chấm
tròn sáng giống
hệt nhau nối
tiếp đến hết tầm
mắt. Mattia
nhoài người ra
ngoài lan can
nhìn vào đám

cây trong khu
vườn biệt thự
nhà Bai, nhưng
không trông
thấy ai. Cậu
quay vào trong,
sự lo lắng bắt
đầu khiến
Mattia thấy khó
thở.

Một cầu
thang xoáy ốc
dẫn từ phòng
khách lên
phòng xếp tối
om. Cậu bước
vài bước lên cầu
thang, rồi dừng
lại, nghĩ ngợi.
“Nó có thể biến

đi đâu được kia
chứ?”

Mattia tiếp
tục trèo lên.
Ánh sáng mờ mờ
hắt lên từ tầng
dưới giúp cậu
nhận ra bóng
Denis đang

đứng giữa
phòng.

Cậu gọi
Denis. Trong
suốt thời gian
kết bạn tới giờ
cậu mới gọi tên
nó vài ba lần gì
đó. Chẳng cần

phải gọi, vì
Denis lúc nào
cũng ở bên cạnh
cậu, giống như
thêm chân
thêm tay vậy.

“Biến đi”,
Denis nói.

Mattia lần
tìm công tắc
điện trên tường
rồi bật nó lên.
Căn phòng rất
rộng, xung
quanh là giá
sách cao. Đồ đặc
duy nhất khác
trong phòng là

một cái bàn học
trống trơn bằng
gỗ. Mattia có
cảm giác lâu
lắm rồi chẳng có
ai mò lên đây.

“Gần mười
một giờ rồi. Tội
mình phải đi

thôi.”

Denis không
đáp. Nó quay
lưng đi, đứng
giữa tấm thảm
lớn. Mattia lại
gần. Tới trước
mặt rồi cậu mới
nhận ra thằng

bạn vừa khóc.
Nó thở hơi qua
răng, môi hé
mở run lên nhẹ
nhẹ, ánh mắt nó
nhìn chăm
chăm ra phía
trước.

Vài giây sau

Mattia mới để ý
tới cái đèn bàn
bị vỡ tan dưới
chân.

“Cậu làm gì
vậy?”

Tiếng thở
của Denis đã

chuyển sang
thành tiếng nấc.

“Denis, cậu
đã làm gì vậy?”

Mattia đành
phải đặt tay lên
vai bạn và
Denis giật nảy

mình lên.
Mattia lắc mạnh
nó.

“Cậu đã làm
gì?”

“Mình...”
Denis nói, rồi
nó tắc nghẹn.

“Làm sao?”

Denis mở
lòng bàn tay
trái, giơ ra cho
Mattia xem một
mảnh đèn vỡ,
một mảnh thủy
tinh vụn màu
xanh, phủ mờ

hôi trong bàn
tay nó giữ lại
mọi ánh sáng
cho mình.

“Mình muốn
cảm thấy những
gì mà cậu cảm
thấy”, nó thì
thào.

Mattia chẳng
hiếu gì. Cậu bôi
rối lùì lại một
bước. Một cái
nhói đau quặn
lên bao tử, lan
xuống chân tay.

“Nhưng rồi
mình không thể

làm được”,
Denis thú nhận.

Lòng bàn tay
nó ngửa lên cao
như thể đang
đợi điều gì.

Mattia dợm
hỏi nó tại sao,

nhưng cậu chỉ
ngậm tằm.
Tiếng nhạc vẫn
vẳng lên từ tầng
dưới. Những nốt
nhạc trầm lan
qua sàn nhà,
trong khi những
nốt nhạc cao lại
bị giữ lại ở đó.

Denis sịt
mũi một cái
nói: “Đi thôi.”

Mattia gặt
đầu, nhưng
chẳng đ²ưa nào
nhúc nhích
khỏi ch²ỗ của
mình. Rồi

Denis quay
mạnh người,
bước về phía
cầu thang.
Mattia đi theo
qua phòng
khách, rồi ra
ngoài, nơi khí
trời mát mẻ ban
đêm đang chờ

đón, trả lại hơi
thở cho cả hai.

I7.

Viola là đứa
quyết định bạn
sẽ được nhập
hội hay bị đá ra
ngoài. Sáng Chủ
nhật ba của

Giada Savarino
đã gọi điện cho
ba nó, đánh
thức cả nhà Bai
dậy. Cuộc nói
chuyện kéo dài
và Viola, vẫn
còn trong bộ đồ
pyjama, áp tai
vào cánh cửa

phòng ba mẹ,
nhưng không
thể nghe rõ
được dù chỉ một
lời.

Khi nghe
tiếng giường
kêu cọt kẹt, nó
chạy biến về

phòng, chui vào
chăn giả vờ
đang ngủ. Ba nó
lay nó dậy, kêu
nó giải thích
mọi việc thử
xem, rằng sẽ
không có thêm
tiệc tùng chi hết
ở cái nhà này,

và rằng xem
chút nữa, chỉ
một chút nữa
thôi thì nó cũng
quên luôn việc
đi dự tiệc đi.
Trong bữa trưa
bà mẹ hỏi nó
sao cái đèn bàn
trên phòng xếp

lại bị vỡ, còn chị
nó thì chẳng
bệnh nó tí nào
vì phát hiện ra
Viola đã lục lọi
đồ riêng của
mình.

Nó bị nhốt
trong phòng cả

ngày, lại còn bị
cắm không được
xàì điện thoại.
Chán nản, nó
không thể rũ ra
khỏi đầu Alice
và Mattia với
cái cách hai đứa
cầm tay nhau.
Trong khi lấy

móng tay cạy
cạy những
mảnh vữa trên
tường nó đã
quyết định:
Alice sẽ bị đá ra
ngoài.

Sáng thứ Hai
Alice khóa

mình trong nhà
tắm và tháo hẳn
miếng gạc phủ
hình xăm ra.
Em cẩn thận
gấp nó lại rồi
vứt vào sọt rác,
cùng với đồng
bánh quy bóp
vụn của bữa

sáng em không
động đến.

Em ngắm
hình bông hoa
păng xê trong
gương, thầm
nghĩ đây là lần
thứ hai em thay
đổi hoàn toàn

cơ thể mình.
Em rùng mình
một cái thích
thú lẫn hồi tiếc,
lại vừa bần
khoăn bối rồi.
Em nghĩ cơ thể
này chỉ là của
riêng mình em
mà thôi, rằng

nếu muốn em
cũng có thể hủy
hoại nó, phá
hỏng nó bằng
các dấu hiệu
không thể tẩy
xóa được; hoặc
khiến nó héo
khô héo quắt đi,
như một bông

hoa bị một cô
bé nghịch ngợm
ngắt khỏi cành
rồi sau đó vứt
xuống đất.

Sáng đó em
sẽ khoe Viola và
các bạn nữ khác
hình xăm trong

phòng vệ sinh.
Em sẽ kể họ
nghe em và
Mattia đã hôn
nhau lâu như
thế nào. Chẳng
cần phải bịa
thêm nữa. Nếu
họ hỏi em thêm
chi tiết thì em

chỉ cần chiều
theo trí tưởng
tượng của họ mà
thôi.

Tới lớp em
vứt cặp sách vào
chỗ ngồi và tiến
lại gần bàn
Viola, nơi mấy

đưa con gái đã
xúm lại trước
đó. Trong lúc lại
gần, em nghe
Giulia Mirandi
nói, “đến rồi
kia.” Em hớn hờ
nói chào cả bọn,
nhưng chẳng có
đứa nào đáp lại.

Em cúi xuống
sát Viola để hôn
hai má nó, như
cách chính nó
đã dạy em,
nhưng con này
chẳng nhúc
nhích lấy một
phân.

Alice ngẩng
lên nhìn lần
lượt bốn cặp
mắt nghiêm
nghị.

“Hôm qua
bọn này đưa
nào cũng mệt”,
Viola bắt đầu.

“Thế à?”

Alice hỏi, thực
sự quan tâm
đến bạn. “Các
cậu làm sao
vậy?”

“Tất cả đều
bị đau bụng
khủng khiếp”,

Giada chen vào
nói không lên.

Alice nhớ lại
cảnh Giada nôn
mửa trên sàn
nhà và em
muốn nói nó
uống nhiều thế
thì cũng phải

thôi.

“Mình chẳng
bị làm sao cả.”
Em nói.

“Hắn là thế
rồi”, Viola cười
gần, nhìn mấy
đứa khác. “Đây

không nghi ngờ
gì điều đó.”

Giada và
Federica cười,
Giulia cụp mắt
xuống.

“Ý cậu là
sao?” Em bắn

khoăn hỏi.

“Mày biết
thừa tao muốn
nói gì”, Viola
bắt bẻ, giọng nó
thay đổi đột
ngột, đôi mắt
đẹp chiếu qua
Alice sắc lẹm.

“Không,
mình không
biết.” Alice
chống đỡ.

“Mày đã đầu
độc chúng tao.”
Giada xắn vào
nói.

“Các cậu nói
gì kia? Sao lại
đầu độ?”

Giulia rụt rè
nói: “Thôi mà
các cậu, không
phải vậy mà.”

“Đúng là nó

đã đầu độc bọn
mình đây.”
Giada phản bác.
“Ai mà biết
được nó đã cho
cái quái gì vào
trong bánh kia
chứ.”

Rồi nó lại

quay sang Alice:
“Mày muốn làm
hại chúng tao
phải không?
Giỏi lắm, mày
làm được rồi
đấy.”

Alice nghe
mấy lời đó mà

mất vài giây
mới hiểu ra
được. Em nhìn
Giulia. Đôi mắt
to xanh của nó
như nói xin lỗi,
mình chẳng làm
được gì. Rồi em
tìm kiếm sự
giúp đỡ trong

đôi mắt của
Viola, nhưng nó
chỉ nhìn em
trống rỗng.

Giada đặt
một tay lên
bụng, như thể
nó vẫn còn cảm
thấy khó chịu.

“Nhưng
mình đã làm
món bánh với
Soledad mà.
Bọn mình đã
mua tất cả đồ
nấu ở siêu thị.”

Chẳng có
đứa nào trả lời.

Bọn chúng nhìn
ra chỗ khác,
như thể đợi kẻ
sát nhân biến
đi.

“Không phải
do bánh của
Soledad đâu.
Mình cũng ăn

mà có bị làm
sao đâu.” Alice
nói dối.

“Mày nói
dối”, Federica
Mazzoldi bật
ngay lập tức. Từ
nãy tới giờ nó
chỉ im lặng.

“Mày không hề
động tới một
miếng. Tất cả
đều biết là...”
Rồi nó im bặt.

“Thôi đi
mà”, Giulia nói.
Có vẻ như chính
nó cũng sắp

khóc đến nơi.

Alice đặt một
tay lên cái bụng
phẳng lì của em,
cảm thấy sau
làn da là trái
tim đang đập
thình thịch.

“Biết gì kia?”
Em hỏi cả bọn,
giọng bình tĩnh
đến lạ.

Viola Bai lắc
đầu nhẹ nhẹ.
Alice im lặng
nhìn chăm
chăm vào đĩa

bạn cũ, chờ đợi
những lời
không được nói
ra, nhưng bay
lượn trong
không khí như
những lưỡi khói
trong suốt. Em
cũng không
nhúc nhích khi

chuông kêu. Cô
Tubaldo, giáo
viên dạy môn
khoa học, đã
phải gọi tên
Alice hai lần em
mới trở lại chỗ
ngồi.

18.

Denis không
tới trường. Tối
thứ Bảy khi
quay về nhà, nó
và Mattia
không nói với

nhau lấy một
lời. Denis trả lời
nhát gừng câu
hỏi của ba
Mattia và khi
xuống xe nó còn
không chào tạm
biệt.

Mattia chạm

tay vào chỗ ngồi
trống bên cạnh.
Thỉnh thoảng
những lời Denis
nói trong căn
phòng tôi lại dội
lại trong óc cậu.
Rồi chúng lại
tan biến đi mất,
quá nhanh

khiến cậu
không kịp hiểu
được ý nghĩa
của chúng.

Cậu nghĩ với
cậu hiểu hay
không cũng
không thực sự
quan trọng. Cậu

chỉ muốn Denis
có ở đây, phía
bên kia bàn để
làm bình phong
che chắn cho
cậu.

Hôm trước
ba mẹ đã bảo
cậu ngồi xuống

đi vắng trong
phòng khách.
Họ ngồi ở phía
đối diện cậu. Ba
hỏi thế nào, kể
ba mẹ nghe về
buổi tiệc hôm
qua đi. Mattia
nắm chặt tay,
nhưng rồi cậu

lại đặt chúng
lên đầu gối, để
ba mẹ có thể
nhìn thấy. Cậu
nhún vai, nói
với cái giọng
nhỏ nhẹ chẳng
có gì mà kể. Mẹ
cậu bòn chôn
đứng dậy biến

mát hút trong
phòng bếp. Ba
thì ngược lại, tới
gần và vỗ vỗ lên
vai cậu, như thể
biết cần phải an
ủi cậu vì điều gì
đó. Mattia nhớ
lại khi còn bé,
trong những

ngày hè nóng
nực nhất, ba
thường hay thổi
lần lượt vào mặt
cậu và Michela
cho mát. Cậu
nhớ tới cảm
giác mồ hôi bốc
hơi dần dần
khỏi da, và cậu

lại cảm thấy
một nỗi nhớ
mênh mang vô
hạn, nhớ về một
phần thế giới đã
bị nhấn chìm
xuống đáy sông
sâu cùng với
Michela.

Cậu tự hỏi
liệu các bạn học
cùng có biết
chuyện đó
không. Có lẽ cả
các giáo viên
cũng biết. Cậu
cảm thấy những
cái nhìn trộm
của họ đan xen

vào nhau như
một tấm lưới
đánh cá lơ lửng
treo trên đầu
mình.

Mattia vớ
bừa cuốn sách
lịch sử và bắt
đầu học thuộc

lòng tất cả các
dữ kiện ngày
tháng được in
trên trang giấy.
Dãy số không
theo bất cứ một
logic nào tạo
thành một hàng
mỗi lúc thêm
dài hơn trong

đầu cậu. Cuốn
mình theo dây
số đó, Mattia
dần rời xa ý
nghĩ về Denis
đứng trong
bóng tối và
quên đi cả
khoảng trống
bên cạnh mình.

19.

Tối giờ ra
chơi Alice lần
vào phòng y tế
dưới tầng hai.
Đó là một căn
phòng nhỏ hẹp,

màu trắng, chỉ
có một cái
giường cấp cứu
nhỏ, một tủ
thuốc treo có
gương đựng đủ
các dụng cụ sơ
cứu. Trước đây
mới chỉ có duy
nhất một lần

em vào trong
này. Ấy là lần
em ngắt xiu
trong giờ thể
dục bởi suốt bốn
mười tiếng
trước đó em chỉ
ăn có hai thanh
kẹo bông và một
phong bánh gây

tách bơ. Hôm
đó thầy dạy thể
dục, trong bộ đồ
thể thao

Diadora màu
xanh với cái còi
đeo trước cổ
chẳng dùng đến
bao giờ, khuyên
em hãy suy

nghĩ, nghĩ cho
thật kỹ đi những
gì đang làm. Rồi
thầy bước ra
ngoài, để em lại
ở đó một mình
dưới ánh đèn nê
ông, chẳng có gì
để làm hay để
xem suốt một

tiếng sau đó.

Ngăn kéo
đựng đồ sơ cứu
vẫn mở. Alice
lấy một cuộn
bông bé bằng
quả mận và một
chai cồn nhỏ.
Em đóng cửa

lại, nhìn xung
quanh xem có
vật gì nặng
không. Chỉ có
mỗi thùng rác
làm bằng nhựa
cứng màu nâu
đỏ. Em thầm hy
vọng từ bên
ngoài sẽ không

ai nghe thấy gì
và lấy đáy thùng
rác đập vào
gương chiếc tủ
treo.

Rồi cẩn thận
không để bị đứt
tay, em nhặt
một mảnh

gương hình tam
giác. Qua mảnh
kính vỡ em
nhìn thấy mắt
phải của chính
mình, và em
thấy tự hào là
mình đã không
khóc, dù chỉ là
tí xíu. Em nhét

tất cả vào túi
giữa chiếc áo
len bông đang
mặc rồi quay trở
lại lớp học.

Suốt cả
quãng thời gian
còn lại của buổi
sáng em ngồi

trong cái thế
cứng đờ đó. Em
chẳng quay ra
nhìn Viola lẫn
mấy đứa con
gái, cũng chẳng
nghe được bất
cứ lời nào trong
bài giảng về
nghệ thuật sân

khẩu của
Aeschylus.

Lúc theo
chân lũ bạn rời
khỏi phòng,
Giulia Mirandi
giấu giếm nắm
lấy tay em.

“Mình rất
tiếc”, nó nói
thầm vào tai,
hôn lên má em
rồi bước vội
theo lũ bạn đã
ra tới hành
lang.

Alice đứng

đội Mattia
trong tiền sảnh
của trường, phía
cuối các bậc
thang lát gạch,
nơi các học sinh
đang ùa ra như
một dòng chảy
hỗn độn hướng
về phía cửa. Em

vịn một tay vào
lan can. Cái
lạnh của kim
loại giúp em
bình tĩnh hơn.

Mattia bước
xuống cầu
thang từ nửa
mét vuông

trống vắng
quanh cậu mà
không ai dám
chiếm lấy, trừ
Denis. Mớ tóc
đen lòa xòa phủ
xuống dưới trán
hầu như che kín
cả mắt cậu.
Mattia chỉ nhìn

xuống đất nơi
cậu phải đặt
chân và bước
xuống cầu
thang, người
hơi mất cân
bằng ngã về
phía sau.

Alice gọi.

Lần đầu cậu
không quay lại.
Em gọi “Mattia”
to hơn, lần này
thì cậu ngược
đầu lên, ngượng
ngùng chào, rồi
vẫn tiếp tục
bước tới cửa ra
vào.

Alice len qua
các học sinh
khác bắt kịp
Mattia. Em giữ
tay cậu lại khiến
Mattia giật
mình.

“Cậu phải đi
với mình”, em

nói.

“Đi đâu?”

“Giúp mình
làm một
chuyện.”

Mattia bối
rối nhìn xung
quanh xem có

gì hăm dọa
không.

“Ba đợi
mình bên
ngoài”, cậu nói.

“Ba cậu sẽ
đợi. Cậu phải
giúp mình.

Ngay bây giờ.”
Alice nói.

Mattia thở
mạnh. Rồi nói
thôi cũng được
mà lúc ấy chính
cậu cũng chẳng
hiểu tại sao.

“Qua bên
này.”

Alice cầm
tay cậu ta, giống
như trong bữa
tiệc của Viola
nhưng lần này
những ngón tay
của Mattia đan

xen tự nhiên
vào những ngón
tay em.

Hai đứa tách
ra khỏi đám
đông lũ học
sinh. Alice đi
nhANH, giống
như đang phải

trốn chạy ai đó.
Hai em đi về
phía hành lang
vắng tầng hai.
Những cánh cửa
phòng học mở
toang trống
vắng tạo cảm
giác bị bỏ rơi.

Chúng bước
vào phòng vệ
sinh nữ. Mattia
do dự. Cậu định
nói mình không
thể vào đây
nhưng rồi cũng
mặc kệ. Alice
kéo cậu vào
trong một

buồng, khóa
trái cửa lại.
Chúng đứng gần
nhau tới mức
chân cậu run
lên. Khoảng
trống từ bốn cầu
tới bệ xí bệt chỉ
là một dãy gạch
lát và bốn chân

chúng đứng
không thoải
mái chút nào.
Có cả một dải
giấy vệ sinh vút
bừa trên đất,
một nửa dính
trong lỗ thoát
nước.

Giờ cô ấy sẽ
hôn mình,
Mattia nghĩ.

Mình cũng
chỉ phải hôn lại
cô ấy thôi mà.
Chắc không
khó, ai cũng
làm được cả.

Alice kéo
khóa chiếc áo
khoác bóng và
bắt đầu cởi
quần, giống như
em đã làm ở
nhà Viola. Em
lôi áo đang xỏ
trong chính cái
quần jeans ấy

lên, và kéo quần
xuống nửa
mông. Em
không nhìn
Mattia, như thể
em đang ở
trong đó có một
mình vậy.

Thế vào chỗ

miếng gạc trắng
tối hôm thứ Bảy
là hình một
bông hoa xăm
trên da. Mattia
đang định nói
điều gì, nhưng
rồi cậu lại ngậm
tăm, nhìn tránh
đi chỗ khác. Có

cái gì bùn rùn
nơi chân cậu,
cậu cố gắng
không để ý tới.
Cậu đọc mấy
hàng chữ trên
tường mà
không hiểu
chúng viết gì,
nhận thấy

không ai viết
song song với
đường gạch lát.
Hầu như tất cả
tạo thành một
góc so với sàn
nhà và Mattia
tin là góc đó
khoảng giữa ba
mươi và bốn

lắm độ.

“Cầm lấy cái này đi”, Alice nói.

Em đặt vào tay cậu một mảnh kính, một mặt phản chiếu,

một mặt bôi
đen, sắc như
một con dao
găm. Mattia
không hiểu.
Alice nâng cằm
cậu ta lên, đứng
như em đã
tưởng tượng khi
lần đầu tiên hai

đưa gặp nhau.

“Cậu phải
xóa nó đi. Tự
mình không thể
làm được.” Em
nói.

Mattia nhìn
mảnh gương vỡ,

rồi bàn tay phải
của Alice chỉ
vào hình xăm
trên bụng.

Alice nói
trước khi cậu
kịp phản đối.

“Mình biết là

cậu biết làm.
Mình không
bao giờ muốn
thấy nó nữa.
Xin cậu đấy, hãy
làm giúp mình
đi.”

Mattia xoay
miếng gương

sắc trong tay,
một cái rùng
mình chạy dọc
cánh tay cậu.

“Nhưng...”
cậu nói.

“*Làm cho
mình*”, Alice cắt

ngang, úp tay
lên miệng cậu
để cậu ta im, rồi
buông tay ra
ngay lập tức.

Làm cho
mình, Mattia
nghĩ. Ba từ đó
xuyên vào tai,

khiến cậu quỳ
gõ xuống trước
Alice.

Gót giày cậu
chạm vào tường
sau vai. Cậu
không biết phải
xoay xử thế nào.
Không lấy gì

làm chắc chắn
lắm, cậu chạm
nhẹ vào phần da
xung quanh
hình xăm để
dẫn nó ra. Mặt
cậu chưa bao
giờ áp sát cơ thể
một cô gái như
thế này. Theo

bản năng, cậu
hít hơi mạnh,
để khám phá
mùi cơ thể đó.

Cậu đưa
mảnh gương
vào lại gần da
thịt. Tay cậu giữ
chắc khi rạch

một đường nhỏ,
dài khoảng một
đốt ngón tay.
Alice rùng mình
kêu thét lên.

Mattia
ngừng lại ngay
tức khắc, giấu
miếng gương

sau lưng, như
thể phủ nhận
chính mình đã
làm.

“Mình
không thể làm
được”, cậu nói,
mắt ngược nhìn
lên trên. Alice

khóc thầm. Em
nhắm mắt lại,
vẻ đau đớn lắm.

“Nhưng
mình không
muốn nhìn thấy
nó nữa.” Em sực
sốt nói.

Mattia thấy
rõ lòng can đảm
của Alice đã vui
bớt đi rất nhiều
rồi. Cậu thấy
nhẹ cả người,
đứng dậy nói có
lẽ tốt hơn là ra
khỏi đây.

Alice lấy tay lau giọt máu ở bụng. Em cài lại quần, trong lúc Mattia nghĩ điều gì để an ủi em.

“Rồi cậu sẽ quen thôi. Cậu

thậm chí sẽ
không còn thấy
nó nữa kia.”

“Sao thế
được? Nó luôn
ở đây, ngay
trước mắt
mình.”

“Chính thể”

Căn
phòng
khác
(1995)

20.

Mattia đã
đúng: thời gian
cứ thế trôi đi,
trơn trượt trên
làn da như chất
dung môi, mỗi
ngày lại cuốn
theo nó một lớp

màu rất mỏng
trên hình xăm
của Alice, phai
mòn dần đi
trong trí nhớ cả
hai người. Nét
phác thảo và các
chi tiết vẫn còn
nguyên, đen và
rõ nét, nhưng

màu sắc đã bị
hòa lẫn với
nhau thành một
tông màu bạc
phéch đều đều,
mờ nhạt, giữa
trống vắng vô
nghĩa.

Với Mattia

và Alice những
năm trung học
đã để lại một vết
thương sâu
hoắm khó mà
khép miệng
được. Những
năm tháng
ngghet thở đó
dần qua đi,

Mattia từ chối
thế giới, Alice
cảm thấy bị thế
giới chối từ, và
rồi cả hai đều
nhận ra cũng
đều như nhau
cả thôi. Chúng
đã có một tình
bạn không hoàn

hảo, không cân
xứng, tạo dựng
nên bởi những
lúc vắng mặt
lâu dài và rất
nhiều im lặng,
một khoảng
không trống
vắng và sạch sẽ,
nơi cả hai đều

có thể quay trở
về hít thở mỗi
khi những bức
tường ở trường
trở nên quá
chật hẹp không
sao quên đi
được cảm giác
nghe thở.

Rồi cùng với
thời gian, nỗi
đau tuổi vị
thành niên
cũng được hàn
gắn lại. Hai mép
vết thương dần
xích lại gần
nhau hơn, từ từ
chậm chạp đến

khó nhận biết,
nhưng dai dẳng
không ngừng.
Sau mỗi lần va
chạm bị tổn
thương, trầy
xước, lớp vảy bị
bong ra, nhưng
sau đó bướng
bỉnh quay trở

lại tái tạo chính
nó, sẫm màu
hơn và dày dặn
cứng cáp hơn.
Cuối cùng thì
một lớp da mới,
nhẵn nhụi và
dẻo dai sinh ra
thay thế cho lớp
da cũ mất đi. Từ

màu đỏ, vết sẹo
chuyển sang
màu trắng, và
cuối cùng hòa
lẫn với tất cả
những vết sẹo
khác.

Giờ thì cả
hai đang nằm

dài trên giường
của Alice. Em
nằm một đầu,
cậu ta xoay
ngược nằm đầu
kia. Mỗi người
đều để chân
một cách thiếu
tự nhiên để
không chạm

vào bất cứ phần
cơ thể nào của
người bên cạnh.
Alice nghĩ em
có thể xoay
người, chạm
đầu ngón chân
vào lưng Mattia
và giả vờ không
nhận thấy.

Nhưng em chắc
cậu ta sẽ dịch
người lại, nên
quyết định
không để mình
phải chịu sự
thất vọng nho
nhỏ đó.

Chẳng đũa

nào có ý định
bật nhạc lên.
Chúng chẳng có
ý định làm gì,
nếu không phải
cứ nằm ườn ra
đấy mà đợi cho
buổi chiều Chủ
nhật tự trôi qua
cho tới lúc phải

làm gì đó cần
thiết như ăn tối,
đi ngủ, và rồi lại
bắt đầu một
tuần mới. Nắng
vàng tháng
Chín ùa vào qua
cửa sổ mở
toang, kéo theo
sau tiếng ồn dứt

đoạn của đường
phố.

Alice đứng
lên giường,
nhún nhảy
khiến tấm đệm
lượn sóng dưới
đầu của Mattia.
Em chồng hai

tay vào mạng
sườn, chăm chú
nhìn cậu bạn,
tóc xòa xuống
dưới giầu đi về
mặt nghiêm
nghị.

“Nằm yên
nhé, cầm động

đây”, em bảo.

Rồi em trèo
qua người cậu,
nhảy xuống
giường, tiếp đất
bằng cái chân
lành lặn và kéo
lê chân kia đi
như thể một cái

gì đó do nhầm
lẫn mà dính vào
em. Mattia thì
cầm lên trước
ngực để theo
dõi mọi cử động
của Alice trong
phòng. Cậu thấy
em mở một
chiếc hộp hình

lập phương đặt
giữa bàn học mà
lúc trước cậu
không để ý tới.

Alice quay
lại, nhắm một
mắt, mắt kia
ngắm sau một
chiếc máy ảnh

cũ. Mattia làm
bộ muốn ngồi
dậy.

“Nằm
xuống”, em ra
lệnh. “Mình đã
bảo cậu phải
nằm yên kia
mà.”

Rồi em bấm
máy. Chiếc
Polaroid đẩy ra
ngoài một tấm
hình trắng và
mỏng. Alice vậy
vậy nó để màu
hiện ra.

“Ở đâu ra cái

máy ấy vậy?”
Mattia hỏi.

“Trong nhà
kho. Đồ của ba
mình, mua từ
bao giờ không
biết, thế mà
chưa bao giờ
dùng.”

Mattia ngồi
dậy trên giường.
Alice thả rơi
tấm hình xuống
dưới thảm và lại
bấm thêm một
pô nữa.

“Thôi đi”,
cậu phản đối.

“Trong ảnh
trông mình ngộ
lắm.”

“Trông cậu
lúc nào chẳng
ngộ.”

Em lại bám
tiếp.

“Mình nghĩ
mình sẽ làm
phó nháy. Ừ,
mình quyết
định rồi.” Alice
nói.

“Thế còn
trường đại học?”

Alice nhún vai. “Chỉ có ba mới quan tâm tới nó thôi. Cho ông ấy đi mà học.”

“Cậu định bỏ à?”

“Có lẽ.”

“Cậu không
thể một sáng
tỉnh dậy, quyết
định thích chụp
ảnh và bỏ phí
luôn một năm
học hành được.
Không thể thế

được.” Mattia
trách.

“Ôi dào,
quên mất là cậu
cũng giống hệt
ba”, Alice mĩa
mai nói. “Lúc
nào cũng biết
cần phải làm gì.

Từ lúc lên năm
cậu đã biết
muốn học
chuyên toán rồi.
Cả hai đều chán
phèo. Già cả và
chán phèo.”

Rồi em
hướng ra cửa sổ,

bấm bừa một
pô. Em cũng thả
rơi tấm hình
này, cạnh hai
tấm trước. Em
nhảy lên, giẫm
chúng như thể
đang giẫm lên
nho vậy.

Mattia nghĩ
điều gì đó để
nói chữa lại,
nhưng chẳng
nghĩ được gì.
Cậu cúi xuống
để lôi từ dưới
bàn chân Alice
tám hình đầu
tiên. Đường

cẳng tay chấp lại
sau đầu đang
dần dần hiện ra
trên nền màu
trắng. Cậu tự
hỏi phản ứng kỳ
diệu nào đang
xảy ra trên bề
mặt bóng loáng
này, và cậu định

ngay khi về nhà
sẽ kiểm tra
trong bách khoa
toàn thư.

“Mình muốn
cho cậu xem cái
này nữa.” Alice
nói.

Em vút chiếc
máy ảnh lên
giường như một
cô bé đã chán
đồ chơi vì thấy
có đồ mới hấp
dẫn hơn, rồi ra
khỏi phòng.

Em biến mất

khoảng mười
phút. Mattia
đọc tiêu đề các
cuốn sách xếp
chéo trên giá
sách treo trên
bàn học. Vẫn là
những cuốn cũ.
Cậu ghép các
chữ đầu các tiêu

đề, nhưng chẳng
tạo được bất cứ
từ gì có nghĩa.
Câu nghĩ cậu sẽ
thích nhận ra
được một thứ tự
logic trong dãy
sắp xếp này. Có
 lẽ nếu là mình
cậu sẽ xếp

chúng theo
màu gáy sách,
ví dụ như bắt
chước màu hàm
phổ điện từ, từ
màu đỏ sang
màu tím, hoặc
theo thứ tự cao
dần của sách.

“Tà tà”,
giọng Alice làm
cậu sao lảng đi.

Mattia quay
lại và thấy Alice
đứng trên
ngưỡng cửa, tay
bám vào khung
cửa như sợ bị

ngã. Em mặc bộ
váy cô dâu chắc
đã từng có màu
trắng sáng,
nhưng thời gian
đã làm các
đường viền
chuyển sang
màu vàng,
giống như một

căn bệnh dần
dần tự ăn chính
nó. Những năm
tháng bị cắt
trong hộp khiến
nó trở nên khô
cứng. Vật thân
trên buồng nhẹ
trên bộ ngực
phẳng của Alice.

Cổ không khoét
sâu, nhưng
cũng đủ để thấy
dây quai áo tuột
xuống vài xăng
ti mét dưới bờ
vai. Trong tư
thế này xương
đòn của Alice lại
càng nổi rõ hơn,

phá vỡ đường
mềm mại của cổ
và tạo một hõm
sâu, như đáy
một cái hồ khô
cạn. Mattia tự
hỏi sẽ thế nào
nếu mắt nhắm
mà lướt đầu
ngón tay vòng

quanh hõm đó.
Đường viên
đăng ten dưới
ông tay áo đã bị
xơ ra, và đăng
ten cánh tay
trái bị gấp
ngược lên. Đuôi
váy dài còn ở
ngoài hành lang

nơi Mattia
không nhìn
thấy được. Chân
Alice vẫn đi đôi
dép trong nhà
màu đỏ, thò lòi
ra khỏi chân
váy rộng, tạo ra
một sự lạc điệu
kỳ cục.

“Này, cậu
phải nói gì đi
chứ”, Alice nói
mà không nhìn
Mattia, tay vuốt
lớp váy ngoài
cùng. Chạm vào
nó em thấy
xoàng xĩnh và
có cảm giác

không thật.

“Của ai vậy?”

Mattia hỏi.

“Của mình
chứ còn gì nữa.”

“Thôi nào.”

“Thế theo

cậu thì của ai
được. Của mẹ
mình đây.”

Mattia gật
đầu, tưởng
tượng bà
Fernanda trong
bộ váy này. Cậu
nghĩ tới vẻ mặt

duy nhất bà
luôn dành cho
cậu những lúc
trước khi về nhà
xuống phòng
khách cậu gặp
bà đang ngồi
xem tivi. Đó là
một vẻ mặt hiền
dịu pha lẫn ái

ngại thương
cảm, giống như
cái cách người
ta hay nhìn
những người
ôm khi thăm họ
trong bệnh viện.
Thật là nực
cười, bởi người
bệnh chính là

bà, một căn
bệnh đang dần
dần hủy hoại
toàn bộ cơ thể
bà.

“Đừng có
đứng chết trân ở
đó chứ. Chụp
cho mình một

pô đi.”

Mattia nhặt
chiếc Polaroid
trên giường.
Cậu xoay nó
trong tay để
xem cần phải
bấm vào đâu.
Alice đảo qua

đảo lại trên
ngưỡng cửa,
như thể một
con gió thoảng
mà chỉ mình cô
có thể cảm nhận
được trong khi
chuyển động.
Thấy Mattia gio
máy ảnh lên,

Alice thẳng lưng
lại, vẽ mặt
ngghiêm nghị,
hầu như khiêu
khích.

“Được rồi”,
Mattia nói.

“Giờ chụp

một cái cùng
nhau.”

Cậu lắc đầu.

“Thôi nào,
đừng có chán
phèo như mọi
khi thế. Dù chỉ
một lần mình

cũng muốn
nhìn thấy cậu
trong bộ quần
áo tử tế. Chứ
không phải cái
áo cũ mềm mại
cả tháng nay rồi
đâu.”

Mattia nhìn

xuống. Cổ tay
áo xanh của cậu
bướm ra như bị
nhảy cấn. Cậu
có thói quen
dứt dứt nó bằng
móng ngón tay
cái, để cho ngón
tay có gì đó để
làm và thôi

không cào vào
chỗ hõm giữa
ngón trỏ và
ngón giữa.

“Mà cậu
cũng không
muốn phá hỏng
ngày cưới của
mình, đúng

không?” Alice
bĩu môi nói
thêm.

Em biết
mình chỉ đang
chơi đùa chút
thôi. Đó chỉ là
một trò nghịch
ngợm để đánh

lừa thời gian,
một vở diễn,
một chuyện
ngốc nghếch
như bao chuyện
khác. Ấy thế mà
khi mở tủ, chiếc
gương phía sau
cánh cửa tủ
phản chiếu em

trong bộ váy
trắng và Mattia,
sao em lại thấy
hoang mang
đến ghen thờ.

“Ở đây chẳng
có bộ cánh nào
cả”, em vội nói.
“Lại đây với

mình.”

Mattia đành
nhượng bộ đi
theo Alice. Mỗi
khi Alice làm
như vậy cậu lại
thấy như có
kiến bò chân
khiến cậu chỉ

muốn đi khỏi
chỗ đó. Có cái gì
đó trong cách
cô ấy làm, trong
vẻ thúc giục khi
cô bạn chiều
theo những trò
nghịch ngợm
đồng bóng trẻ
con khiến cậu

cảm thấy không
thể chịu đựng
được. Cậu cảm
thấy như thể
Alice, sau khi
đã trói cậu vào
một cái ghế, gọi
cả chục người
tới để khoe với
họ về cậu như

cái gì đó thuộc
quyền sở hữu
của cô, kiểu như
một con vật
nuôi buồn cười.
Nhiều lần cậu
giữ im lặng và
để cho sự không
chịu đựng nổi
thể hiện qua cử

chỉ, cho đến khi
Alice mệt mỏi
bởi sự thờ ơ
lãnh đạm của
cậu và đành
thôi, miệng nói:
cậu lúc nào
cũng làm cho
mình cảm thấy
như một con

ngốc.

Mattia bước
sau lớp váy của
cô bạn cho tới
tận phòng ba
mẹ Alice. Cậu
chưa vào trong
đó bao giờ. Các
bức màn đều

đã được hạ thấp
và ánh nắng
chiếu vào thành
từng dải song
song cách đều
gọn ghẽ khiến
cậu tưởng như
chúng được tô
trên sàn nhà gỗ.
Không khí dày

đặc và nặng nề
hơn so với phần
còn lại của ngôi
nhà. Kê sát
tường là một
chiếc giường
đôi, cao hơn
nhiều giường ba
mẹ Mattia,
thêm hai tủ đầu

giường giống
hệt nhau.

Alice mở tủ
tường, tay lật lật
mấy bộ vest của
ba được treo cẩn
thận, bộ nào
cũng được bảo
vệ trong lớp

giấy bóng. Em
lôi ra một bộ
màu đen và
tung ra giường.

“Cậu mặc nó
vào đi”, em ra
lệnh cho
Mattia.

“Cậu điên à?
Ba cậu sẽ biết
đấy.”

“Ba chẳng
biết gì cả.”

Trong một
phút chốc Alice
lặng lại như thể

đang suy nghĩ
về chính những
lời em vừa nói,
hoặc đang nhìn
cái gì đó xuyên
qua bức tường
quần áo đen.

“Giờ mình
tìm cho cậu áo

sơ mi và cà vạt
nữa.”

Mattia vẫn
đứng nguyên tại
chỗ, không chắc
phải làm gì.
Alice nhận thấy
điều đó.

“Này, làm đi
chứ. Cậu không
xấu hổ khi thay
đồ ở đây chứ
hả!”

Nói vậy mà
chính em lại
thấy da dầy
mình quặn lên.

Trong một giây
em cảm thấy
mình không
trung thực chút
nào. Những lời
nói ấy như một
sự cưỡng ép nhẹ
nhàng.

Mattia khịt

mũi. Rồi cậu
ngồi lên giường
và cởi dây giày
ra.

Alice quay
lưng lại, giả vờ
chọn áo sơ mi
mà thực ra em
đã chọn trước

rồi. Khi nghe
thấy tiếng leng
keng kim loại
của thắt lưng
em đếm đến ba
rồi quay đầu lại.
Mattia đang cởi
quần jeans. Cậu
mặc quần boxer
màu xám mềm

bên trong chứ
không phải
quần bó như em
đã tưởng tượng.

Alice nghĩ
em đã nhìn thấy
cậu ta mặc quần
cộc vài chục lần
rồi, và chắc

trong quần áo
lót sẽ không
thấy khác nhiều
như thế này
đâu. Thế mà em
vẫn thấy run
nhẹ dưới bốn
lớp váy trắng cô
dâu. Cậu kéo áo
xuống che rồi xỏ

nhanh quần
vào. Vải mềm và
nhẹ, lướt trên
lông chân tạo
điện khiến
chúng thẳng
tưng như lông
bọn mèo.

Alice lại gần

đưa cậu chiếc áo
sơ mi. Cậu cầm
lấy mà chẳng
ngước mắt lên.
Cậu mệt mỏi và
chán ngán đóng
cái vai vô nghĩa
này. Cậu
ngượng phải
trung ra cánh

tay khắ²ng khiu,
lóp lông ít ỏi
trên ngực và
xung quanh
rón. Alice nghĩ
giống như mọi
khi cậu ta đang
làm tất cả khiến
cảnh tượng
thêm ngại

ngừng. Rồi em
nghĩ với cậu ấy
đương nhiên là
lỗi tại em và em
cảm thấy cô
họng thít lại. Dù
không muốn
nhưng em quay
đi và để cho
Mattia cởi áo

phông ra mà
em không nhìn.

“Giờ thì sao
nữa?” Mattia
gọi em.

Em quay lại,
cảm thấy hụt
hơi khi nhìn

thấy bạn trong
bộ quần áo của
ba mình. Chiếc
áo khoác hơi
rộng, vai còn
chưa căng hết,
nhưng em
không thể
không nghĩ cậu
ấy thật đẹp trai.

“Thiếu cà
vật”, em nói sau
khi ngừng một
lát.

Mattia cầm
lấy chiếc cà vạt
màu boọc đô từ
trên tay Alice và
lướt ngón trở

trên dải vải
sáng. Một cái
rùng mình từ
cẳng tay chạy
dọc xuống lưng.
Cậu thấy lòng
bàn tay mình
khô như cát.
Ngay lập tức cậu
đưa tay lên

miệng thôi, để
làm ẩm tay
mình bằng hơi
thở. Cậu không
thắng nổi ý
muốn cắn cho
ngón tay một
cái và cố gắng
không để Alice
biết, nhưng dù

sao cô ấy cũng
nhận thấy rồi.

“Mình
không biết phải
thắt nút thắt
nào”, cậu uể oải
nói.

“Ừ, cậu đúng

là vụng về thật
đấy.”

Thực ra thì
Alice đã đoán
trước điều đó
rồi. Em nóng
lòng đợi tới lúc
có thể cho cậu
ta thấy là em có

khả năng. Ba đã
dạy em từ khi
em còn bé.

Hàng sáng ba
để cà vạt trên
giường em rồi
trước khi đi làm
sẽ đảo qua
phòng hỏi đã
xong chưa. Ba

sẽ cúi thấp đầu,
chấp tay sau
lưng như thể
đang cúi mình
trước một nữ
hoàng. Em
choàng cà vạt
vào cổ ba và ông
chỉnh lại nó
một chút cho

vừa vặn. “Hoàn hảo”, cuối cùng ông nói. Một buổi sáng sau vụ tai nạn, ba của Alice vào phòng thấy cà vạt vẫn nguyên xi như lúc ông để nó lại. Từ đó

ông tự thắt nút
và cái nghi lễ
nhỏ đó hoàn
toàn biến mất
cũng như rất
nhiều điều khác
nữa.

Alice thắt
nút, các ngón

tay khắ²ng khiu
làm nhiều độn²g
tác hơn cần
thiết. Mattia
nhìn theo ngón
tay em, thấy sao
mà phức tạp
quá. Cậu cứ để
cho cô bạn
chỉnh nút

quanh cổ.

“Chà chà,
trông khá
chững chạc rồi
đấy. Cậu có
muốn soi gương
không?”

“Không”,

Mattia nói. Cậu
chỉ muốn ra
khỏi đây, trong
bộ quần áo bình
thường của
mình.

“Chụp ảnh”,
Alice vỗ tay một
cái nói.

Mattia lại
theo em về
phòng. Em cầm
máy ảnh lên.

“Không có
chế độ chụp tự
động”, em nói.
“Chúng ta phải
tự chụp thôi.”

Em vòng tay
ôm eo, kéo
Mattia lại phía
mình. Cậu ta
cứng đờ lại, còn
em thì bám
máy. Bức ảnh
trôi ra ngoài
trong tiếng rè
rè.

Alice nằm
vật xuống
giường, y hệt
như cô dâu mệt
mỏi sau những
nghỉ lễ dài
dòng, tay vẫy
vẫy tấm ảnh.

Cậu ta vẫn

đứng nguyên
chỗ đó, tâm trí
hoàn toàn bị
thu hút bởi bộ
quần áo không
phải của mình,
bởi cảm giác
được biến mất
vào trong bộ
cánh đó. Ánh

đèn trong
phòng thay đổi
đột ngột. Từ
màu vàng,
chuyển sang
một tông màu
lam bởi tia nắng
cuối cùng của
mặt trời vừa tắt
sau lưng tòa

nhà đối diện.

“Giờ mình
thay đồ ra được
chưa?”

Mattia cố ý
nói như vậy để
cô bạn hiểu cậu
đã chán cái trò

chơi này rồi.
Alice như đang
chìm trong một
suy nghĩ sâu xa
nào đó. Em
nhú cong đôi
lông mày lại.

“Còn nốt
một điều nữa”,

Alice đứng dậy
nói. “Chủ rể bế
cô dâu qua
ngưỡng cửa.”

“Là sao?”

“Cậu phải bế
mình. Bế qua
bên kia.” Alice

chỉ ra hành
lang. “Sau đó
cậu được tự do.”

Mattia lắc
đầu. Alice lại
gần, lúc lắc
cánh tay cậu
như một đứa bé.

“Dững cảm
lên nào anh
hùng của
mình.” Em trêu
cậu bạn.

Mattia lại
càng thuôn vai
xuống, cam
chịu. Cậu cúi

người xuống để
nâng cô lên.
Cậu chưa bế ai
như vậy bao giờ.
Cậu vòng một
tay dưới đầu gối,
tay kia dưới
lưng bế Alice.
Cậu không ngờ
cô lại nhẹ đến

thế.

Mattia loạng
choạng bước về
phía hành lang.
Cậu cảm thấy
được cả hơi thở
quá gần của
Alice xuyên qua
lớp vải mỏng

chiếc áo sơ mi,
và đuôi váy quét
dài trên sàn
nhà. Khi họ đi
qua cửa phòng,
một tiếng xé
toạc khô khốc
kéo dài vang lên
khiến cậu đứng
chôn chân tại

chỗ.

“Chết tiệt”,
cậu buột miệng.

Mattia thả
Alice xuống. Cái
váy đã bị mắc
vào bản lề cánh
cửa. Vết rách

dài khoảng một
gang tay, trông
như một cái
miệng đang há
rộng cười chế
nhạo. Cả hai hơi
đờ người ra
đứng nhìn
miếng rách.

Mattia đợi
Alice nói điều
gì, tuyệt vọng và
dối hờn chẳng.
Cậu cảm thấy
phải xin lỗi,
nhưng nói cho
cùng thì chính
cô ấy đã nằng
nặc đòi diễn cái

trò ngó ngẩn
này. Chính cô
ấy tự chuốc lấy
rắc rối.

Alice nhìn
vết rách, chẳng
tỏ vẻ gì.

Cuối cùng cô

nói: “Ai thềm
quan tâm. Cũng
chẳng ai còn
dùng tới nó
nữa.”

Bên trong
và bên
ngoài làn
nước

(1998)

21.

Các số
nguyên tố chỉ
có thể chia hết
cho 1 và cho

chính nó.
Chúng có vị trí
của mình trong
dãy vô tận các
số tự nhiên, và
cũng như các
con số khác
chúng bị kẹp
giữa hai số,
nhưng là đứng

cách xa một
bước. Chúng là
những con số đa
nghị và cô độc,
cũng chính vì
thế Mattia thấy
chúng thật
tuyệt vời. Đôi
khi cậu nghĩ các
số nguyên tố chỉ

vì nhầm lẫn mà
bị nhét vào cái
chuỗi này,
chúng bị kẹt lại
như những hạt
ngọc xinh xắn
luôn trong một
chuỗi hạt. Đôi
khi ngược lại,
cậu nghi ngờ

biết đâu chính
chúng cũng
muốn được
giống như bao
con số thông
thường khác,
chỉ là những
con số bất kỳ
nào khác thôi,
nhưng vì lý do

nào đó chúng
không thể được
như thế. Dòng
suy nghĩ thứ hai
này thường đến
với cậu nhất là
vào buổi tối,
trong sự đan
xen hỗn độn của
các hình ảnh

trước khi chìm
vào giấc ngủ,
khi đầu óc đã
quá mệt mỏi
không thể kể
cho chính nó
nghe những lời
nói dối.

Năm thứ

nhất Mattia đã
học được rằng
trong các số
nguyên tố còn
có những số
thậm chí còn
đặc biệt hơn
nữa. Các nhà
toán học gọi
chúng là những

cặp số nguyên
tố sinh đôi: đó
là các số đứng
cạnh nhau, nói
đúng hơn là gần
nhau bởi giữa
chúng luôn có
một số chẵn
ngăn không cho
chúng sát lại

bên nhau thực
sự. Đó là những
số như 11 và 13,
17 và 19, 41 và
43. Ai đó đủ
kiên nhẫn mà
ngồi liệt kê ra sẽ
thấy chúng
giảm bớt dần đi.
Ta sẽ bắt gặp

những số
nguyên tố ngày
càng tách biệt,
tản mát trong
khoảng không
yên lặng và tuần
tự theo nhịp số,
khiến ta cảm
thấy hoang
mang biết đâu

những cặp số
bắt gặp tới lúc
ấy chỉ hoàn
toàn do run rủi
mà thôi, và rằng
số phận thực
thụ của chúng là
cứ tồn tại một
mình mãi mãi.
Thế rồi đúng lúc

ta định bỏ cuộc,
không còn
muốn liệt kê
mãi các con số
nữa, thì lại bắt
gặp một cặp số
nguyên tố sinh
đôi khác, kẹp
chặt lẫn nhau.
Các nhà toán

học đều tin rằng
cứ tìm mãi thì
sẽ vẫn còn các
cặp số nguyên
tổ sinh đôi
khác, cho dù
không ai nói
được phải tìm ở
đâu cho tới lúc
chúng được

phát hiện ra.

Mattia nghĩ
cậu và Alice
giống một cặp
số nguyên tố
sinh đôi cô độc
và mát mát, tuy
rất gần mà
không đủ để

thật sự đến được
với nhau. Cậu
chưa bao giờ
nói với cô điều
đó.

Khi nghĩ tới
việc thú thật với
cô điều này lớp
mồ hôi mỏng

trên tay lại bốc
hơi hết và suốt
mười phút cậu
không thể chạm
vào bất cứ vật
gì.

Một ngày
mùa đông cậu
quay về nhà sau

khi đã ở nhà
Alice cả chiều
mà chẳng làm
gì ngoài việc
chuyển hết
kênh tivi này
sang kênh khác.
Mattia chẳng để
ý tới lời cũng
như hình. Chân

phải Alice gác
trên cái bàn con
phòng khách
như đầu một
con rắn, choán
mất tầm nhìn
của cậu từ phía
trái. Alice hết bẻ
ra lại gập vào
các ngón tay,

đều đều như
thôi miên. Cái
động tác lặp đi
lặp lại này khiến
cậu thấy có gì
đó chắc nịch mà
bất an trong dạ
dày và cậu cố
gắng nhìn chăm
chăm càng lâu

càng tốt để
không gì thay
đổi được trong
cái khung hình
ấy.

Về đến nhà
cậu giật từ cuốn
vở gáy xoắn ra
một xấp giấy,

một xấp đủ dày
để cây bút có
thể lướt trên đó
mà không bị
cào lên mặt bàn
cứng. Cậu xóc
cho chúng ngay
ngắn cân bằng,
đầu tiên là phía
trên và phía

dưới, rồi cả hai
bên cạnh. Cậu
chọn cây bút
còn nhiều mực
nhất trong đồng
bút trên bàn,
mở nắp và cắm
nó vào phía
cuối bút cho
khỏi rơi ra. Rồi

cậu bắt đầu viết
từ giữa giấy,
không cần phải
đếm số dòng.

27608899666
Cậu đóng bút
lại, đặt bên cạnh
tờ giấy, đọc to
thành tiếng:

Hai ngàn bảy
trăm sáu mươi
tỉ tám trăm tám
mươi chín triệu
chín trăm sáu
mươi sáu ngàn
sáu trăm bốn
mươi chín. Rồi
cậu lại đọc thầm
thêm một lần

nữa, như thể
đang làm quen
với trò đọc các
âm xoắn lưỡi.
Cậu quyết định
con số này sẽ là
của mình. Cậu
chắc chắn rằng
chưa có ai trên
đời này, chưa có

bất kỳ ai trong
lịch sử đã dừng
lại xem xét con
số này. Có lẽ
cho tới giờ cũng
chưa có ai viết
ra giấy nữa là
đọc to lên thành
tiếng như vậy.

Sau một
thoáng do dự
cậu viết tiếp,
cách hai dòng,
con số
2760889966651
Số này là của cô
ấy, cậu nghĩ.
Trong đầu cậu
con số đã

nhuộm màu
xám ngoét của
cái chân khuyết
tật của Alice
ngiên
ngiên cắt
chéo qua bóng
màn hình xanh
của chiếc tivi.

Chúng cũng
có thể là một
cặp số nguyên
tổ sinh đôi,
Mattia nghĩ.
Nếu mà như
vậy...

Cậu bị túm
chặt bởi ý nghĩ

này và bắt đầu
tìm ước số cho
hai con số đó.
Với số 3 thì dễ
thôi: chỉ cần
cộng các số lại
xem chúng có
phải là bội số
của 3 hay
không. 5 thì

chắc chắn bị
loại ngay từ đầu
rồi. Có lẽ có cả
quy tắc chia cho
7, nhưng Mattia
không nhớ nên
cậu bắt đầu chia
theo cột. Cả với
11 và 13, cứ thế
phép tính ngày

càng phức tạp
hơn. Lúc chia
cho số 37 cậu
bắt đầu thấy
buồn ngủ, bút
trượt theo trang
giấy. Tới 47 thì
cậu dừng lại.
Vòng xoáy dăng
đầy trong bụng

cậu khi ở nhà
Alice đã tan
biến, loãng dần
ra trong cơ bắp
cậu giống như
mùi trong
không khí và
cậu không còn
đủ khả năng
nhận biết được

nó nữa. Trong
phòng chỉ có
mình cậu với
đồng giấy tờ lộn
xộn, đầy những
phép chia vô
ích. Đồng hồ đã
điểm ba giờ
mười lăm phút
sáng.

Mattia cầm
lại tờ giấy đầu
tiên với hai con
số viết ở giữa
trang giấy, cảm
thấy mình thật
ngu ngốc. Cậu
xé chúng ra làm
đôi, rồi lại làm
đôi, cho tới khi

mép giấy đủ
cứng như một
lưỡi dao có thể
xuyên dưới
móng tay ngón
tay đeo nhẫn
của bàn tay trái.

Trong suốt
bốn năm đại

học môn toán
học đã dẫn dắt
cậu tới những
góc xa xôi và
hấp dẫn nhất
của trí tuệ con
người. Mattia
chép lại tất cả
các bài chứng
minh những

định lý cậu bắt
gặp trong quá
trình học theo
một cách thức tỉ
mẩn kỹ càng.
Ngay cả vào
những chiều hè
nóng nực cậu
cũng hạ thấp
màn hình cửa

xuống và miệt
mãi làm việc
trong ánh đèn.
Cậu dọn hết
khỏi bàn học
bất cứ thứ gì có
thể khiến cậu
sao lãng, để
thực sự chỉ có
mình cậu với tờ

giấy mà thôi.
Cậu viết không
ngừng nghỉ.
Nếu cảm thấy
phải dẫn đo quá
nhiều tại một
chỗ nào đó hoặc
viết một biểu
thức sau dấu
bằng không

được thả²
hàng lắ³m, cậ²
liền vứ²t nó
xuông đấ²t và bắt
đầ²u lại từ đầ²u.
Tớ²i cuố²i nhữ²ng
trạ²ng giấ²y dày
đặ²c các biể²u
tượ²ng, chử² và
con số², cậ²u viế²t

đ.p.c.m., và
trong một tích
tắc cảm thấy đã
sắp xếp gọn
gàng được một
phần nhỏ của
thế giới. Thế là
cậu dựa vào
lưng ghế, chấp
hai tay vào

nhau và cứ giữ
nguyên tư thế
đó.

Dần dần cậu
đánh mất cảm
giác với trang
giấy, những
biểu tượng mới
chỉ trước đó

thôi còn tuôn
chảy ra từ cử
động của cổ tay,
giờ với cậu trở
nên xa xôi,
đông cứng ở
một nơi nào đó
cậu không được
phép bước vào.
Đầu cậu chìm

trong bóng tối
căn phòng, lại
quay trở lại đắm
trong những
dòng suy nghĩ
tôi tắm và chán
chường và
nhiều lần
Mattia chọn bừa
một cuốn sách,

mở ra và lại tiếp
tục học.

Giải tích
phức, hình học
xạ ảnh và tính
toán sức căng
không thể khiến
cậu xa rời niềm
đam mê ban

đầu của mình
đối với số học.
Mattia thích
tính toán, bắt
đầu từ số 1 và
theo những cấp
số phức tạp
thường do cậu
nghĩ ra vào lúc
đó. Cậu để mình

cuốn theo
những con số và
có vẻ như cậu
biết chúng, từng
số, từng số một.
Chính vì vậy khi
tới lúc phải lựa
chọn đề tài tốt
nghệp cậu
không hề lưỡng

lự tới phòng
làm việc của
giáo sư Niccoli,
giáo viên môn
tính gián đoạn
mà cậu chưa hề
theo học, và
cũng mới chỉ
biết tên ông mà
thôi.

Phòng làm
việc của giáo sư
Francesco
Niccoli nằm ở
tầng bốn tòa
nhà xây từ thế
kỷ mười chín
dành cho văn
phòng khoa
Toán. Đó là một

phòng nhỏ, gọn
gàng, không có
mùi gì hết, bị
thống trị bởi
màu trắng của
các bức tường,
của giá sách, của
cái bàn làm việc
với một chiếc
máy tính công

kênh đặt bên
trên. Mattia gõ
nhẹ cửa. Bên
trong, thầy
Niccoli không
chắc ai đó đang
gõ cửa phòng
mình hay
phòng bên. Ông
nói: “Mời vào”,

hy vọng mình
không làm điều
ngớ ngẩn.

Mattia mở
cửa và tiến một
bước vào trong.

“Em chào
thầy.”

“Xin chào”,
thầy Niccoli
chào đáp lại.

Cái nhìn của
Mattia bị cuốn
hút ngay bởi
bức ảnh treo
sau lưng thầy
giáo. Trong ảnh

trông ông trẻ
hơn, không đề
râu, một tay
cầm tấm bảng
khen, tay kia
bắt tay ai đó có
vẻ quan trọng.
Mattia nheo
mắt, nhưng
không đọc được

chữ viết trên
tấm bằng đó.

“Trò có việc
gì vậy?” Thầy
Niccoli rướn
lông mày hỏi.

“Em muốn
được làm đề tài

về *Chuỗi số 0*
hàm số zeta của
Riemann.”

Mattia nói, mắt
nhìn vai phải
của ông thầy,
nơi gàu rụng
xuống giống
như một mảng
trời sao.

Thầy Niccoli
nhăn mặt như
mím cười giấu
cột.

“Xin lỗi,
nhưng cậu là ai
nhỉ?” Ông hỏi
mà không giấu
giếm vẻ giấu

cột, tay chấp lại
sau đầu như thể
đang hưởng một
chút vui thú.

“Mattia
Balossino. Em
đã thi xong hết
tất cả các môn
và em muốn tốt

nghiệp năm
nay.”

“Cậu có
mang theo bảng
điểm không?”

Mattia gật
đầu. Cậu tụt ba
lô, ngồi xồm

dưới đất và
khoảnh tay tìm.
Thầy Niccoli
vươn tay lấy
bảng điểm,
nhưng Mattia
thích đặt nó
xuống bàn hơn.

Từ vài tháng

nay để nhìn cho
rõ giáo sư bắt
buộc phải để các
vật ra xa một
chút. Ông lướt
nhANH qua một
dãy các điểm số
ba mươi và ba
mười cộng [\(2\)](#).
Không có bất cứ

một lần vấp vấp,
do dự nào hay
một bài thi
không tốt kiểu
như sau một
mối tình tan vỡ
nào đó.

Ông gập
bảng điểm lại,

nhìn Mattia
chăm chú hơn.
Cậu ta ăn mặc
kiểu vô danh,
điệu bộ lóng
ngóng của người
không biết dùng
cơ thể mình mà
choán chiếm
không gian.

Giáo sư nghĩ lại
thêm một kẻ
học tốt chỉ vì
trong đời thực
chúng là những
kẻ ngốc. Ông tự
nhủ những đứa
như vậy chỉ vừa
rời khỏi ghế nhà
trường sẽ thấy

ngay là những
kẻ vô dụng.

“Cậu không
nghĩ tôi mới là
người đưa ra đề
tài sao?” Ông
chậm rãi hỏi.

Mattia nhún

vai. Đôi mắt
đen của cậu
nhìn từ phải
qua trái theo
góc cạnh bàn.

“Em quan
tâm tới các cặp
số nguyên tố
sinh đôi. Em

muốn làm về
Hàm số zeta
của Riemann”,
cậu nhấn mạnh.

Thầy Niccoli
thở dài. Rồi ông
đứng dậy, lại
gần cái tủ trắng.
Trong lúc ngón

tay trở lướt qua
tiêu đề các cuốn
sách, ông
phùng má thở
đều. Cuối cùng
ông rút ra một
vài tờ giấy in đã
được dập ghim
lại.

“Thôi được.”

Ông nói, tay
đưa tập giấy cho
Mattia. “Cậu có
thể quay lại khi
đã làm lại được
hết các phép
tính trong bài
này. Làm tất
cả.”

Mattia cầm
tập giấy, không
đọc tiêu đề mà
nhét chúng vào
luôn trong ba lô
vẫn mở nằm
dựa dưới chân.
Cậu nói cảm ơn
rồi bước ra khỏi
phòng, đóng

cửa lại sau lưng.

Thầy Niccoli
quay trở lại ghé
ngồi và nghĩ
trong bữa tối sẽ
phản nản với bà
vợ thế nào về
mớ phiền phức
mới không

mong đợi này.

22.

Ba Alice coi
ý thích chụp
ảnh chỉ là một
thói đơng đánh
nhất thời của
một cô gái hay

quấy rầy. Tuy
nhiên trong dịp
sinh nhật lần
thứ hai mươi ba
của cô con gái
ông đã mua
tặng cô một
chiếc Canon
Reflex với túi
đựng, lại thêm

cả chân máy, và
cô cảm ơn ông
với nụ cười xinh
đẹp và không
thể nắm bắt tựa
như một làn gió
băng giá. Ông
còn trả học phí
cho một khóa
học ở tòa thị

chính kéo dài
sáu tháng và
Alice không bỏ
lỡ một buổi học
nào. Thỏa thuận
ngầm với hàm ý
rất rõ ràng:
trước hết phải
học xong Đại
học.

Thế rồi đến
một thời điểm
chính xác như
đường ranh giới
ngăn ánh sáng
và bóng tối, căn
bệnh của bà
Fernanda ngày
một nặng thêm,
cuốn cả ba vào

một đường xoắn
ốc ngày càng
thắt chặt những
bồn phận mới,
hướng về một
điểm đến không
thể tránh khỏi,
nơi chỉ có ác
cảm, thờ ơ và
lãnh đạm lẫn

nhau. Alice
không bước
chân tới trường
Đại học nữa và
ba cô giả như
không nhận
thấy điều này.
Sự hối hận mà
dấu hiệu khởi
đầu giờ đã

thuộc vào một
thời xa xôi nào
đó ngăn không
cho ông bắt ép
đứa con theo ý
mình, đồng thời
ngăn không cho
ông nói hết mọi
điều với nó. Đôi
khi ông nghĩ

cũng không cần
cố gắng gì
nhiều, chỉ cần
bước vào phòng
con một buổi
chiều nào đó để
nói với nó... Mà
nói gì mới được
kia chứ? Vợ ông
đang dần biến

mất khỏi thế
giới này như
một vạt ước khô
đi trên áo, và
cùng với bà là
sợi dây vẫn kết
nối giữa ông và
con đang ngày
một lỏng dần đã
thả rơi xuống

đắt để mặc nó tự
quyết định số
phận của mình.

Trong nhiếp
ảnh Alice đam
mê các động tác
hơn là kết quả.
Cô thích mở
nắp phía sau

máy, quấn cuộn
phim một vài
xăng ti mét, đủ
để kẹp nó lại
trong thanh
cuốn, nghĩ tới
việc cuộn phim
trắng này sẽ trở
thành điều gì đó
mà cô còn chưa

biết, bám linh
tinh vài pô đầu
tiên, ngắm
nghía, lấy nét,
người chuêch
choạc nghiêng
ngả trước sau,
quyết định sẽ
lồng vào hay
loại bỏ một

phần của hiện
thực bên ngoài,
phóng to, thay
đổi hình dạng
kích thước theo
ý thích của cô.

Mỗi lần nghe
máy ảnh bấm
tách một cái,

theo sau đó là
tiếng sột soạt
nhẹ, cô lại nhớ
khi còn nhỏ đi
bắt châu châu
trong vườn nơi
ngôi nhà trên
núi. Cô giữ
chúng trong
lòng hai bàn tay

úp chụm. Cô
nghĩ chụp ảnh
cũng như vậy
thôi, nhưng giờ
đây cô bắt chụp
được thời gian,
đóng đinh nó lại
trong chất xen
lu lô it, thu
lượm nó trong

lưng chừng
bước nhảy tới
thời điểm tiếp
theo.

Trong khóa
học người ta đã
dạy cô cần phải
cuộn hai vòng
dây máy ảnh

quanh khuỷu
tay. Như thế
nếu có ai muốn
lấy cắp sẽ bắt
buộc phải giật
máy ảnh cùng
với cả cánh tay.
Trong hành
lang bệnh viện
Maria

Ausiliatrice nơi
mẹ cô đang điều
trị Alice không
thấy có nguy cơ
nào như vậy,
nhưng cô đã
quen mang
chiếc Canon
theo cách đó
rồi.

Cô bước dọc
theo bức tường
hai màu, chốc
chốc lại co vai
phải lại để khỏi
va vào ai đó.
Giờ thăm bệnh
nhân buổi trưa
mới bắt đầu nên
dòng người tủa

ra khắp hành
lang bệnh viện
như một dòng
chảy lớn.

Các cửa
phòng bằng
nhôm và gỗ dán
mở toang. Mỗi
khoa có một

mùi đặc trưng
riêng. Khoa ung
thư có mùi chất
tây uế và gạc
nhúng côn.

Cô bước vào
phòng mẹ gần
cuối hành lang.
Bà đang chìm

trong giấc ngủ
nhân tạo không
phải của mình
và các máy móc
nói với người bà
không phát ra
tiếng động nào.
Ánh sáng ít ỏi
khiến người ta
buồn ngủ. Trên

bệ của các bông
hồng đỏ được
cắm cẩn thận
trong lọ hoa:
Soledad đã đem
chúng tới hôm
trước.

Alice đặt
chiếc máy ảnh

lên mép giường,
nơi tấm ga trải
giường hơi kênh
lên vì bị căng ở
khoảng giữa bởi
thân hình của
mẹ hạ thấp
xuống trở lại.

Ngày nào cô

cũng đến dù
chẳng để làm gì
cả. Các y tá đã
lo hết mọi việc.
Cô đoán nhiệm
vụ của mình là
nói chuyện với
mẹ. Rất nhiều
người làm thế.
Họ cư xử như

thể người bệnh
có thể lắng
nghe, hiểu được
lời người đứng
cạnh và nói
chuyện bằng
đầu óc, như thể
người ốm có thể
mở được một
kênh giao tiếp

khác với người
xung quanh.

Alice không
tin điều đó.
Trong căn
phòng này cô
cảm thấy chỉ có
một mình, chỉ
thế thôi. Thông

thường cô ngồi
đó, đợi nửa
tiếng trôi qua
rồi đi ra. Nếu có
gặp một bác sĩ
cô sẽ hỏi thông
tin, mà thường
là chẳng có gì
mới. Lời nói và
cái rướn lông

mày của họ như
ám chỉ chúng ta
cứ đợi rồi điều
gì đó không ổn
sẽ đến thôi.

Tuy nhiên
sáng hôm đó cô
đem theo một
chiếc lược. Cô

lôi nó ra khỏi
túi và nhẹ
nhàng chải tóc
cho mẹ, ít nhất
là những mớ tóc
không bị ép
dưới gối, tránh
không cào vào
mặt bà. Mẹ cô
nằm bất động và

ngoan ngoan
như một con
búp bê.

Cô đuổi
thẳng cánh tay
mẹ phía ngoài
tấm chắn, để
chúng dọc thân
bà trong tư thế

thả lỏng. Thêm
một giọt dung
dịch muối nhỏ
xuống ống dẫn
từ bình tiếp
nước và biến
mất trong ven
của bà
Fernanda.

Alice dịch
xuống cuối
giường với chiếc
Canon dựa trên
thanh nhôm
ngang thành
giường. Cô nheo
mắt trái lại, mắt
phải nhắm ống
kính. Cho tới

lúc này cô chưa
bao giờ chụp
ảnh mẹ. Cô bấm
nút chụp, rồi lại
nhích người lên
một chút mà
vẫn giữ nguyên
khung hình.

Một tiếng

roạt vang lên
hầu như khiến
cô phát hoảng,
căn phòng đột
nhiên tràn ngập
ánh sáng.

“VẬY CÓ HƠN
KHÔNG?” Một
giọng nam phía

sau lưng cô hỏi.

Alice quay
lại. Cạnh cửa sổ
một bác sĩ đang
giữ dây mảnh.
Anh ta còn trẻ.

“Vâng, cảm
ơn.” Alice hơi

hoảng sợ đáp.

Anh ta đút
tay vào túi áo
bờ lu trắng và
đứng đó nhìn
như đợi cô chụp
tiếp. Cô lại cúi
xuống chụp bừa
thêm một pô

nữa, hầu như để
làm anh ta hài
lòng.

Chắc anh ta
đang nghĩ mình
thật điên, cô tự
nhủ.

Ngược lại

anh bác sĩ ung
dung lại gần
giường mẹ cô.
Trong khi đọc
bảng theo dõi
anh ta nheo mí,
khiến mắt díp
lại tạo thành
một đường nứt.
Anh ta lại gần

bình tiếp nước,
lấy ngón tay cái
xoay bánh răng.
Các giọt nước
nhỏ xuống
nhanh hơn và
anh ta đứng
nhìn chúng về
hài lòng. Alice
nghĩ trong cử

động của anh ta
có cái gì đó
khiến người ta
thấy an tâm.

Bác sĩ lại gần
phía cô, đặt hai
tay lên lắc lắc
thành giường,
nói mà như tự

bình luận với
chính mình:
“Các bà y tá
cứng nhắc quá.
Họ muốn chỗ
nào cũng tối. Cứ
để thế trong
phòng chẳng
thể phân biệt
ngày với đêm

nữa.”

Anh ta quay
lại mỉm cười với
cô:

“Cô là con
gái bà à?”

“Vâng.”

Anh ta gặt
đầu, chẳng tỏ vẻ
ái ngại gì.

“Tôi là bác sĩ
Rovelli.”

Sau đó như
thể nghĩ ngợi gì
anh ta thêm

“Fabio.”

Alice bắt tay,
tự giới thiệu
mình. Trong
vòng vài giây cả
hai đều im lặng
nhìn chăm
chăm vào
Fernanda đang

ngủ.

Rồi anh ta
gõ hai lần lên
thanh kim loại
thành giương
tạo tiếng kêu
coong coong rồi
rời đi. Khi bước
qua Alice anh

ghé về phía tai
cô nói:

“Đừng nói là
tôi làm nhé”,
anh ta thì thầm,
nháy mắt chỉ
cửa sổ tràn đầy
ánh sáng.

Vào cuối giờ
thăm bệnh
nhân Alice trèo
xuống hai tầng
dưới, qua tiền
sảnh và bước ra
ngoài, đi qua cái
cửa kính tự
động mở toang
khi cô lại gần.

Alice đi qua
sân và dừng lại
trước một ki ốt
cạnh cổng bệnh
viện, hỏi mua
một chai nước
lọc có ga từ
người bán hàng
đã đứng tuổi
nhể nhại mồ

hôi. Cô đói,
nhưng đã quen
kiểm soát nhu
cầu đòi ăn cho
tới lúc nó qua
đi. Uống nước
lọc có ga là một
trong số các
mẹo của cô,
uống cho đầy dạ

dày, ít nhất là
cho một khoảng
thời gian đủ để
vượt qua được
thời điểm nhạy
cảm của bữa
trưa.

Cô lần tìm ví
trong cái túi

nhỏ vắt chéo
vai, hơi bị
vướng víu bởi
chiếc máy ảnh
lủng lẳng ở cổ
tay.

“Đề tôi”, ai
đó nói sau lưng
cô.

Fabio, anh
bác sĩ mới quen
nửa giờ trước,
đưa người bán
hàng ở ki ốt một
tờ bạc. Rồi anh
ta mỉm cười với
Alice theo cách
khiến cô không
đủ dũng cảm để

phản đối. Thay
vào áo bờ lu
trắng là chiếc áo
phông ngắn tay
màu xanh da
trời và anh ta có
mùi nước hoa
mạnh lúc trước
cô không nhận
thấy.

“Và cả một
chai Coca nữa”,
anh ta nói
thêm.

“Cám ơn
anh”, Alice nói.

Cô mở nắp
chai, nhưng nút

chai cứ tro ra
không vắn được.

“Tôi giúp
nhé?” Fabio
nói.

Anh ta cầm
lấy cái chai
trong tay cô và

mở nó ra, chỉ
cần dùng tới
ngón trỏ và
ngón cái. Alice
nghĩ chẳng có gì
là lạ trong cái
hành động đó
cả, rằng chính
cô cũng có thể
làm như vậy,

cũng như bất cứ
ai, nếu không
phải vì lúc này
tay cô đang đồ
mồ hôi như vậy.
Thế nhưng cô
vẫn thấy một cái
gì đó thật cuốn
hút, như thể
một hành động

anh hùng nho
nhỏ vừa dành
cho cô.

Fabio đưa
nước cho cô, và
cô lại cảm ơn
một lần nữa. Họ
uống nước, mỗi
người có chai

riêng của mình,
và nhìn trộm
nhau, như thể
để xem sẽ nói gì
sau đó. Fabio để
tóc ngắn và loăn
xoăn thành
những lọn nhỏ.
Nơi tia nắng
mặt trời chiếu

thẳng vào màu
tóc hạt dẻ ánh
đỏ lên. Alice có
cảm giác anh ta
biết được trò
chơi này của
ánh sáng, rằng
theo một cách
nào đó anh ta
nhận biết được

bản thân và cả
mọi thứ xung
quanh nữa.

Họ cùng đi
vài bước xa khỏi
ki ốt, như thể đã
ngâm thỏa
thuận trước với
nhau. Alice

không biết phải
thoát ra thế
nào. Cô cảm
thấy mắc nợ,
phần vì anh ta
đã trả tiền mua
chai nước, phần
vì anh ta đã
giúp cô mở nó
ra. Nói thực

lòng thì cô cũng
chẳng muốn đi
khỏi nhanh như
vậy.

Fabio hiểu
điều đó.

“Tôi có thể
đi cùng tới chỗ

cô đang đi
không”, anh ta
hỏi, không e dè
chút nào.

Alice đỏ mặt.

“Tôi tới chỗ
đề xe.”

“VẬY TỚI CHỖ

để xe.”

Cô chẳng nói
có hay không,
chỉ mỉm cười
ngó lơ qua chỗ
khác. Fabio lịch
sự giơ tay ra
như muốn mời
cô đi trước.

Họ đi ngang
qua đường
chính, rẽ vào
một phố nhỏ
hơn, nơi vỉa hè
không còn được
bảo vệ bởi bóng
cây nữa.

Trong lúc

hai người đi bên
nhau, chính từ
cái bóng Alice
mà anh bác sĩ
nhận ra dáng đi
không cân xứng
của cô. Vai phải
đeo máy ảnh trở
thành đôi trọng
với đường

chuyển động
của cái chân trái
cứng đờ như
một cây gậy.
Dáng người
mảnh khảnh
đến đáng lo ngại
của Alice càng
bị nhấn mạnh
hơn trong cái

bóng thôn đồ
về một phía,
khiến cô trông
có vẻ mỏng dẹt,
dài ngoẵng như
một đường xám
bị tách làm đôi
theo hai chân
vừa đối xứng lại
vừa máy móc

đổi lập nhau.

“Cô bị đau
một chân à?”
Anh ta hỏi.

“Sao kia?”
Alice cảnh giác
hỏi lại.

“Tôi hỏi cô

bị đau một chân
à? Tôi thấy cô
lết chân.”

Alice cảm
thấy cả cái chân
bình thường
cũng co thắt lại.
Cô cố gắng
chỉnh lại dáng

đi của mình, gập
cái chân bị tật
lại nhiều hết
mức, cho tới lúc
cảm thấy đau
thật sự. Cô nghĩ
tới sự tàn ác và
chính xác của
động từ “lết”.

“Tôi gặp tai
nạn”, cô nói.
Rồi như để bào
chữa, cô thêm:
“Từ lâu rồi.”

“Xe hơi à?”

“Không,
trượt tuyết.”

“Tôi thích
trượt tuyết.”
Fabio hào hứng
nói, định ninh
đã tìm được
điều gì để trò
chuyện.

“Tôi thì
ghét.” Alice đáp

trả khô khóc.

“Tiếc thật.”

“Phải, đáng
tiếc.”

Họ đi cạnh
nhau, không
nói thêm gì
nữa. Anh bác sĩ

trẻ được bao
xung quanh bởi
một vòng yên
bình, bởi một
quả cầu an toàn,
cứng mà trong
suốt. Anh ta có
cái miệng biết
cười kể cả khi
anh ta không

mỉm cười. Có vẻ
anh ta thấy rất
thoải mái, như
thể ngày nào
anh ta cũng gặp
một cô gái trong
phòng bệnh và
tán gẫu với cô
ta, đi cùng cô ta
đến bãi đậu xe.

Alice thì ngược
lại, cảm thấy cả
người cô đờ ra
như một khúc
gỗ. Mọi đường
gân nổi lên, cơ
bắp cứng quèo
dính ép vào
xương, các khớp
nói kêu lên rằng

rắc.

Cô chỉ chiếc
Fiat 600 màu
xanh dương như
muốn nói: xe
tôi đó. Fabio ra
hiệu thấy rồi.
Một chiếc xe
lướt qua con

đường sau lưng
họ, phát ra tiếng
ồn từ hư không,
rồi âm thanh
nhỏ dần và lại
tan biến mất.

“Vậy cô là
thợ chụp ảnh?”
Anh bác sĩ hỏi,

chỉ để kéo dài
thời gian.

“Vâng”, Alice
trả lời. Rồi cô
thấy hồi hận
ngay lập tức.
Trong lúc này
cô chỉ là một cô
gái bỏ học, đi

lang thang trên
đường chụp
ngẫu hứng các
tâm hình. Cô tự
hỏi như thế đã
có thể coi là thợ
chụp ảnh được
chưa và đâu là
ranh giới chính
xác phân định

ta là ai hay
không là ai đó.

Cô mím cặp
môi mỏng lại
một chút, nói
thêm: “Đại loại
như thế.”

“Tôi xem

được không?”
Anh bác sĩ hỏi,
giơ tay ra để
cầm chiếc máy
ảnh.

“Dĩ nhiên.”

Alice tháo
dây đeo khỏi cổ

tay và đưa máy
cho anh ta.
Fabio xoay xoay
nó trong tay,
tháo nắp bảo vệ,
nhòm nhòm
đưa ống kính ra
trước mặt, rồi
lại giơ cao,
hướng lên trời.

“Chà”, anh
ta bình luận.
“Có vẻ chuyên
nghệp đấy.”

Cô đỏ mặt và
anh bác sĩ dợm
đưa máy lại cho
cô.

“Anh có thể
chụp nếu
muốn.”

“Không,
không. Tôi
không biết
chụp. Cô chụp
đi.”

“Chụp gì mới
được?”

Fabio nhìn
xung quanh,
lưỡng lự quay
đầu từ bên này
sang bên kia.
Rồi anh ta nhún
vai.

“Chụp tôi.”

Alice nhìn
anh ta nghi ngờ.

“Sao tôi lại
phải chụp anh?”
Cô bật hỏi, với
vẻ hơi nanh nọc
ngoài ý muốn.

“Bởi vì như
thế cô sẽ bị
buộc phải gặp
lại tôi, ít nhất là
để cho tôi xem
tấm ảnh.”

Alice lưỡng
lự một giây. Lần
đầu tiên cô nhìn

kỹ vào mắt
Fabio, và không
thể chịu được
cặp mắt ấy quá
một giây.
Chúng màu
xanh và không
hề phủ bóng tối,
trong như bầu
trời trên vai anh

và cô cảm thấy
mình bị lạc vào
trong đôi mắt
ấy, như thể bị
lột trần trong
một căn phòng
rộng mênh
mông.

Alice nghĩ

anh ta đẹp trai.
Đẹp theo cái
cách một thanh
niên cần phải
đẹp.

Cô chĩa ống
kính vào chính
giữa mặt anh ta.
Fabio mỉm cười,

chẳng ngại
ngùng chút nào.
Anh cũng chẳng
cúi nghiêng đầu
như người ta
thường làm khi
đứng trước ống
kính. Alice lấy
nét rồi bặm nút
bằng ngón trỏ.

Không khí bị xé
toang bởi một
tiếng tách.

23.

Mattia quay
trở lại văn
phòng thầy
Niccoli một
tuần sau cuộc
gặp gỡ đầu tiên.

Ông thầy nhận
ra cậu từ cái
cách gõ cửa và
điều này làm
ông cảm thấy
xáo trộn một
cách rất khác
biệt. Nhìn
Mattia bước
vào, ông hít hơi

thật sâu, sẵn
sàng trút giận
ngay khi cậu ta
mở miệng nói
vài câu đại loại
như có vài chỗ
em không hiểu
hay em muốn
nhờ thầy giải
thích một số

đoạn. Thầy
Niccoli nghĩ
nếu đủ chua cay
ta còn có thể
hát căng đống
của nợ này đi
cũng nên.

Mattia xin
phép vào phòng

rồi đặt lên mép
bàn tập bài được
giao mà không
nhìn vào mặt
thầy giáo.

Niccoli nhắc
chúng lên,
trong tay ông là
một xấp giấy
đầy số và chữ

viết đẹp, ngay
ngắn, kẹp kèm
với tập bài đập
ghim lần trước.
Chúng kẹp cùng
nhau và các con
số tính toán
trong bài được
triển khai rất rõ
ràng, mỗi phép

tính đều có
phần chỉ dẫn
gắn với bài viết.
Ông lật nhanh
qua và không
cần phải kiểm
tra kỹ cũng thấy
được là chúng
đều đúng cả: chỉ
riêng thứ tự các

trang cũng đủ
để nói lên sự
chính xác.

Ông thấy hơi
thất vọng, cảm
thấy cơn giận dữ
đã sẵn sàng
tuôn ra bị tắc lại
ở giữa cổ họng,

giống như khi
muốn hắt xì hơi
mà không bật ra
được. Ông gật
gật đầu trong
lúc chăm chú
quan sát kết
quả của Mattia.
Một cách vô ích
ông cố gắng kìm

nén nỗi ghen tị
với đứa sinh
viên này, một
kẻ trông có vẻ
không hề phù
hợp với sự tồn
tại nhưng
không nghi ngờ
gì nữa hẳn hoàn
toàn phù hợp

với môn học ấy,
trong khi chính
ông lại chưa bao
giờ thật sự cảm
thấy điều đó.

“Rất tốt”,
cuối cùng ông
nói, nhưng
trong thâm tâm

chẳng hề có ý
định khen thật
lòng. Rồi cố ý
nhấn mạnh nỗi
chán chường
trong giọng nói:
“Có một vấn đề
đã được nêu lên
trong những
khổ cuối cùng,

liên quan tới sự
biến thiên của
hàm zeta.”

“Em làm
rồi”, Mattia ngắt
lời. “Em tin đã
giải xong.”

Niccoli nhìn

cậu ta với vẻ
thiếu tin tưởng
và coi thường
thấy rõ.

“Vậy sao?”

“Trong trang
cuối tập giấy của
em.”

Thầy giáo
liếm ngón trỏ
rồi lật lật giấy
tới trang cuối
cùng. Trán nhúu
lại, ông đọc lướt
bài chứng minh
của Mattia, dù
chưa hiểu lắm
nhưng cũng

chẳng tìm thấy
gì để phản đối.
Rồi ông lại đọc
lại từ đầu, chậm
hơn, và lần này
ông thấy suy
luận rõ ràng, rất
mạch lạc, cho
dù đôi chỗ quá
cẩn thận câu kỳ

của kẻ không
chuyên. Trong
lúc đọc trán ông
dẫn ra và một
cách vô thức
ông vuột nhẹ
môi dưới. Ông
quên bằng cả
Mattia vẫn đóng
đinh đúng tại vị

trí ban đầu, đầu
cúi nhìn xuống
chân, tự nhắc đi
nhắc lại là cầu
cho mình đã
đúng, cầu cho
mình đã đúng,
như thể toàn bộ
quãng đời còn
lại của cậu phụ

thuộc vào lời
phán xét của
ông thầy. Tự
nhiên là vậy
nhưng cậu cũng
không thể
tưởng tượng nổi
rồi mọi chuyện
sẽ đúng như
vậy.

Thầy Niccoli
cẩn thận đặt lại
xấp giấy lên
bàn, ngả mình
ra dựa vào ghế
đệm, chắp hai
tay lại sau đầu
trong tư thế mà
ông vẫn thích.

“Tôi nghĩ
như vậy là ổn.”

Ngày bảo vệ
luận án tốt
nghệp được lên
lịch vào cuối
tháng Năm và
Mattia yêu cầu
ba mẹ không

đến dự. Sao lại
thế? Mẹ chỉ có
thể hỏi cậu như
vậy. Cậu lắc đầu,
nhìn ra cửa sổ.
Cửa kính giáp
bức tường xám
phản chiếu hình
ảnh ba người
ngồi xung

quanh cái bàn
bốn cạnh.

Mattia nhìn
hình ảnh phản
chiếu cảnh ba
năm lấy cánh
tay mẹ, tay kia
ra hiệu cứ để
như vậy đi. Rồi
cậu nhìn bóng

bà bụm miệng
rời khỏi bàn tối
mở vòi nước rửa
chén bát, ngay
cả khi bữa tối
còn chưa kết
thúc.

Ngày bảo vệ
tối như bất kỳ

một ngày nào
khác. Mattia
dậy trước khi
nghe chuông
đồng hồ báo
thức reo. Những
bóng ma lớn
vờn trong đêm
giăng đầy trong
mắt cậu như

những tờ giấy
nhấp gạch xóa
lung tung. Cậu
mất vài phút để
xua đuổi chúng
đi. Trong phòng
khách không có
ai, chỉ có bộ
vest màu xanh
lịch sự và mới

toanh, đặt cạnh
áo sơ mi màu
hồng sáng đã là
cẩn thận. Trên
chiếc áo có tấm
thiệp ghi dòng
chữ “Tặng cử
nhân của chúng
ta” kèm chữ ký
ba mẹ nhưng

chỉ thấy nét chữ
của ba. Mattia
mặc quần áo,
rời khỏi nhà mà
không nhìn vào
gương.

Trong buổi
bảo vệ luận văn
cậu nhìn vào

mắt từng thành
viên ban giám
khảo, thời gian
nhìn mỗi người
là như nhau và
không hề bị lú
lưỡi chút nào.

Thầy Niccoli
ngồi ở hàng đầu
cùng với các

thành viên
khác, lo lắng gặt
gặt đầu, liếc
nhìn về ngõ
ngàng của các
đồng nghiệp.

Khi tới thời
điểm công bố
kết quả, Mattia

xếp hàng cùng
với các sinh
viên khác. Họ là
những người
duy nhất đứng
trong căn
phòng rộng lớn.
Mattia cảm thấy
những cái nhìn
của đám người

đằng sau như
kiến bò trên
lưng. Cậu cố
không để ý tới
chúng bằng
cách đánh giá
độ lớn của gian
phòng, sử dụng
chiều cao của
ngài chủ tịch

làm thước đo.
Nhưng cảm giác
kiến bò dâng
lên tận cổ và từ
đó tỏa ra, quán
lấy hai bên thái
dương. Cậu cảm
tưởng như có cả
ngàn con côn
trùng nhỏ đang

luôn trong tai,
cả ngàn con mối
đang đào các
đường hầm
trong não.

Bản nhận xét
đánh giá với
mỗi sinh viên
mà ông chủ tịch

đọc lên đều na
nà như nhau và
cậu cảm thấy nó
mỗi lúc lại dài
thêm thì phải,
lại bị che lấp bởi
tiếng ồn ào mỗi
lúc thêm to dần
trong đầu cậu,
tới mức Mattia

không nhận ra
cả lúc được
xướng tên lên.
Cái gì đó rắn
chắc như một
cục đá vuông
vắn, khiến cậu
mắc nghẹn cổ
họng. Cậu bắt
tay ông chủ tịch

và cảm thấy nó
khô đến mức
trong một tích
tắc cậu lần tìm
thanh kim loại
của chiếc thắt
lưng, nhưng cậu
không đeo nó.
Đám đông đứng
cả dậy với một

tiếng ào ào như
sóng biển. Thầy
Niccoli lại gần
cậu, vỗ hai cái
lên vai, nói câu
chúc mừng.
Trước khi tiếng
vỗ tay dứt
Mattia đã ra
khỏi phòng, đi

thật nhanh
trong hành
lang, quên cả
việc giẫm đầu
ngón chân trước
để không vang
lên tiếng bước
chân hướng về
phía lối ra.

Mình đã làm
được, mình đã
làm được rồi,
cậu thầm nhắc
lại nhiều lần.
Nhưng càng
tiến về phía cửa
lớn cậu càng
cảm thấy như có
một vực thẳm

đang mở rộng
dần trong dạ
dày. Bên ngoài
ánh sáng mặt
trời phủ lên
người cậu cùng
với cả sức nóng
của nó và tiếng
ồn ã của xe cộ.
Cậu hơi

ngiên ngả
một chút trước
ngưỡng cửa,
như thể đang sợ
bị ngã xuống
bậc thêm xi
mãng. Trên vỉa
hè một nhóm
nhỏ đang đứng,
Mattia đếm

được tất cả mười
sáu người chỉ
bằng một cái
lướt mắt. Rất
nhiều người
đang cầm hoa
trong tay, chắc
hẳn đang đón
đợi các sinh
viên tốt nghiệp

giống cậu hôm
nay. Trong một
chốc lát Mattia
ước gì có ai đó
đứng đợi cậu
thế này. Cậu
cảm thấy muốn
được trút bỏ
gánh nặng lên
cơ thể người

khác như thể
những gì chất
chứa trong đầu
cậu đột nhiên
trở nên quá tải
khiến đôi chân
không tài nào
gánh được nữa.
Cậu tìm kiếm
ba mẹ, Alice và

Denis, nhưng
chẳng có ai
ngoài những
người không
quen biết đang
sốt ruột kiểm
tra đồng hồ,
người thì phe
phẩy tờ giấy
chẳng biết nhặt

được ở đâu,
người thì hút
thuốc, người nói
chuyện âm ỉ
chẳng nhận biết
thấy điều gì
xung quanh.

Cậu nhìn
tám bằng cuộn

tròn trên tay,
nơi một dòng
chữ nghiêng rất
đẹp chúng nhận
Mattia

Balossino đã là
một cử nhân,
một người có
chuyên môn,
một người

trưởng thành,
rằng đã đến lúc
cử nhân Mattia
tự lo lấy cuộc
đời chính mình,
không thể cứ
nhắm mắt bịt
tai mãi được vì
rằng giờ đây
đường ray dẫn

cậu đi từ thời
tiểu học tới đại
học đã kết thúc.
Hơi thở bị tắc
lại như thể
không khí
không đủ để đi
hết vòng hô hấp
của nó.

Bây giờ thì
sao đây? Cậu tự
hỏi.

Cậu tránh
đường cho một
phụ nữ thấp bé
mướt mồ hôi
bước vào trong.
Cậu lại theo bà

vào tòa nhà, dù
bà cũng chẳng
thể dẫn cậu tới
câu trả lời. Cậu
đi ngược lại dọc
hành lang rồi
trèo lên tầng
hai, vào thư
viện, tới chỗ
ngồi quen thuộc

cạnh cửa sổ.
Cậu để tấm
băng xuống ghé
trông bên cạnh
và đặt tay lên
bàn. Cậu tập
trung vào từng
nhịp thở vẫn
tiếp tục bị mắc
ngθεν lại trong

luồng xoáy giữa
cổ họng và sâu
trong buồng
phổi. Đã vài lần
cậu bị kiểu này
rồi, nhưng chưa
bao giờ lâu đến
thế.

Mày không

thể quên cách
phải thở như
thế nào, cậu tự
nhủ. Đó là một
điều mà người
ta không thể
quên được, vậy
thôi.

Cậu thở hắt

mạnh tất cả
không khí ra
ngoài và bị ngạt
lại trong vòng
vài giây. Rồi cậu
lấy hết sức há
miệng và hít
vào, tới mức
thấy đau cả cơ
ngực. Lần này

hơi thở xuống
được đến tận
cùng và Mattia
tưởng như nhìn
thấy cả các phân
tử ôxy trắng,
tròn vo, rải rác
trong động
mạch và dòn lại
trong tim.

Cậu cứ ngồi
nguyên tư thế
ấy trong một
khoảng thời
gian không xác
định, chẳng suy
nghĩ, chẳng để ý
tới các sinh viên
ra vào thư viện.
Cứ lim dim

trong trạng thái
vừa mê mệt vừa
bồn chồn.

Rồi đột
nhiên có gì đó
hiện ra trước
mắt cậu, một
điểm đỏ, làm
Mattia giật

mình. Trong
tâm ngắm là
một bông hồng
cuộn trong giấy
bóng kính bị ai
đó đã vút mạnh
lên bàn với một
âm thanh như
tiếng tát. Cậu
lướt nhìn dọc

theo thân bông
hoa và nhận ra
bàn tay của
Alice từ những
khớp tay nhô
lên hơi đỏ hơn
so với các ngón
tay trắng, và từ
những móng
tay tròn cắt

vòng sát đầu
ngón tay.

“Cậu đúng là
đồ tồi.”

Mattia nhìn
cô như người ta
nhìn vào ảo
ảnh. Cậu cảm

thấy như đang
bị tách khỏi một
khung cảnh xa
xôi, một chốn
hư ảo mà cậu
không nhớ rõ.
Khi đã quay
được về với thực
tại, cậu nhận ra
trên gương mặt

Alice một nỗi
buồn sâu lắng
không nói lên
lời.

“Sao cậu
không nói gì với
mình ?” Cô nói
tiếp. “Cậu phải
báo cho mình

chứ, cậu phải
báo chứ.”

Alice mệt
mỏi thả phịch
người xuống
ghế đối diện
Mattia. Cô nhìn
ra phía ngoài
đường, lắc lắc

đầu.

“Làm sao
cậu...” Mattia
lên tiếng.

“Ba mẹ cậu.
Mình biết là
nhờ có ba mẹ
cậu.” Alice gắt

và nhìn Mattia
chăm chăm với
một nỗi tức giận
tràn đầy trong
mắt màu xanh.
“Cậu thấy thế là
đúng sao?”

Mattia do
dự. Rồi cậu lắc

đầu và một cái
bóng xiêu vẹo
chuyển động
cùng với cậu
trên bề mặt gập
nếp của giấy
bóng kính.

“Mình đã
luôn tưởng

tượng sẽ có mặt
ở đó. Mình đã
tưởng tượng rất
nhiều lần.
Trong khi cậu
thì...”

Alice ngừng
lời, bởi phần
còn lại của câu

nói tắc nghẹn
trong miệng.
Mattia vẫn còn
đang suy nghĩ
xem sao đột
nhiên giây phút
đó lại hiện thực
đến thế. Cậu cố
thử nhớ xem
chỉ vài giây

trước thôi mình
đã ở đâu mà
không thể.

“Chẳng gì
cả”, Alice kết
thúc. “Vớì cậu
chẳng là gì cả.
Lúc nào cũng
vậy.”

Cậu thấy đầu
mình lún xuống
giữa hai vai và
lại một lần nữa
cảm giác bao
côn trùng đang
bò lổn nhổn
trong hộp sọ.

Cậu thì thảo:

“Có quan trọng
gì đâu. Mình
không muốn...”

“Im đi”, cô
ngắt lời cậu.

Từ những
bàn học khác ai
đó kêu

suytttttt... và sự
im lặng sau đó
lưu giữ trong trí
nhớ cái suyt đó.

“Trông cậu
nhọt nhạt thế
kia”, Alice nói.
Cô nhìn Mattia
dò hỏi: “Cậu

không khỏe à?”

“Mình
không biết.
Mình thấy quay
cuồng đầu óc.”

Alice đứng
dậy. Cô hát tóc
ra khỏi trán và

cùng với nó là
mớ suy nghĩ
hỗn độn. Rồi cô
cúi xuống
Mattia, hôn lên
má cậu, nhẹ
nhàng và lặng
lẽ. Chỉ một hơi
thổi nhẹ đó thôi
đủ xua tan hết

lũ sâu bọ đi.

“Chắc chắn
là cậu rất giỏi.
Mình biết thế.”
Cô thì thầm.

Mattia cảm
thấy mớ tóc cô
cọ vào cổ. Cậu

thấy khoảng
trông nhỏ nhoi
trong không khí
chia cách hai
người đang tràn
đầy hơi ấm của
cô và đê nhẹ
như bông gòn
lên da. Bản
năng bảo vệ

giữ cô lại bên,
nhưng tay cậu
vẫn nằm yên bất
động như đang
mê ngủ.

Alice đứng
thẳng người
dậy. Cô nhắc
tầm bằng dưới

ghế lên, mở nó
ra và mỉm cười
khe khẽ đọc.

“Chà!” Cuối
cùng cô nói.
Giọng cô pha
màu phấn khởi.
“Chúng ta phải
đi ăn mừng

thôi. Nào anh
chàng cử nhân,
đứng dậy đi.”

Cô chìa tay
cho Mattia. Cậu
nắm tay cô, lúc
đầu hơi lưỡng
lự. Rồi cậu để cô
lôi ra khỏi thư

viện, với cùng
niềm tin giản
đơn như vài
năm trước khi
cậu để cô lôi vào
phòng vệ sinh
nữ. Cùng với
thời gian kích
thước bàn tay
hai người đã

thay đổi. Giờ
đây những ngón
tay cậu nắm
trọn toàn bộ
ngón tay Alice,
giống như lớp
vỏ sần sùi của
con sò.

“Đi đâu

đây?” Cậu hỏi.

“Đi một
vòng. Hôm nay
nắng đẹp. Cậu
cần phải sưởi
nắng một chút.”

Cả hai cùng
rời khỏi khu

nhà và lần này
Mattia không
sợ ánh sáng, xe
cộ hỗn độn lần
đám người túm
tụm trước công
nữa.

Họ để cửa
kính xe hạ thấp.

Alice lái xe, cả
hai tay đặt trên
vô lăng, hát bài
Pictures of You,
ư ử theo âm
điệu vì cô
không nhớ rõ
lời bài hát.
Mattia dần cảm
thấy các cơ

trong người dẫn
ra, buông xuôi
tựa theo thế
ngồi chiếc ghế
đệm. Cậu cảm
giác chiếc xe đỗ
lại sau lưng nó
một dải xám và
dính dớp tạo bởi
quá khứ cùng

những nỗi
phiền muộn của
cậu. Dần dần
cậu cảm thấy
nhẹ nhàng hơn,
giống như một
chiếc lọ đang
được dốc đổ ra.
Cậu nhắm mắt
lại và trong

vòng một vài
giây thấy như có
thể nổi lên
bên trên
không khí đang
bao quanh mặt
và trên giọng
nói của Alice.

Khi mở mắt

ra cậu thấy đang
ở trên đường về
phía nhà mình.
Cậu tự hỏi liệu
có phải họ đang
tổ chức một bữa
tiệc bất ngờ
không, và cậu
thậm hy vọng là
không phải.

“Thế nào,
mình đang đi
đâu đấy?” Cậu
hỏi lại.

“Ừm”, Alice
thì thào. “Cậu
không cần biết.
Nếu một ngày
cậu đưa mình đi

dạo thì lúc ấy
cậu có quyền
lựa chọn.”

Lần đầu tiên
Mattia thấy ngại
vì đã hai mươi
hai tuổi mà vẫn
chưa có bằng lái
xe. Đó là một

trong số những
điều cậu đã bỏ
lại đằng sau,
một trong
những bước đi
hiển nhiên
trong đời một
chàng trai mà
cậu đã quyết
định không

chọn để có thể
rời xa hết mức
khỏi bánh răng
cuộc đời. Giống
như ăn bỏng
ngô trong rạp
chiếu phim,
giống như ngồi
lên thành ghế
băng trong công

viên, giống như
không nghe
theo lệnh giới
ng nghiêm của ba
mẹ, giống như
chơi đá bóng
với một quả
banh bằng giấy
cuộn tròn, hay ở
trần đứng trước

một cô gái. Cậu
nghĩ kể từ giây
phút này cậu sẽ
khác. Cậu quyết
định sẽ lấy bằng
lái càng nhanh
càng tốt. Cậu sẽ
làm điều đó vì
cô ấy, để đưa cô
ấy đi chơi. Bởi

vì cho dù cậu sợ
phải thú nhận,
nhưng khi ở
bên cô cậu cảm
thấy tất cả
những điều
bình thường mà
những người
bình thường
vẫn làm là rất

đáng làm.

Giờ họ đã ở
trong vùng gần
nhà Mattia
nhưng Alice
ngoặt sang
hướng khác. Cô
rẽ vào đường
chính và lái tiếp

một vài trăm
mét rồi đậu lại
trước công viên.

“Đến rồi”, cô
nói, tháo thắt
lưng an toàn và
xuống xe.

Mattia ngồi

đóng đinh trên
ghế, mắt dán
vào công viên.

“Nè, xuống
đi chứ.”

“Không phải
chỗ này”, cậu
nói.

“Thôi nào,
đừng ngốc như
thế.”

Mattia lắc
đầu. “Chúng ta
đi chỗ khác đi.”

Alice nhìn
xung quanh.

“Có vấn đề gì
nào?” Cô khẳng
khăng. “Ta chỉ
đi dạo một vòng
thôi mà.”

Cô lại gần
cửa kính phía
Mattia. Cậu ta
trông cứng đờ

như thể đang bị
ai đó chĩa dao
vào lưng vậy.
Tay cậu xòe như
nhện quặp lấy
tay nắm cánh
cửa xe. Mắt cậu
chăm chăm dán
vào những cái
cây cách đó

khoảng một
trăm mét.
Những lá cây to
và xanh tươi
bao phủ khung
xương lấm mầu,
cái cấu trúc
phân dạng của
cành cây.
Chúng che giấu

đi bí mật đáng
sợ của mình.

Cậu chưa
bao giờ quay trở
lại đây. Lần cuối
cùng cậu đi với
cảnh sát, cái
ngày ba cậu bảo
đưa tay cho mẹ,

và mẹ cậu đã
đút tay lại trong
túi. Hôm đó cả
hai tay cậu còn
phải quấn băng,
từ đốt ngón tay
tới tận khuỷu,
với một dải dây
dày và quấn
thành nhiều lớp

cần tới một con
dao có lưỡi cưa
mới có thể sục
vào được đến
lớp da. Cậu đã
chỉ cho cảnh sát
chỗ Michela
ngồi. Họ muốn
biết chính xác
chỗ đó và rồi họ

chụp ảnh, ban
đầu từ phía xa,
rồi lại sát gần.

Từ trên xe
ô tô chở họ về
nhà Mattia
nhìn các máy
xúc sục cánh tay
xuống dòng

sông, nhấc lên
từng tảng đất
ấm và tối màu
rồi ném chúng
xuống bờ sông
một cách nặng
nề. Mattia nhận
thấy mỗi lần
như thế mẹ nín
thở lại cho tới

khi tảng đất rơi
vụn ngay ra.
Michela phải ở
trong đồng đất
đó, nhưng
ngược lại chẳng
có gì. Họ chưa
bao giờ tìm thấy
con bé.

“Đi thôi. Xin
cậu đẩy”, Mattia
nhắc lại. Giọng
cậu không hề
van xin. Đúng
hơn là nó có vẻ
khô khốc và
đăm chiêu
phiền muộn.

Alice trèo
lên xe.

“Nhiều lúc
mình không
hiểu nếu...”

“Mình đã bỏ
lại đứa em song
sinh ở chỗ này”,

cậu ngắt lời cô
bằng giọng đều
đều, gần như vô
hồn. Cậu giơ
tay, ngón trỏ
phải chỉ hàng
cây trong công
viên. Rồi cậu cứ
để tay giữa
chùng như vậy,

như thể đã quên
mất nó.

“Em sinh
đôi? Cậu nói gì
vậy? Cậu làm gì
có em...”

Mattia gật
đầu nhẹ nhẹ,

mắt vẫn dán
chặt vào hàng
cây.

“Nó giống
hệt mình. Giống
hệt mình.” Cậu
nói.

Rồi chẳng đề

Alice có thời
gian hỏi, cậu kể
lại tất cả cho cô.
Cậu kể hết mọi
chuyện, giống
như nước ông ộc
trào dâng khi
bờ đê bị vỡ. Con
giun đất, buổi
tiệc sinh nhật,

bộ đồ xếp hình
Lego, dòng
sông, những
mảnh thủy tinh
vụn, căn phòng
bệnh viện, thẩm
phán Berardino,
mục tìm người
trên tivi, bác sĩ
tâm lý, tất cả

mọi chuyện cậu
chưa từng kể với
ai. Cậu nói mà
không nhìn cô,
không có chút
cảm xúc nào.
Rồi cậu im lặng,
tay phải sục
xuống dưới ghế,
nhưng cậu chỉ

thấy đem mút
viên tròn. Cậu
bình tĩnh. Một
lần nữa Mattia
lại thấy xa xăm
và lạ lẫm với cơ
thể của chính
mình.

Alice nâng

cầm cật lên và
nhẹ nhàng xoay
đầu cật lại.

Mattia chỉ nhìn
thấy một cái
bóng hướng về
phía mình.

Trong giây lát
cật nhắm mắt
lại và cảm thấy

miệng Alice
nóng bỏng trên
miệng mình,
nước mắt cô ướt
trên má cậu,
hay có lẽ là
nước mắt của
cậu cũng nên,
và cuối cùng là
đôi bàn tay nhẹ

nhàng đang đặt
trên đầu cậu,
túm chặt các ý
nghĩ, giam giữ
chúng lại trong
đó, trong cái
khoảng cách
không còn tồn
tại nữa giữa hai
người.

24.

Họ đã gặp lại
nhau nhiều lần
trong tháng,
không hẳn là
hẹn hò trước,
nhưng cũng

không hẳn là
tình cờ ngẫu
nhiên. Sau giờ
thăm bệnh
nhân Alice lúc
nào cũng đi
loăng quăng
xung quanh
khoa của Fabio
và thế nào anh

ta cũng tìm
cách để có ở đó.
Họ đi dạo trong
sân bệnh viện,
hầu như theo
một lộ trình
giống nhau
được thống nhất
trước dù không
nói ra. Hàng rào

quanh bệnh
viện tách một
vùng riêng biệt
giới hạn địa
điểm câu
chuyện của họ,
nơi không cần
phải nêu tên
cho cái điều kỳ
bí và sạch sẽ

đang lượn sóng
giữa hai người.

Có vẻ như
Fabio biết chính
xác tất cả các
chiêu bài của
cầm. Anh biết
chờ đợi và kiệm
lời, giống như

đang thực thi
một nghi thức
ngoại giao. Bằng
trực giác anh
hiểu được nỗi
đau của Alice,
nhưng chỉ đứng
ở phía ngoài,
giống như ở bên
bờ mép. Những

điều thái quá
của thế giới, cho
dù dưới bất cứ
dạng thức nào,
cũng không
thực sự đụng
chạm tới anh.
Mặc chúng va
đập chống lại sự
cân bằng và ý

thức cảm nhận
của mình, anh
chọn cách tảng
lờ đi, coi như
chúng không hề
tồn tại. Nếu có
một vật cản nào
chắn ngang trên
con đường đời,
anh né tránh nó

bằng cách bước
vòng qua mà
không phải thay
đổi bước đi, dù
chỉ là một chút
ít và sau đó
quên luôn nó
đi. Anh không
do dự nghi ngờ,
hầu như không

bao giờ.

Tuy nhiên
anh cũng biết
phải đạt đến
mục tiêu như
thế nào. Thế
nên anh rất đề ý
tới tâm trạng
của Alice, theo

một cách thức
đầy tôn trọng và
hơi có vẻ mô
phạm. Nếu cô
không nói, anh
sẽ hỏi có điều gì
không ổn,
nhưng không
bao giờ hỏi hai
lần liên tiếp.

Anh quan tâm
tới các bức ảnh
của cô, tới tình
hình mẹ cô và
lấp đầy khoảng
trống bằng
những câu
chuyện trong
ngày của mình,
toàn chuyện vặt

vĩnh, tếu táo
hài hước nhất
nhạnh được
trong khoa.

Alice để
mình được cuốn
đi bởi sự chắc
chắn của anh,
nơi cô cứ dần

dần thả mình,
giống như cô
vẫn thả mình
nổi lên bênh
không trọng
lượng trên mặt
nước bề bơi khi
còn nhỏ.

Họ sống

trong sự thâm
thấu vào thể
giới của nhau
một cách chậm
rãi vô hình,
giống như hai
thiên thạch
cùng xoay
quanh một trục
theo quỹ đạo

ngày càng tiến
sát lại gần nhau
hơn, nơi vận
mệnh rõ ràng là
hợp nhất tại
một điểm nào
đó trong không
gian và thời
gian.

Họ đã ngưng
điều trị cho mẹ
Alice. Với một
cái gật đầu,
chồng bà đã
đồng ý để bà
chìm sâu vào
một giấc ngủ
không đau đớn,
dưới cái vỏ bọc

nặng nề của
moóc phin.
Alice chỉ chờ
đợi mẹ sẽ ra đi,
và còn không
cảm thấy có lỗi
vì điều này. Mẹ
trong cô chỉ còn
là kỷ niệm, như
một túm phần

hoa nằm một
góc, một phần
nào đó trong
đầu cô và sẽ ở
đó mãi trong
suốt quãng đời
còn lại của cô,
đóng đô chính
trong cái mờ
hình ảnh thiếu

âm thanh này.

Fabio không
nghĩ tới việc hỏi
cô, và anh cũng
không thuộc
loại bốc đồng,
nhưng buổi
chiều hôm ấy
Alice có điều gì

đó khác thường,
giống như
chúng run của
bệnh nhân tê
bại, lo lắng chờ
đợi điều gì đó,
kể từ cách cô
xoắn ngón tay
và mắt lướt từ
bên này qua

bên kia như thể
tránh không
nhìn vào mắt
anh. Lần đầu
tiên từ khi quen
biết cô anh trở
nên nóng vội và
bất cẩn.

“Cuối tuần

này ba mẹ anh
đi biển”, anh
đột ngột nói.

Alice có vẻ
chẳng nghe thấy
hoặc không bận
tâm tới câu nói
đó. Từ vài ngày
nay đầu óc cô

như tổ ong vò
vẽ. Mattia
không gọi cho
cô kể từ hôm tốt
nghệp đã qua
được một tuần
rồi. Rõ ràng là
bây giờ phải đến
lượt cậu ấy chứ.

“Anh nghĩ
thứ Bảy này em
có thể qua anh
ăn tối”, Fabio
nói liều.

Sự tự tin của
anh hiển hiện
trong lời nói
trong phút

chốc, nhưng rồi
ngay lập tức
nhường chỗ cho
sự không chắc
chắc. Anh đút
hai tay vào túi
áo, chuẩn bị
chấp nhận bất
cứ câu trả lời
nào với thái độ

nhẹ nhàng
tương đương
nhau. Anh biết
cách tìm cho
mình chỗ ẩn
núp trước khi
phải xài đến nó.

Alice rặn ra
một nụ cười phủ

chút bóng một
điều gì đau đớn.

“Em không
biết”, cô nói
chậm rãi. “Có lẽ
không phải...”

“Em nói
đúng”, Fabio

ngắt lời cô.
“Đáng lẽ anh
không nên hỏi
em như vậy. Xin
lỗi nhé.”

Họ kết thúc
cuộc đi dạo lòng
vòng trong im
lặng và khi quay

lại khoa bệnh
của Fabio anh
dài giọng tự nhủ
chính mình:
Okay.

Chẳng ai
trong hai người
nhúc nhích. Họ
trao cho nhau

một cái nhìn
lướt rồi lại cụp
mắt xuống ngay
lập tức. Fabio
phá lên cười.

“Anh và em
chẳng bao giờ
biết cách chào
nhau.”

“Đúng thế
thật”, Alice mỉm
cười. Cô lấy tay
vuốt tóc, ngón
trỏ xoắn một
nhúm tóc rồi từ
từ buông ra.

Fabio bước
một bước dứt

khoát lại gần cô,
lớp sỏi trên
đường kêu lạo
xạo, xáo trộn
dưới chân anh.
Anh trù mền
hôn tạm biệt cô
vào má trái, rồi
bước lui lại phía
sau.

“VẬY ít nhất
em cũng nghĩ đi
nhé”, anh nói.

Anh cười
tươi với cô, cười
bằng cả miệng,
mắt và má. Rồi
anh quay đi,
bước thẳng về

phía cửa.

Bây giờ anh
ta sẽ quay lại,
Alice nghĩ khi
Fabio tới cửa
kính.

Ngược lại
anh ta rẽ vào và

mất hút trong
hành lang.

25.

Bức thư gửi
ông Mattia
Balossino mỏng
nhẹ và thiếu
tính nhất quán
đến độ không

thể ngờ được
trong đó lại có
toàn bộ tương
lai của Mattia.
Tối tận bữa tối
mẹ mới đưa cho
cậu, có lẽ bởi bà
ngại vì đã mở
nó ra trước khi
có sự đồng ý của

cậu. Bà không
cố ý làm điều
đó, thậm chí bà
còn chẳng nhìn
tên người nhận:
Mattia chưa bao
giờ có thư.

“Cái này
được gửi đến

cho con”, bà
vươn tay đưa
bức thư qua đĩa
ăn.

Mattia nhìn
ba dò hỏi, ông
gật đầu điều gì
đó không rõ.
Trước khi cầm

bức thư cậu lấy
khăn giấy lau
môi trên đã
sạch rồi. Quan
sát logo hình
tròn phức tạp in
màu xanh cạnh
địa chỉ, cậu
không có chút
khái niệm gì về

nội dung bên
trong. Cậu bóp
nhẹ hai đầu
phong bì để lôi
ra tờ giấy gấp,
mở nó ra và bắt
đầu đọc, hơi ấn
tượng bởi ý nghĩ
lá thư được gửi
đến cho chính

mình, cử nhân
Mattia
Balossino.

Ba mẹ cậu
lách cách dao
dĩa hơn mức
cần thiết và ba
thì đặng hăng cổ
họng liên tục.

Sau khi đọc
xong, Mattia
gấp tờ giấy lại
theo thứ tự
ngược với lúc
mở ra, để trả lại
cho nó hình
dạng nguyên
vẹn ban đầu, rồi
câu lại nhét nó

vào trong
phong bì, đặt
lên ghế ngồi của
Michela.

Cầm lại đĩa
rồi nhưng trong
một lát cậu thân
người trước đĩa
bí thái lát, như

thể ai đó đã giấu
giếm cho chúng
vào đó.

“Có vẻ là
một cơ hội tốt”,
bà Adele nói.

“Hẳn rồi.”

“Con có

muốn tới đó
không?”

Trong lúc
nói vậy bà cảm
thấy nóng bừng
cả mặt. Bà nhận
thấy mình
chẳng hề thấy
sợ bị mất nó.

Trái lại, bà ao
ước với tất cả
sức lực là nó sẽ
nhận lời, rằng
nó sẽ đi khỏi cái
nhà này, khỏi
cái chỗ trước
mặt bà mà tối
nào trong bữa
ăn nó cũng

chiếm lấy, với
cái đầu đen tóc
cúi xuống đĩa
thức ăn và cái
vòng u ám thăm
thương bao
quanh, lây sang
không khí
chung.

“Con không
rõ”, Mattia xâm
xâm miếng bí,
trả lời nhát
gùng.

“Cơ hội tốt
đấy”, mẹ nhắc
lại.

“Hẳn rồi.”

Ba phá vỡ
không khí im
lặng kéo theo
đó bằng một bài
diễn thuyết lộn
xộn về tính hiệu
quả của các
nước Bắc Âu,

đường phố thì
sạch sẽ, thêm
không khí lạnh
và ít ánh sáng
hầu như quanh
năm chắc chắn
sẽ hạn chế sự
thiếu tập trung.
Ông chưa bao
giờ tới đó,

nhưng từ những
gì người ta vẫn
nói thì hẳn phải
là thế rồi.

Cuối bữa tối,
Mattia bắt đầu
thu gọn bát đĩa
như hàng tối
cậu vẫn làm,

nhưng ba đặt
tay lên vai cậu
nói nhỏ cứ lên
nhà đi, để ba
dọn cho. Mattia
nhặt lá thư trên
ghế và đi về
phòng.

Cậu ngồi

trên giường, lật
đi lật lại lá thư
trong tay. Cậu
gập nó ra trước
và sau vài lần,
làm chiếc
phong bì bằng
giấy dày kêu sột
soạt. Rồi cậu
xem kỹ hơn

logo bên cạnh
địa chỉ. Một con
chim săn mồi,
có lẽ là đại bàng
đang cánh, đầu
quay sang một
phía khiến ta
nhìn được chiếc
mỏ nhọn. Đầu
cánh và chân

lòng trong một
vòng tròn, mà
do lỗi in nó hơi
lệch sang hình
ô van. Một vòng
khác to hơn,
cùng trọng tâm
với vòng tròn
trước có tên
trường Đại học

đang mời
Mattia tới làm
việc. Kiểu chữ
gô tích với các
chữ cái k và h
cùng các chữ o
có một gạch
chéo trong toán
học được dùng
để chỉ một tập

hợp rỗng khiến
Mattia tưởng
tượng tới một
tòa nhà cao, tối
màu với các
hành lang đầy
tiếng vang vọng
có trần nhà cao
tít, bao quanh
bởi thảm cỏ cắt

ngắn vài mi li
mét, vẻ lặng lẽ
và hoang vắng
như trong một
nhà thờ lớn nơi
cùng trời cuối
đất.

Tại nơi xa
xăm lạ lắm đó

có tương lai cho
cậu trở thành
một nhà toán
học, một nơi
cứu vãn, một
không gian
không nhiễm
độc, không định
kiến. Nhưng
ngược lại ở đây

có Alice, chỉ
đơn giản là có
cô ấy thôi, và sự
ngưng trệ bao
quanh tất cả.

Cậu lại thấy
giống như hôm
bảo vệ. Lại một
lần nữa hơi thở

tắc trong cổ
họng và nghẹn
lại đó như một
chiếc nút chai.
Cậu thở hỏn
hỏn, như thể
không khí trong
phòng đột
nhiên tan chảy
ra. Ngày đã kéo

dài hơn rất
nhiều và buổi
hoàng hôn trở
nên xanh xao và
mệt mỏi. Mattia
đợi cho tới khi
tia nắng cuối
cùng trong ngày
lụi tắt, đầu óc
cậu còn mãi vơ

vẫn dọc theo
những dãy hành
lang chưa nhìn
thấy bao giờ, và
đôi lúc lại gặp
phải Alice đang
nhìn cậu chẳng
nói một lời,
cũng chẳng
mỉm cười.

Mày chỉ phải
quyết định thôi
mà, cậu tự nhủ.
Đi hay không
đi. 1 hoặc 0,
giống như hệ
nhị phân.

Nhưng càng
tìm cách đơn

giản hóa nó đi,
cậu lại càng cảm
thấy bị mắc kẹt
trong đó. Cậu
thấy mình như
một con côn
trùng bị vướng
vào mạng nhện
dính dóp, càng
vùng vẫy lại

càng bị mắc kẹt
hơn.

Ai đó gõ cửa
phòng, âm
thanh vọng lại
như từ đáy
giếng sâu.

“Vâng?”

Cửa từ từ mở
ra và ba cậu ló
đầu vào trong.

“Ba vào được
không?”

“Mm-mm.”

“Sao con lại
ở trong bóng tối

thế?”

Chẳng đợi
trả lời, ông
Pietro với tay
bật điện, bóng
đèn một trăm
oát sáng rọi mí
mắt đang mở
của Mattia và

cậu nheo lại với
một nỗi đau
đơn dễ chịu.

Ba cậu ngồi
xuống mép
giường, bên
cạnh cậu. Cả hai
đều có kiểu ngồi
vắt chân giống

nhau, mắt cá
chân trái ngang
với gót phải,
nhưng cả hai
đều chẳng bao
giờ đề ý tới điều
đó.

“Cái mà con
học gọi là gì

nhỉ”, ba cậu hỏi
sau một lúc im
lặng.

“Cái gì kia
ạ?”

“Bài luận
văn ấy mà. Ba
chẳng bao giờ

nhớ tên cả.”

“Zeta
Riemann.”

“À phải rồi.
Zeta Riemann.”

Mattia ấn
móng ngón cái
vào dưới móng

ngón út, nhưng
cả da ở chỗ đó
cũng đã cứng và
chai lại đến mức
cậu chẳng cảm
thấy gì. Móng
tay cứ trượt lên
nhau tạo tiếng
két.

“Ba cũng
muốn có cái đầu
như của con”,
Pietro nói tiếp.

“Ba thì ngược
lại chẳng hiểu gì
về toán học cả.
Nó không phải
dành cho ba.
Cần phải có một

bộ óc đặc biệt
cho một vài
thứ.”

Mattia nghĩ
chẳng có gì hay
ho khi có một
cái đầu như của
cậu cả. Rằng cậu
sẵn sàng vứt nó

đi, đổi lấy một
cái đầu khác,
hay kể cả một
hộp bánh quy
cũng được,
miễn là nó rộng
tuếch và nhẹ
hều. Cậu mở
miệng định nói
cảm thấy đặc

biệt chính là cái
lòng tệ hại nhất
mà người ta có
thể tự tạo cho
mình, nhưng rồi
lại chẳng nói gì.
Cậu nhớ lúc bị
cô giáo bắt ngồi
giữa lớp, còn tất
cả ngồi xung

quanh nhìn cậu
như một sinh
vật lạ, và cậu
thấy như thể
suốt bao năm
qua chưa từng
rời khỏi chỗ
ngồi đó.

“Mẹ bảo ba

qua đây à?” Cậu
hỏi ba.

Cơ cổ Pietro
cứng lại. Ông
bặm môi vào
trong rồi gật
đầu.

“Tương lai

của con là điều
quan trọng
nhất”, ông nói,
giọng có phần
bối rối. “Đúng là
giờ con nên
nghĩ cho bản
thân mình. Nếu
con quyết định
ra đi ba mẹ sẽ

hỗ trợ con. Ba
mẹ không có
nhiều tiền lắm,
nhưng cũng đủ,
nếu con cần.”

Im lặng kéo
dài trong lúc
Mattia nghĩ tới
Alice và phần

tiền cậu đã lấy
đi từ Michela.

“Ba này”,
cuối cùng cậu
nói.

“Sao con?”

“Ba rời
phòng có được

không ạ? Con
phải gọi một cú
điện thoại.”

Pietro thở
một hơi dài, có
cả một sự nhẹ
nhõm trong đó.

“Tất nhiên

rồi.”

Ông đứng
dậy và trước khi
xoay người đi
ông vươn tay về
phía mặt
Mattia. Ông
định vuốt má
cậu, nhưng

dừng lại vài
xăng ti mét
trước mớ râu
lún phún của
con trai. Ông
chuyển sự âu
yếm sang vuốt
tóc con. Nói cho
cùng thì lâu lắm
rồi họ không

quen với những
cử chỉ như thế
nữa.

26.

Tình yêu
Denis dành cho
Mattia tự tan
biến đi, giống
như một ngọn
nến cháy dở bỏ

quên trong căn
phòng trống, và
nó để lại một sự
bất mãn đến
cồn cào. Lên
mười chín tuổi,
Denis đọc thấy
mẫu quảng cáo
một chỗ dành
cho dân gay ở

trang cuối một
tờ báo địa
phương. Nó xé
và giữ mẫu giấy
đó trong ví suốt
hai tháng liền;
thỉnh thoảng lại
mở ra đọc lại
địa chỉ đã thuộc
lòng rồi.

Xung quanh
nó bọn thanh
niên đi lại với
các cô gái và họ
đã quen với
chuyện ái tình
đến đoạn thôi
nói về tình dục
suốt ngày như
trước. Denis

cảm thấy lối
thoát duy nhất
của nó chính là
mẫu báo kia, là
cái địa chỉ mà
mồ hôi của đầu
ngón tay đã làm
hơi mờ đi một
chút.

Một đêm
mưa gió nó đi
tới đó dù chẳng
thực sự quyết
định nghiêm
túc điều gì. Chỉ
đơn giản là nó
xỏ bừa bộ quần
áo đầu tiên vớ
được trong tủ

rồi bước ra, nói
vội sang phòng
ba mẹ con đi
xem phim.

Nó đi qua đi
lại chỗ đó hai ba
lần, lần nào
cũng đi vòng
quanh hết cả

khu vực. Rồi nó
bước vào, tay
đút trong túi,
thân mật ra
hiệu với tên gác
cửa. Nó ngồi
vào quầy bar,
gọi một vai bia
và chậm rãi
uống, mắt nhìn

chăm chăm dầy
chai xếp dọc
tường, chờ đợi.

Không lâu
sau đó một gã
tiến lại gần và
Denis quyết
định sẽ qua lại
với hắn, trước cả

khi nhìn kỹ mặt
tên này. Gã đó
bắt đầu làm
nhảm về bản
thân, hay về
một vài bộ phim
nào đó mà
Denis chưa từng
xem. Gã hét vào
tai, nhưng nó

chẳng nghe lấy
một lời. Denis
đột ngột ngắt lời
hắn, nói đi vào
phòng vệ sinh
thôi. Gã kia im
bặt rồi nở nụ
cười phô răng
xấu ỉn. Denis
nghĩ trông gã

thật kinh. Gã có
đôi lông mày
gần như dính
sát nhau và gã
già, già quá rồi,
nhưng nó
không quan
tâm.

Trong nhà

tắm gã kéo áo
nó lên qua bụng
và rướn người
ra trước đê hôn,
nhưng Denis
đẩy gã ra. Nó
quỳ gối xuống
và cởi nút quần
gã. Gã kia nói ối
chà sao mà

nhANH thế, rồi
cứ để mặc nó
làm. Denis
nhắm mắt lại,
cố kết thúc càng
nhANH càng tốt.

Dùng miệng
không đạt được
cực khoái và nó

cảm thấy như
một kẻ vô dụng.
Thế là nó dùng
liên tục cả tay và
mồm. Khi gã
kia đạt được thì
cả nó cũng xuất
tinh trong quần.
Nó gần như
chạy vội ra khỏi

nhà tắm không
để cho gã kia có
thời gian mặc
lại quần áo.

Cảm giác tội lỗi
như mọi khi đổ
ụp lên nó như
một gáo nước
lạnh ngay khi
nó bước qua

cánh cửa nhà vệ
sinh.

Ra khỏi chỗ
đó nó đi lòng
vòng khoảng
nửa giờ tìm một
đài phun nước
để gội rửa mùi
đi.

Nó quay lại
đó vài lần nữa.
Mỗi tối nó nói
chuyện với một
người khác
nhau và luôn
kiếm có để
không nói tên
thật. Nó không
quan hệ với bất

kỳ ai nữa. Phần
lớn thời gian nó
im lặng lắng
nghe, nhất
nhạnh câu
chuyện của
những người
như nó. Dần
dần Denis phát
hiện ra các câu

chuyện cũng
giống nhau cả,
luôn có một lộ
trình chung
phải đi theo, và
rằng lộ trình
luôn bắt người
ta phải dìm
mình xuống,
xuống thật thấp,

ngập cả đầu cho
tới khi chạm tới
tận đáy sâu, và
chỉ sau đó mới
ngóc đầu lên
được để tìm lại
không khí.

Bất cứ người
nào trong số ấy

cũng có một
tình yêu đơn
phương để
trong tim, như
tình yêu của nó
dành cho
Mattia. Ai cũng
đã từng rất sợ
hãi, và nhiều
người tới giờ

cũng vẫn sợ,
nhưng không
phải là ở trong
này, giữa những
người có thể
hiểu được họ,
được bảo vệ bởi
môi trường
chung theo như
họ gọi. Nói

chuyện với
những người
không quen biết
ấy Denis cảm
thấy đỡ cô đơn
hơn và nó tự hỏi
bao giờ sẽ tới
thời điểm của
mình, tới ngày
chạm xuống tận

đáy cùng để rồi
cuối cùng cũng
được hít thở trở
lại.

Một tối ai đó
nói với nó về
đường đèn. Ở
đây, họ gọi con
đường phía sau

nghĩa địa, nơi
ánh sáng duy
nhất lơ mờ và
run rẩy rọi tới
chỉ là những
ngọn đèn trên
bia mộ, chiếu
qua thanh sắt
cổng chính
nghĩa trang như

vậy. Nơi ấy đến
đi còn phải dò
dẫm. Đó là chỗ
lý tưởng cho
những ai cần
tháo bỏ gánh
nặng khỏi mình
mà không phải
nhìn và cũng
không để ai

trông thấy, chỉ
có một mình
với thân hình
chính mình
phơi bày trong
bóng tối.

Chính là ở
trên con đường
đèn đỏ mà

Denis đã chạm
tới đáy. Nó quẫy
đạp cả chân tay,
mặt và ngực,
giống như một
cú nhảy xuống
nước quá nông.
Sau lần đó nó
không còn qua
lại chỗ quán kia

nữa. Nó đóng
mình lại, thù
địch hơn cả
trước kia trong
sự phủ nhận
chính mình.

Rồi năm thứ
ba Đại học nó
sang học ở Tây

Ban Nha. Nơi
cách xa khỏi
con mắt dán
chặt của gia
đình, bạn bè và
tất cả các con
đường nó biết
tên, nó đã tìm
thấy tình yêu.
Cậu ta tên là

Valerio, cũng là
người Ý, trẻ tuổi
và hoảng sợ
phát chết như
nó. Những
tháng ngày trải
qua cùng nhau
trong căn hộ
nhỏ gần đại lộ
Rambla trôi đi

nhanh mà sâu
lắng, và chúng
cuốn đi hết cái
mũ chụp đầu
đón, giống như
buổi tối quang
đăng đầu tiên
sau ngày mưa
bão.

Quay trở về
Ý hai đứa không
gặp nhau nữa,
nhưng Denis
không đau lòng
vì chuyện đó.
Với một niềm
tin tưởng rất
mới mà nó sẽ
không bao giờ

để mất, Denis
có thêm những
mối quan hệ
khác, mà có vẻ
như chúng đã
được sắp xếp
thứ tự ngay
ngắn thành dãy
thành hàng, chờ
đợi nó suốt thời

gian qua. Trong
số những người
bạn cũ nó chỉ
giữ lại tình bạn
với Mattia.

Chúng ít gặp
nhau, chỉ thỉnh
thoảng gọi vài
cú điện thoại và
chúng có thể

giữ im lặng cả
vài phút đồng
hồ, mỗi người
chìm sâu trong
suy nghĩ của
mình, hòa theo
nhịp điệu hơi
thở đều đặn và
an tâm của
người ở đầu dây

bên kia.

Khi điện
thoại đổ chuông
thì Denis đang
đánh răng. Ở
nhà nó thường
trả lời điện
thoại sau hai
tiếng chuông,

thời gian cần
thiết để tới máy
gần nhất từ bất
cứ điểm nào
trong nhà.

Mẹ gọi với
Denis con có
điện thoại
nhưng nó cứ

đứng đỉnh một
lúc. Nó súc
miệng, lau vào
khăn mặt và
còn nhìn qua
hai chiếc răng
cửa. Một ngày
gần đây nó có
cảm giác chúng
đang đổ dồn vào

nhau, bởi mấy
cái răng khôn
đang bắt đầu
nhô lên.

“Alô?”

“Chào.”

Mattia chẳng
bao giờ nói tên.

Cậu biết với bạn
mình giọng cậu
không thể lẫn đi
đâu được và việc
phải gọi tên
mình thành
tiếng khiến cậu
khó chịu.

“Ái chà ngài

cử nhân, khỏe
không?” Denis
vui vẻ hỏi. Nó
chẳng lấy làm
phiền lòng về
chuyện buổi bảo
vệ. Nó đã học
được cách tôn
trọng vực thăm
mà Mattia đào

xung quanh cậu
ta. Những năm
về trước nó đã
thử tìm cách
vượt qua nhưng
bị rơi xuống
dưới đó. Giờ thì
nó đành hài
lòng ngồi bên
bờ vực, chân

đong đưa trong
khoảng không.
Giọng nói của
Mattia không
làm dạ dày nó
quặn lên nữa,
nhưng ý nghĩ về
cậu ta tồn tại, và
sẽ tồn tại mãi
mãi, như tiêu

chỉ so sánh thật
sự duy nhất cho
tất cả những gì
xảy ra sau đó.

“Mình có
làm phiền cậu
không?” Mattia
hỏi.

“Không.
Mình có làm
phiền cậu
không?” Denis
trêu bạn.

“Mình gọi
cho cậu kia
mà.”

“Thì thế. Nói
đi, nghe giọng
cậu biết là có
chuyện gì đó.”

Mattia giữ
yên lặng. Có cái
gì đó cứ dính
chặt trên đầu
lưỡi.

“Thế nào?
Chuyện gì chứ?”

Mattia thở
hắt ra và từ đầu
bên kia dây điện
thoại Denis
nhận thấy bạn
mình đang phải
vật vả thở. Nó

với một cái bút
cạnh điện thoại
và bắt đầu
nghịch linh
tinh, xoay xoay
bút giữa các
ngón tay phải.
Rồi nó làm rơi
bút và cũng
không buồn cúi

xuống nhặt lên
nữa. Mattia vẫn
chưa nói gì.

“Mình phải
bắt đầu bằng các
câu hỏi hả?”

Denis nói.

“Chúng ta có
thể coi là cậu...”

“Họ đã đề nghị dành cho mình một công việc ở nước ngoài”, Mattia ngắt lời. “Một trường Đại học. Một nơi quan trọng.”

“Chà!” Denis
thốt lên, chẳng
ngạc nhiên chút
nào. “Có vẻ
đỉnh đây. Cậu đi
chứ?”

“Mình
không biết.
Mình phải đi

sao?”

Denis giả
cười ngất.

“Cậu hỏi kẻ
còn chưa học
xong Đại học
sao? Mình thì
chắc chắn sẽ đi

rồi. Thay đổi
không khí bao
giờ chẳng tốt.”

Rồi định tiếp
lời: “Mà ở đây
có gì giữ cậu
lại?” nhưng lại
thôi.

“Chỉ là hôm trước xảy ra một chuyện”, Mattia nói liêu. “Cái ngày mình bảo vệ luận văn ấy.”

“Mmm.”

“Alice đến

và...”

“Và?”

Mattia ngập
ngừng một
chốc.

“Đại loại là
bọn mình đã
hôn nhau.”

Cuối cùng cậu
cũng nói ra
được.

Denis xoắn
ngón tay quanh
dây ống nghe.
Phản ứng ấy
khiến chính nó
ngạc nhiên. Nó

không còn ghen
tuông với
Mattia nữa,
chẳng có nghĩa
lý gì hết, nhưng
trong phút chốc
ấy như thể quá
khứ lại ào về,
dâng lên cổ
họng. Trong

tích tắc nó thấy
lại cảnh Mattia
và Alice nắm
tay nhau bước
vào bếp nhà
Viola và cảm
thấy lưỡi Giulia
Mirandi đầy
trong miệng nó
như một chiếc

khăn tay cuộn
tròn.

“Ôn trời.
Cuối cùng cậu
cũng làm được.”
Nó nói, cố tỏ ra
vui vẻ.

“Ừ.”

Trong
khoảng nghỉ
sau đó cả hai
đều muốn gác
máy.

“Thế nên cậu
không biết phải
làm gì.” Denis
khó nhọc nói.

“Ừ.”

“Nhưng mà
cậu và cô ấy, nói
thế nào nhỉ...”

“Mình
không biết.
Mình không
gặp lại cô ấy

nữa.”

“À.”

Denis trượt
móng tay trở
trên dây điện
thoại xoắn. Bên
kia Mattia cũng
làm thế như

mỗi khi cậu
nghĩ tới một
xoắn DNA mà
đưa em sinh đôi
của cậu thiếu.

“Nhưng
những con số ở
đâu mà chẳng
có”, Denis nói.

“Chúng luôn là
những số giống
nhau, đúng
không?”

“Phải”

“Alice thì chỉ
có ở đây thôi.”

“Phải.”

“Vậy là cậu
đã quyết định
rồi.”

Denis nghe
tiếng bạn thở
nhẹ và nhịp
nhàng hơn.

“Cám ơn”,

Mattia nói.

“Vì cái gì
chứ?”

Mattia đã
gác máy. Denis
vẫn còn đứng lại
vài giây với ông
nghe cạnh tai,

để lắng nghe
tiếng im lặng
trong đó. Điều
gì đó dụi tắt
trong nó, giống
như cục than
hồng cuối cùng
sốt lại quá lâu
trong đông tro
tàn.

Mình đã nói
một điều đúng,
nó nghĩ.

Rồi tiếng tút
tút điện thoại
kêu lên. Denis
gác máy, quay
vào nhà tắm để
kiểm tra lại máy

cái răng khôn
chết tiệt ấy.

27.

“Sao vậy
cháu yêu?”
Soledad ngoảnh
đầu lại một
chút, vừa đủ để
bắt được cái

nhìn của Alice.
Từ khi bà
Fernanda vào
viện bà cùng
ngồi ăn với họ,
bởi cha và con
ngồi đối diện ăn
một mình thật
là một điều
không thể chịu

đựng nổi cho cả
hai.

Ba Alice đã
có thói quen
không thay đồ
sau khi đi làm
về. Ông ăn tối
với cả áo khoác
và cà vạt hơi nới

lỏng ra chút ít,
như thể lúc nào
ông cũng sẵn
sàng lên đường.
Ông giở báo
trước bàn và
thỉnh thoảng
mới ngược mắt
lên để chắc chắn
đứa con gái có

ăn một vài
miếng.

Im lặng đã là
một phần của
bữa ăn và điều
này chỉ khiến
mỗi mình
Soledad thấy
băn khoăn. Bà

thường nhớ lại
những bữa ăn
chán ngắt ở nhà
mẹ khi còn bé
và không nghĩ
mình sẽ lại rơi
vào cảnh như
thế này nữa.

Alice thậm

chí còn chẳng
thêm bận tâm
tới món cốt lết
với xa lát trong
đĩa. Cô uống
từng ngụm nước
nhỏ, nhìn xéo
cốc nước đưa
lên miệng với vẻ
ngghiêm túc như

khi người ta
uống thuốc. Cô
nhún vai mỉm
cười rất nhanh
với Sol.

“Có gì đâu.
Cháu không
đói.”

Ba cô bồn
chôn lật trang
báo. Trước khi
đặt nó xuống,
ông căng phòn
phụt tờ báo và
không thể
không nhìn vào
đĩa thức ăn
chưa hề động

tới của con gái.
Ông chẳng bình
luận gì và lại
đọc bừa từ giữa
lưng chừng một
bài nào đó mà
không nắm bắt
được ý nghĩa
của nó.

“Bác Sol
này?” Alice hỏi.

“Sao cũng?”

“Chồng bác
đã chinh phục
bác như thế
nào? Ý cháu là
lần đầu tiên ấy.

Bác ấy đã làm
gì?”

Soledad
ngừng nhai một
lúc. Rồi bà lại
bắt đầu nhai lại,
chậm chậm, để
có thêm thời
gian. Hình ảnh

đầu tiên lướt
qua đầu bà
không phải là
ngày quen
chồng mình.
Ngược lại, bà
nghĩ tới buổi
sáng dậy muộn,
đi chân đất
quanh nhà tìm

ông. Năm tháng
qua đi, tất cả
những ký ức về
cuộc hôn nhân
của bà chỉ tập
trung lại trong
mấy khoảng
khắc ấy thôi,
như thể tất cả
thời gian chung

sống cùng
chồng chỉ là sự
chuẩn bị cho
kết cục cuối
cùng đó. Sáng
hôm ấy bà đứng
nhìn đồng bát
đĩa phải rửa của
bữa tối hôm
trước và đồng

gôi xộc xệch
trên đi văng. Tất
cả vẫn y nguyên
như lúc họ để
chúng lại và
tiếng ồn trong
không khí cũng
vẫn như mọi
khi. Ấy thế mà
có điều gì đó

trong cách bày
đồ vật, trong cái
cách ánh sáng
bị giữ lại trên
không trung đã
khiến bà đứng
chết trân giữa
phòng khách,
thảng thốt
hoảng sợ. Tại

đó, với một sự
rõ ràng đến
đáng sợ, bà nghĩ
ông đã bỏ đi rồi.

Soledad thở
dài, giả bộ nhớ
nhung như mọi
lần.

“Ông ấy đèo
bác từ chỗ làm
về nhà bằng xe
đạp. Ngày nào
ông ấy cũng đi
xe đạp tới. Rồi
còn tặng bác
giày nữa.”

“Ồ.”

“Phải, giày
trắng, cao gót.”

Soledad
cười, giờ ngón
cái và ngón trở
chỉ độ cao của
đế giày.

“Chúng đẹp

lắm kia.”

Ba Alice khịt
mũi khẽ xê dịch
trên ghế, như
thể không chịu
đựng nổi tất cả
những chuyện
kiểu này. Alice
tưởng tượng

chồng Sol rời
khỏi cửa hiệu
với hộp giày
trong tay. Cô
biết ông qua
tắm hình Sol
treo trên đầu
giường bằng
một nhánh
cành ôliu khô

luôn qua đỉnh
và móc khung
ảnh.

Trong một
phút chốc đầu
óc cô nhẹ đi,
nhưng ngay sau
đó ý nghĩ của cô
lại quay về với

Mattia và
không thể dứt
ra được. Một
tuần đã qua rồi
mà cậu vẫn
chưa gọi lại cho
cô.

Giờ mình sẽ
qua chỗ cậu ấy,

cô nghĩ.

Cô đút một
dĩa xà lát vào
miệng, như
muốn nói với ba
con đã ăn rồi
đây nhé. Dấm
chua cay nhẹ
đầu lưỡi cô. Cô

đứng dậy khỏi
bàn miêng vẫn
còn nhai dở.

“Con đi đây.”

Ba cô rướn
lông mày bắn
khoảnh.

“Có thể biết

được con đi đâu
vào giờ này
không?” Ông
hỏi.

“Ra ngoài.”
Alice nói về
thách thức. Rồi
để nhẹ giọng đi
cô thêm: “Tới

nhà một bạn
gái.”

Ba cô lắc đầu
như thể muốn
làm gì thì làm.
Trong một tích
tắc Alice cảm
thấy thương hại
cho ông chỉ còn

lại một mình
như vậy với tờ
báo. Cô muốn
ôm lấy ông, kể
ông nghe tất cả,
hỏi ông cô phải
làm gì bây giờ.
Nhưng chỉ ngay
sau đó thôi
chính ý nghĩ ấy

khiến cô thấy
rùng mình. Cô
quay đi, vào
trong nhà tắm.

Ba cô hạ tờ
báo xuống, hai
ngón tay day
day mí mắt mệt
mỏi. Sol vẫn

còn miên man
nghĩ tới kỷ niệm
về đôi giày cao
gót trong vài
giây nữa, rồi bà
lại cất nó về
đúng chỗ của nó
và đứng dậy dọn
bàn ăn.

Trong lúc lái
xe tới nhà
Mattia, Alice
bật nhạc to, thể
nhưng nếu tới
nơi có ai hỏi cô
vừa nghe gì thì
cô sẽ chẳng thể
nào trả lời được.
Đột nhiên cô

cảm thấy giận
dữ và chắc chắn
mình sẽ phá
hỏng tất cả cho
mà xem, nhưng
cô không có sự
lựa chọn nào.
Tối hôm ấy, khi
đứng dậy khỏi
bàn ăn, cô đã

vượt qua ranh
giới vô hình và
qua ranh giới
đó mọi việc bắt
đầu tự tiến
triển. Chúng
xảy đến với cô
giống như đi
trượt tuyết, khi
cô chính trọng

tâm lên trước
chỉ vài mi li mét
vô nghĩa lý thôi,
chỉ có thể thôi
cũng đủ khiến
cô đập mặt
xuống tuyết.

Cô mới chỉ
vào trong nhà

Mattia một lần
và lần duy nhất
ấy cũng chỉ
dừng lại ở
phòng khách.
Mattia biến vào
phòng cậu ta để
thay đồ, để cô ở
lại nói vài câu
ngại ngùng với

mẹ cậu. Ngồi
trên đi văng, bà
Adele nhìn cô
với vẻ bối rối và
lo lắng mơ hồ,
như thể tóc
Alice đang bốc
lửa hay điều gì
đó tương tự. Bà
còn quên cả

mời cô ngồi.

Alice bấm
chuông nhà
Balossino-
Corvoli và nút
cạnh chuông
cửa sáng đỏ lên
như một sự
cảnh báo cuối

cùng. Sau một
vài tiếng lách
cách mẹ Mattia
trả lời, giọng
như hoảng sợ:

“Ai vậy?”

“Chào bác,
cháu là Alice.

Xin lỗi bác cháu
đến giờ này,
nhưng... Mattia
có nhà không
ạ?”

Đầu bên kia
chỉ im lặng dăm
phút. Alice
túm hết tóc vắt

qua vai phải, cô
có cảm giác khó
chịu là mình
đang bị quan
sát từ xa qua
máy camera.
Rồi cánh cổng
bật mở với tiếng
tách kim loại và
trước khi đi vào

cô mỉm cười với
camera như để
cảm ơn.

Bước chân
Alice vang lên
theo nhịp đập
trái tim trong
tiền sảnh trống
trơn của ngôi

nhà. Cái chân bị
tật như đã mất
hết sự sống, như
thể trái tim
quên không
bơm tiếp máu
cho nó.

Cánh cửa
căn hộ khép hờ,

nhưng trên
ngưỡng cửa
không có ai ra
đón cô. Alice
đẩy cửa nói xin
phép vào trong.
Mattia bước tới
từ phòng khách,
dừng lại cách cô
ít nhất ba bước.

“Chào”, cậu
nói, chẳng cử
động cả cánh
tay.

“Chào.”

Họ đứng đó
nhìn nhau vài
giây, như thể

chẳng hề quen
biết nhau.

Mattia quặp
ngón chân cái
lên trên ngón
thứ trong cái
dép đi trong
nhà, vừa quặp
đi quặp lại hai
ngón chân lên

nhau, vừa thì
chúng trên sàn
nhà, hy vọng có
thể bề vụn
chúng ra.

“Xin lỗi nếu
mình...”

“Qua bên

này nhé?”

Mattia ngắt lời
cô bằng giọng
máy móc.

Alice quay
lưng đóng cửa
lại, tay nắm bọc
đồng trơn tuột
trong lòng bàn

tay vuốt mồ
hôi của cô. Cánh
cửa đóng sập,
làm rung cả
khung cửa.
Mattia thấy bồn
chồn đến rùng
mình.

Cô ấy tới đây

làm gì? Cậu
nghĩ.

Cứ như thể
Alice mà cậu
vừa nói chuyện
với Denis trước
đó vài phút
không phải là
cô gái đã xộc tới

nhà cậu mà
không báo trước
thế này. Cậu cố
xóa khỏi đầu cái
ý nghĩ kỳ cục
đó, nhưng cảm
giác khó chịu
vẫn lưu trong
miệng nôn nao.

Cậu nghĩ tới
từ bắt chụp. Rồi
cậu nghĩ tới hồi
ba còn kéo cậu
nằm dài trên
thảm, giữ cậu
trong cánh tay
to lớn của ông.
Ông cù lét vào
bụng, vào hai

bên mạng sườn
làm cậu cười,
cười nhiều tới
mức không thở
nổi nữa.

Alice theo
cậu vào phòng
khách. Ba mẹ
cậu đang đứng

đợi, giống như
một hội đồng
tiếp đón nho
nhỏ.

“Chào hai
bác”, cô so vai
lại nói.

“Chào cháu,

Alice”, bà Adele
chào, nhưng
vẫn đứng
nguyên chỗ cũ.

Ông Pietro
thì ngược lại, tới
gần cô và chẳng
thể ngò trước,
ông vuốt tóc cô.

“Cháu ngày
càng xinh xắn
hơn”, ông nói.
“Mẹ cháu thế
nào rồi?”

Phía sau
lưng chồng, bà
Adele nở nụ
cười chết khô,

bà thâm tiếc vì
đã không hỏi cô
điều đó.

Alice đỏ mặt.

“Vẫn thế ạ”,
cô nói, rồi để
bớt phần bí đất:
“Mẹ cháu tự

xoay xở lấy
thôi.”

“Cho hai bác
gửi lời hỏi thăm
nhé”, Pietro
nói.

Rồi cả bốn
đứng im lìm

chẳng nói chẳng
rằng. Ba của
Mattia như
nhìn cái gì đó
qua Alice và cô
cố giữ cân bằng
trọng lượng đều
hai chân để
trông không bị
què. Cô nhớ ra

mẹ chưa bao giờ
quen biết ba mẹ
Mattia và cô hơi
lấy làm tiếc,
nhưng cô còn
tiếc hơn vì là
người duy nhất
nghĩ tới một
điều như vậy.

“Các con cứ
đi qua đó đi”,
cuối cùng Pietro
nói.

Alice bước
ngang qua ông,
đầu cúi thấp,
sau khi đã mỉm
cười một lần

nữa với bà
Adele. Mattia
đã đợi cô trong
phòng cậu.

“Đóng lại
nhé?” Alice bước
vào hỏi, chỉ
cánh cửa. Lòng
can đảm của cô

ngày càng giảm
đi.

“Mm-mm.”

Mattia ngồi
trên giường, tay
xếp trên đầu
gối. Alice nhìn
quanh căn

phòng nhỏ. Đồ
đạc trong phòng
có vẻ như chưa
được ai động
đến bao giờ,
trông chúng
như các hàng
hóa được trưng
bày xếp đặt cẩn
thận trong tủ

kính cửa hiệu.
Chẳng có gì vô
ích, chẳng có
một bức hình
treo hay một
con thú nhồi
bông yêu thích
được giữ rịt như
bùa hộ mệnh
còn lại từ thuở

bé, chẳng có gì
vấn vương trong
không khí vị
thân thương và
trìu mến mà các
căn phòng tuổi
mới lớn vẫn có.
Với tất cả sự lộn
xộn trong cơ thể
và đầu óc, Alice

cảm thấy mình
xa lạ với chốn
này.

“Phòng đẹp
đây”, cô nói, dù
chẳng thực sự
nghĩ thế.

“Cám ơn”,

Mattia trả lời.

Một bong
bóng không lò
chứa đựng
những gì cần
nói bay lơ lửng
trên đầu họ và
cả hai đều có
tảng lơ nó đi,

cắm cúi nhìn
xuống dưới đất.

Alice trượt
lưng dọc cánh tủ
rồi ngồi bệt
xuống sàn, đầu
gối khom trước
ngực. Cô cố
gắng mỉm cười.

“Thế nào,
cảm giác tốt
nghịch rồi ra
sao?”

Mattia nhún
vai, cũng hơi hé
miệng cười.

“Cũng vẫn

như trước thôi.”

“Cậu chẳng
thể nào cảm
thấy hài lòng
đúng không?”

“Có vẻ là
không.”

Alice ừm ừm

giọng trầu mền
qua đôi môi
mím chặt và
nghĩ sự ngại
ngùng giữa họ
chẳng có lý gì để
tồn tại, thế mà
nó vẫn cứ ở đó,
cứng đơ, không
thể lay chuyển

được.

“Thế nhưng
cũng có vài
chuyện xảy ra
với cậu gần đây
đấy.” Cô nói.

“Ừ.”

Alice nghĩ cứ

nói toạc ra hết
hoặc là thôi. Rồi
cô tiếp, cô hòng
khô khóc.

“Cả điều tốt
đẹp nữa đúng
không?”

Mattia đôi

chân.

Bắt đầu rồi
đó, cậu nghĩ.

“Quả là thế”,
cậu nói.

Cậu biết
chính xác mình
phải làm gì. Cậu

phải đứng lên,
lại ngồi cạnh cô
ấy. Cậu phải
mỉm cười, nhìn
vào mắt và hôn
cô ấy. Tất cả chỉ
có thể thôi, một
chuỗi véc tơ
tâm thường dẫn
môi cậu đến với

đôi môi cô ấy.
Cậu có thể làm
điều đó kể cả
khi lúc này cậu
không muốn,
cậu có thể phó
thác cho sự
chính xác của
từng động tác.

Mattia dợm
đứng lên, nhưng
theo cách nào
đó tấm đệm giữ
cậu lại, giống
như một bãi lầy
dính dớp.

Lại một lần
nữa Alice hành

động thay cậu.

“Mình qua
bên đó được
không?” Cô hỏi.

Cậu gật đầu,
ngồi dịch sang
một bên lấy chỗ
dù không cần

thiết.

Alice chống
tay đứng dậy.

Trên giường
chỗ Mattia để
trống có một tờ
giấy mở với chữ
đánh máy, được

gập làm ba như
phím đàn xếp.
Alice lấy tay hát
nó sang một
bên và nhận
thấy chữ viết
bằng tiếng Anh.

“Cái gì vậy?”

“Nó đến
hôm nay. Bức
thư từ một
trường Đại học.”

Alice đọc tên
trường viết in
đậm ở góc trái
phía cao, và các
chữ cái khiến

mắt cô tối sầm
lại.

“Viết gì vậy?”

“Họ cấp học
bổng cho
mình.”

Alice cảm
thấy choáng

váng và nổi
hoảng loạn
khiến mặt cô
trở nên trắng
bệch.

“Chà!” Cô
giả tảng. “Bao
lâu vậy?”

“Bốn năm.”

Cô nuốt
nước bọt. Cô
vẫn đứng tại
chỗ.

“Thế cậu có
đi không?” Cô
hỏi thì thào.

“Mình cũng
chưa biết.”

Mattia nói, như
thể muốn xin
lỗi. “Theo cậu
thì sao?”

Alice im
lặng, tay cầm tờ
giấy, ánh mắt

lạc vào điểm
nào đó trên bức
tường.

“Theo cậu
thì sao?” Mattia
hỏi lại, như thể
cô chưa nghe
thấy cậu nói lúc
trước.

“Theo mình,
cái gì kia?”
Giọng Alice
bỗng trở nên
cứng ngắt khiến
Mattia gần như
giật nẩy mình
lên. Chẳng hiểu
sao cô lại nghĩ
tới mẹ mình

trong bệnh viện
đang mục đi vì
đồng thuốc
thang. Không tỏ
thái độ gì, cô
thần người nhìn
tờ giấy mà thực
lòng chỉ muốn
xé tan nó ra.

Nhưng cô
chỉ đặt nó lại
trên giường, nơi
lẽ ra cô đã phải
ngồi xuống.

“Nó sẽ quan
trọng cho nghề
nghiệp sau này
của mình.”

Mattia nói
thêm.

Alice
nghiêm túc gặt
đầu, cảm hương
ra trước như thể
miệng cô đang
ngậm một quả
bóng golf.

“Tốt, thế cậu
còn đợi gì nữa?
Chạy tới đó đi.
Mình thấy ở đây
có gì khiến cậu
quan tâm đâu.”
Cô nói qua kẽ
răng.

Mattia cảm

thấy ven trong
cổ phồng lên.
Có lẽ cậu sắp
khóc đến nơi.
Từ buổi chiều ở
trước công viên
nước mắt cứ
dâng sẵn lên
đấy, giống như
một con dao dài

khó nuốt trôi,
giống như ngày
hôm đó kênh
nước mắt tắc
bao lâu qua
cuối cùng đã
được tháo mở
và tất cả những
gì bị chặn lại bắt
đầu xô đẩy nhau

chỉ chực trào ra.

“Nhưng nếu
mình đi”, cậu
nói nghẹn,
giọng hơi run
run. “Cậu sẽ...”
rồi ngưng bật.

“Mình?”

Alice nhìn chăm
chăm cậu từ
trên cao, giống
như một vết ô
trên tấm khăn
phủ giường.

“Bốn năm tới
mình sẽ khác”,
cô nói. “Mình
hai mươi ba

tuổi và có một
bà mẹ sắp chết.
Mình...” Cô lắc
đầu. “Mà cậu
đâu có quan
tâm gì. Cậu cứ
nghĩ tới sự
nghịệp của cậu
đi.”

Đây là lần
đầu tiên cô
dùng căn bệnh
của mẹ mình để
đánh vào ai đó
và cô chẳng lấy
làm hối hận. Cô
nhìn Mattia cứ
nhỏ xiu lại trước
mắt.

Cậu không
đáp, chỉ nhăm
trong đầu chỉ
dẫn làm sao lấy
lại được hơi thở.

“Dù sao
cũng đừng bận
tâm”, Alice nói
tiếp. “Dù sao

mình cũng tìm
được ai đó quan
tâm rồi. Thật ra
mình tới là để
nói với cậu điều
đó.” Cô ngừng
lại, chẳng phải
để nghĩ ngợi gì.
Lại một lần nữa
mọi việc cứ tự

nó diễn ra, lại
một lần nữa cô
ngã nhào từ
đỉnh núi và
quên không
chống mấy cây
gậy xuống để
phanh lại. “Anh
ấy tên là Fabio,
một bác sĩ.

Mình không
muốn cậu
phải... Thế đấy.”

Cô nói rập
khuôn công
thức ấy như một
diễn viên bằng
cái giọng không
phải của mình.

Cô cảm thấy lời
nói cào vào lưỡi
cô như cát cứng.
Trong lúc nói,
cô quan sát biểu
hiện của Mattia
với hy vọng tìm
thấy bất cứ một
dấu hiệu thất
vọng nào giúp

cô bầu vú vào,
nhưng đôi mắt
cậu quá tối đen
không sao nhìn
rõ được tia sáng
lóe lên trong
đó. Chắc hẳn
cậu ta chẳng hề
quan tâm, và
bao tử cô co

quặn lại như
một bịch ny
lông nhàu nhĩ.

“Mình đi
đây”, cô kiệt sức
nói chậm rãi.

Mattia gật
đầu, nhìn

hướng cửa sổ
đóng kín để loại
bỏ tất cả hình
ảnh Alice ra
khỏi tầm nhìn
của cậu. Cái tên
Fabio rơi từ
trên trời xuống
xuyên qua đầu
cậu như một tia

chớp và cậu chỉ
muốn Alice đi
khỏi đó ngay lập
tức.

Cậu thấy bên
ngoài buổi
chiều tối trong
và có gió nóng
thổi. Những

cành khắ²ng
khiu tối màu
của cây bạch
dương lòa xòa
trước bóng đèn
đường giống
như những con
côn trùng lớn
không chân.

Alice mở cửa
và cậu đứng dậy.
Cậu tiến cô ra
tới cửa, bước
cách hai bước
phía sau. Cô lơ
đãng kiểm tra
xem trong túi
có đủ các thứ
chưa, chỉ để kéo

dài thời gian
hơn một chút.
Rồi cô thì thảo
nói okay và đi
ra. Trước khi
cánh cửa thang
máy khép lại,
Alice và Mattia
trao nhau câu
chào vô nghĩa.

28.

Ba mẹ
Mattia đang
xem tivi. Mẹ
cậu thu đầu gối
trong váy ngủ.
Ba cậu xoa

chân, gác trên
mặt bàn nước
trước đi vắng,
điều khiển từ xa
để trên đui.

Alice không đáp
lại câu chào của
họ, có vẻ như cô
còn không nhận
thấy là họ có ở

đó.

Mattia nói,
vẫn đứng sau
lưng chiếc đi
văng.

“Con quyết
định sẽ nhận
lời.”

Bà Adele đặt
một tay lên má,
bối rối tìm kiếm
ánh mắt chồng.
Ba Mattia quay
người lại nhìn
đứa con như
nhìn một người
đã trưởng
thành.

“Tốt”, ông
nói.

Mattia quay
vào phòng. Cậu
nhặt bức thư
trên giường lên
và ngồi vào bàn
học. Cậu có thể
nghe thấy nó,

có thể cảm thấy
vũ trụ đang mở
rộng, quay
cuồng dưới
chân cậu và
trong một giây
lát cậu hy vọng
lớp vỏ đàn hồi
bao quanh nó
nứt toác ra để

cậu có thể chui
vào trong.

Cậu dò dẫm
bật công tắc đèn
bàn lên. Cậu
chọn cây bút dài
nhất trong bốn
chiếc bút chì
cạnh nhau đặt

sát mép bàn.
Cậu mở ngăn
kéo thứ hai, lôi
ra cái gọt bút
chì và cúi người
gọt bút vào
trong sọt rác.
Cậu thổi lớp bụi
gỗ mỏng còn
bám lại nơi đầu

ngón bút. Một
tờ giấy trắng đã
đề sẵn trước
mặt cậu.

Cậu úp bàn
tay trái lên trên
giấy, ngón tay
mở rộng. Cậu
viết lên đó

những nét than
chì rất sắc. Cậu
do dự một giây,
sẵn sàng cầm
mạnh đầu bút
nhọn vào chỗ
giao nhau của
hai đường gân
cuối ngón tay
giữa. Rồi cậu từ

từ buông bút,
hít thở thật sâu.

Trên tờ giấy
có viết: Kính gửi
ngài Hiệu
trưởng.

29.

Fabio đợi cô
trên ngưỡng
cửa. Đèn đầu
cầu thang, cửa
chính và phòng
khách đều bật

sáng. Khi nhận
từ cô bích ny
lông đựng kem,
anh nắm tay cô
và hôn lên má
cô như thể đó là
điều tự nhiên
nhất phải làm.
Anh khen bộ
váy cô mặc thật

hợp với cô, vì
anh nghĩ như
thế thật và rồi
anh quay lại với
lò nung để
chuẩn bị bữa tối
nhưng vẫn
không thôi nhìn
ngắm cô.

Bộ dàn
stereo phát bài
hát mà Alice
không biết, và
nó cũng không
phải được bật
lên để nghe, mà
chỉ để làm hoàn
thiện thêm
cảnh tượng

tuyệt vời và
không hề thông
thường chút
nào. Hai ngọn
nến được thắp
lên, rượu đã
khui nắp và cái
bàn được dọn ra
cho hai người,
lưỡi dao ăn

hướng vào
trong, ám chỉ
khách được
chào đón, như
cách mẹ đã dạy
cô từ bé. Một
chiếc khăn trải
bàn trắng tinh
phẳng phiu
được trải ra và

các khăn ăn gấp
hình tam giác,
các đường mép
trùng khớp
nhau hoàn
toàn.

Alice ngồi
xuống bên bàn,
đếm số đĩa

trông xếp chồng
lên nhau để
xem sẽ phải ăn
bao nhiêu.

Chiều tối hôm
đó, trước khi ra
khỏi nhà cô
khóa mình
trong nhà tắm,
nhìn chăm

chăm vào đồng
khăn tắm bà
Soledad thường
thay vào các
ngày thứ Sáu.
Trong một cái tủ
nhỏ cô tìm thấy
túi đựng đồ
trang điểm của
mẹ và lấy nó ra

dùng. Cô trang
điểm trong ánh
sáng mờ mờ.
Trước khi bơi,
cô hít hà thổi
son. Mùi son
không làm cô
nhớ tới điều gì.

Cô lại làm

theo nghi thức
thử đến bốn bộ
quần áo khác
nhau, kể cả khi
ngay từ đầu,
nếu không
muốn nói là từ
ngày hôm trước,
cô đã quyết
định sẽ mặc bộ

hôm tới lễ
trưởng thành
đưa con trai của
Ronconi, cái bộ
mà ba đã bảo
chẳng phù hợp
chút nào cho
dịp ấy, bởi nó
hở lưng đến tận
dưới mạng

sườn, và cánh
tay trần hoàn
toàn.

Vẫn còn đi
đất, mặc bộ
quần áo xanh
với đường viền
cổ trên làn da
trắng trông như

một nụ cười
mãn nguyện,
Alice bước
xuống bếp hỏi
Sol xem cô như
thế nào với cái
nhú lông mày
khẩn khoản.
Trông cháu thật
tuyệt vời, bà bảo

cô như vậy. Bà
hôn lên trán
Alice và cô lo
lớp phấn trang
điểm bị phai
mất.

Fabio làm
bếp với vẻ rất
thành thạo, và

hơi quá cần
thận của người
biết mình đang
bị quan sát.
Alice hợp từng
ngụm vang
trắng anh rót
mời cô và chất
còn khiến cái dạ
dày trông rỗng

ít nhất từ hai
mười tiếng đồng
hồ của cô sôi lục
bục. Sức nóng
lan tỏa trong
động mạch, dần
dần lên đầu và
xua tan đi ý
nghĩ về Mattia,
giống như biển

chiều ùa lên bờ
cát.

Ngồi cạnh
bàn Alice quan
sát kỹ lưỡng
dáng hình
Fabio, đường
nét ngăn mớ tóc
màu hạt dẻ khỏi

cổ, hông không
hẹp lắm và vai
hơi căng dưới
lớp áo sơ mi.
Không có sự lựa
chọn nào khác,
cô để mình trôi
trong ý nghĩ sẽ
cảm thấy an
toàn đến

nhường nào khi
bị khóa trong
vòng tay anh.

Cô đã nhận
lời mời của anh
bởi cô đã nói
với Mattia, và
bởi vì cô chắc
chắn từ nay

mình sẽ không
bao giờ tìm thấy
một điều gì
giống như tình
yêu.

Fabio mở tủ
lạnh lấy ra một
thanh bơ và cắt
một miếng theo

Alice phải nặng
ít nhất tám-chín
mười gam. Anh
thả vào chảo
nguấy đều cùng
món cơm trộn
và miếng bơ tan
chảy, giải phóng
tất cả chất béo
và mỡ động vật

đư thừa. Anh tắt
lửa, khuấy
khuấy cơm bằng
muôi gỗ thêm
vài phút nữa.

“Xong rồi”,
Fabio nói.

Anh lau tay

vào khăn lau
bát vắt trên một
chiếc ghế rồi
quay vào bàn,
tay cầm chảo.

Alice kinh
hoàng nhìn vào
bên trong.

“Cho em ít
thôi nhé”, cô
nói, tay ra dấu
một nhúm nhỏ
ngay khi anh
vừa múc một
muôi đầy những
chất dư thừa
calo.

“Em không
thích à?”

“Không
phải”, Alice nói
dối. “Chỉ là em
dị ứng nấm.
Nhưng em sẽ
nếm thử.”

Fabio trông
có vẻ thất vọng,
tay vẫn cầm cái
chảo. Thậm chí
sắc mặt anh còn
nhợt nhạt đi đôi
chút.

“Chán quá,
anh rất tiếc.

Anh lại không
biết.”

“Không
quan trọng.
Thật đấy”, Alice
mỉm cười nói.

“Nếu em
muốn anh có

thể...” anh tiếp
tục.

Alice cầm
tay ý bảo anh
yên đi. Fabio
ngắm cô như
một đứa trẻ
ngắm quà tặng.

“Nhưng mà em có thể ném thử”, Alice nói.

Fabio lắc đầu dứt khoát.

“Chắc chắn là không rồi. Nó khiến em bệnh

thì sao?”

Anh đem bỏ
chảo đi và Alice
không thể
không mỉm
cười. Trong
khoảng nửa giờ
họ ngồi nói
chuyện với

nhau trước
đồng đĩa trống
trơn và Fabio
phải mở thêm
một chai rượu
trắng khác.

Alice có cảm
giác thích thú
mất đi một

phần con người
mình sau mỗi
hớp rượu. Cô
cảm thấy tất cả
sự mâu thuẫn
trái ngược của
cơ thể mình và
cùng lúc là sự
hiện diện vững
chắc của Fabio

đang ngồi trước
mặt cô, khuỷu
tay chống lên
bàn, tay áo vắn
lên đến khuỷu.
Ý nghĩ không
thôi về Mattia
suốt mấy tuần
qua giờ rung
nhẹ trong

không khí như
dây đàn violin
hơi chùng, một
nốt nhạc lạc
lõng giữa một
dàn nhạc giao
hưởng.

“Chúng ta
đành tự an ủi

bằng món thứ
hai vậy”, Fabio
nói.

Alice cảm
thấy muốn té
xiu. Cô đã hy
vọng mọi
chuyện dừng lại
ở đó thôi.

Ngược lại Fabio
đứng dậy khỏi
bàn lười từ trong
lò ra một vỉ
nướng với hai
quả cà chua, hai
quả cà tím, hai
quả ớt ngọt
vàng, nhồi đầy
thứ gì đó có vẻ

là thịt xay tằm
bột rán. Sự đa
dạng màu sắc
thật vui nhộn,
nhưng Alice
nghĩ ngay tới
kích cỡ quá khổ
của đồng rau
quả nhồi, tưởng
tượng tất cả số

thức ăn đó nếu
cho vào bụng sẽ
như đá nằm
dưới giếng sâu.

“Em chọn
đi”, Fabio mời
cô.

Alice mím

môi. Cô rứt rề
chỉ miếng cà
chua và anh
dùng đĩa cùng
dao có răng cưa
gấp sang đĩa
cho cô.

“Miếng nào
nữa?”

“Thế thôi”,
Alice nói.

“Không có
chuyện đó đâu.
Em còn chưa ăn
gì cả, lại uống
nhiều như thế.”

Alice nhìn

anh từ dưới lên
và trong giây lát
cô ghét anh đến
thế, giống như
ghét ba cô, mẹ
cô, Sol và bất cứ
ai sẫm soi cô ăn
bao nhiêu.

“Miếng này”,

cô nhượng bộ,
chỉ miếng cà
tím.

Fabio lấy
cho mình mỗi
loại một miếng
và trước khi tấn
công chúng anh
nhìn cô hài

lòng. Alice ném,
xăm đầu đĩa vào
miếng thức ăn.
Ngoài thịt ra cô
còn nhận biết
ngay trứng, pho
mai mềm và
pho mai tán
nhỏ. Cô tính
toán nhanh và

chắc rằng cả
một ngày nhìn
ăn cũng không
lại được chỗ
này.

“Em thích
không?” Fabio
hỏi, miệng cười
vẫn còn chưa

nuốt hết.

“Ngon lắm”,
cô trả lời.

Cô lấy can
đảm đút một
miếng cà vào
miệng. Cô cố
giữ cơn buồn

nôn và tiếp tục
ăn, hết miếng
này tới miếng
khác, chẳng nói
chẳng rằng. Cô
ăn hết miếng cà,
chưa đặt đĩa
xuống đã cảm
thấy buồn nôn.
Fabio vẫn tiếp

tục nói và rót
rượu cho cô.
Alice gật đầu và
cứ mỗi cử động
cô lại cảm thấy
miếng cà nháy
tung tung trong
bụng.

Fabio đã ăn

xong hết, trong
khi đĩa của Alice
vẫn còn nguyên
miếng cà chua
đỏ mọng, căng
phồng chứa bao
đồ trộn làm cô
buồn nôn thêm.
Nếu cô cắt vụn
ra và giấu trong

khăn ăn chắc
chấn anh sẽ
nhận ra vì giữa
họ chẳng có gì
ngoài hai cây
nến đã cháy
được một nửa.

Rồi như
được ơn trời,

chai rượu thứ
hai cũng hết và
Fabio vát vả rời
bàn đứng lên
lấy chai thứ ba.
Anh lấy tay giữ
lấy đầu, bảo
Alice cứ ngồi
nguyên chỗ đó.
Alice cười.

Fabio nhìn tủ
lạnh và mở các
ngăn, nhưng
không thấy có
chai nào.

“Chắc là ba
mẹ anh đã để
chúng ở ngoài.”
Anh nói. “Anh

phải xuống dưới
kho.”

Rồi anh ta
phá lên cười
chẳng vì lý do
nào và Alice
cười theo anh,
kể cả khi cười
khiến cô thêm

đau bụng.

“Em không
được đi đâu
đấy”, anh ra
lệnh, một ngón
tay chỉ lên trán.

“Được rồi”,
Alice trả lời, cô

đã nảy ra một ý.

Fabio vừa ra
ngoài, Alice
nhón hai tay
cầm miếng cà
chua đầy mỡ
vào phòng tắm,
cầm nó sao cho
thật xa mũi vì

cô không chịu
được thêm mùi
của nó nữa. Cô
khóa cửa nhà
tắm, mở nắp
toilet. Bồn cầu
sạch sẽ như
mím cười bảo
cô cứ để đây tôi
lo.

Alice nhìn
miếng cà chua.
Nó hơi to, có lẽ
phải xắt nhỏ ra,
nhưng nó cũng
mềm và cô tự
nhủ lo quái gì
rồi vút nó vào
trong. Nó rơi
túm xuống và

thiếu chút nữa
thì tia nước bắn
lên bộ váy áo
màu xanh của
cô. Miếng cà
chua rơi xuống
dưới mắt ghen
lại giữa ống.

Cô xả nước

và nước túa ra
mạnh như một
trận mưa nhưng
thay vì biến mất
trong ống, nó lại
bắt đầu dâng
đầy bệ xí và
tiếng nước ùng
ục không an
tâm chút nào

thoát ra từ cuối
bồn cầu.

Alice bước
lùi lại sau
hoảng sợ, cái
chân trái loạn
choạng khiến cô
suýt ngã xuống
đất. Cô nhìn

mực nước dâng
dần, dâng dần
rồi đột ngột
dừng lại.

Ông xi
phông phát
tiếng kêu. Bồn
cầu ngập nước.
Bờ mặt nước

trong suốt rung
rinh và quả cà
chua nằm im
bất động dưới
sâu, mắc kẹt lại
tại vị trí ban
đầu.

Alice đứng
nhìn ít nhất

một phút, vừa
hoảng hốt lại
vừa tò mò kỳ lạ.
Cô chỉ tỉnh lại
khi nghe tiếng
chìa khóa lách
cách trong ổ
khóa ở cửa ra
vào. Cô liền lấy
cán chổi cọ xục

xuống nước,
mặt nhăn nhó
kinh tởm.
Miếng cà chua
vẫn không
muốn di
chuyển.

“Giờ thì
mình phải làm

thế nào bây
giờ?” Cô thì
thào với chính
mình.

Rồi, hầu như
không nhận
thức được gì, cô
lại nhún xả nước
một lần nữa và

lần này nước bắt
đầu trào ra chảy
trên nền nhà
tạo thành một
lớp nước mỏng,
dính ướt cả đôi
giày lịch sự của
Alice. Cô thử cố
ngưng nút xả
nước nhưng

nước vẫn tiếp
tục trào và chảy
ra ngoài. Nếu
Alice không lấy
tấm thảm chùi
chặn thì nước
hẳn đã lan tới
cửa và sang cả
phòng khác.

Sau rất
nhiều giây bôn
cầu mới thôi
không bơm
nước. Miếng cà
chua vẫn cứ ở
đó không di
chuyển. Nước
xung quanh sàn
nhà không chảy

lan ra nữa. Một
lần Mattia đã
giải thích cho cô
có một điểm
nhất định nơi
nước ngừng
chảy, khi mà
sức căng bề mặt
trở nên quá
mạnh có thể giữ

nó lại giống như
một lớp màng
mỏng trên bề
mặt vậy.

Alice nhìn
đóng hờn độn
cô gây ra. Cô
đóng nắp bồn
cầu lại, như thể

chịu bó tay
trước thảm họa
và ngồi lên trên
đó. Cô lấy tay
ôm mắt nhắm
nghiên và bắt
đầu khóc. Cô
khóc cho
Mattia, cho mẹ
cô, ba cô, cho

vững nước này,
và trên tất cả là
cho cô. Cô gọi
thầm tên
Mattia, như để
tìm kiếm sự
giúp đỡ của anh,
nhưng cái tên
ấy cứ bị giữ lại
trên môi, ngắt

quãng và dính
chặt.

Fabio gõ cửa
nhà tắm mà cô
không nhúc
nhích.

“Ali, em ỏn
cả chứ?”

Alice có thể
nhìn thấy dáng
hình anh qua
cửa kính mờ. Cô
xì mũi, nhưng
không để anh ta
nghe thấy, và
húng hắng
giọng để che
tiếng nghẹt mũi

vì khóc.

“Vâng. Một
lát thôi rồi em
ra.”

Cô nhìn
xung quanh
hoang mang,
như thể không

biết sao cô lại ở
đây, trong
buồng tắm này.
Bồn cầu nhỏ
nước trên sàn
nhà ít nhất là từ
ba điểm khác
nhau và trong
một tích tắc
Alice hy vọng có

thể dìm mình
trong mấy mi li
mét nước ấy.

Chỉnh nét (2003)

30.

Cô tới studio

của Marcello
Crozza một buổi
sáng lúc mười
giờ, và để có đủ
tự tin cô phải đi
lòng vòng ba
lần quanh khu
nhà. Cô nói tôi
muốn theo
nghề này, ông

có thể nhận tôi
làm thợ học việc
được không?
Crozza đang
ngồi cạnh máy
rửa phim đã gật
đầu đồng ý. Rồi
ông ta xoay
người lại, nhìn
thẳng vào mắt

cô nói lúc này
tôi không thể
trả lương cho cô
được. Ông
không thể nói
với cô thôi bỏ ý
nghĩ đấy đi, vì
chính ông cũng
đã làm điều
tương tự như

thế này rất
nhiều năm về
trước, và kỷ
niệm của cái
thời run rẩy đó
là tất cả những
gì còn sót lại của
niềm đam mê
chụp ảnh trong
ông. Mặc cho

tất cả mọi sự
thất vọng, ông
không muốn
tước đi cảm giác
ấy từ bất kỳ ai.

Chủ yếu là
các bức ảnh
chụp vào các kỳ
nghỉ. Những gia

đình ba hay bốn
thành viên, trên
bãi biển hay tại
các thành phố
nghệ thuật,
đứng ôm nhau
tại trung tâm
quảng trường
San Marco hay
dưới tháp Eiffel,

chụp ngang
người và luôn
trong những tư
thế giống nhau.
Các bức ảnh
chụp bằng máy
tự động, chói
nắng quá nhiều
hoặc là bị nhòe.
Alice thậm chí

còn chẳng nhìn
chúng nữa: cô
rửa phim rồi
nhét tất cả vào
phong bì giấy có
logo vàng và đỏ
của hãng Kodak.

Phần lớn
thời gian cô làm

việc tại cửa
hàng, nhận
phim hai tư hay
ba mươi sáu
kiểu cắt trong
hộp phim bằng
nhựa, đánh dấu
tên khách hàng,
hẹn ngày mai
chúng sẽ xong,

viết biên lai, nói
cảm ơn và tạm
biệt.

Đôi khi vào
thứ Bảy có đám
cưới. Crozza lái
xe qua nhà đón
cô lúc chín giờ
kém mười lăm.

Ông vẫn mặc bộ
quần áo thường
ngày và không
đeo cà vạt. Nói
cho cùng ông là
phó nháy, đâu
phải khách mời.

Trong nhà
thờ cần dựng

hai đèn chiếu và
một lần Alice
làm đổ một cái
khiến nó vỡ tan
trên bậc cầu
thang dẫn lên
bệ thờ và cô
nhìn Crozza
hoảng hốt. Ông
ta nhăn nhó

như bị một
mảnh thủy tinh
cứa vào chân
nhưng rồi nói
không sao, dọn
nó đi thôi.

Ông rất quý
cô mà chẳng
hiếu tại sao. Có

lẽ vì ông không
có con, hoặc bởi
từ khi của hiệu
có Alice lúc
mười một giờ
ông có thể tới
quán bar xem
kết quả số xổ
Enalotto và khi
quay về cô sẽ

mỉm cười hỏi
ông chúng ta đã
giàu chưa? Có lẽ
bởi cô bị què
một chân và cô
không còn mẹ
như ông không
có vợ, và sự
thiếu thốn
nhiều khi có

phần giống
nhau. Cũng có
lẽ bởi ông chắc
chắn cô sẽ sớm
cảm thấy mệt
mỏi và một
chiều nào đó
ông sẽ phải tự
đóng cánh cửa
chớp một mình,

và rồi lại quay
về căn nhà nơi
chẳng có ai, với
cái đầu rỗng
tuếch mà sao lại
quá nặng nề.

Ngược lại, đã
hơn một năm
rưỡi rồi mà

Alice vẫn còn ở
đó. Giờ cô có
chìa khóa, buổi
sáng cô tới
trước ông và
Crozza thấy cô
quét vỉa hè
cùng với bà ở
cửa hàng thực
phẩm bên cạnh,

người chẳng bao
giờ chào ông lấy
một lời. Ông trả
cô ít ỏi, chỉ năm
trăm euro một
tháng, nhưng
nếu họ cùng tới
lễ cưới thì vào
cuối ngày khi
dừng trước cổng

nhà Della Rocca
với chiếc Lancia
vẫn nổ máy, ông
sẽ lấy ví từ bưu
xe, đưa cô thêm
tờ năm mươi và
nói hẹn gặp lại
vào thứ Hai.

Đôi khi Alice

đưa ông xem
những bức hình
cô chụp và hỏi
ông thấy thế
nào, ngay cả khi
giờ đây cả hai
đều rõ là ông
không còn gì để
dạy cô nữa. Họ
ngồi xuống ghế

và Crozza ngắm
các bức ảnh, giờ
nó lên ánh
sáng, rồi nói với
cô vài điều về
tốc độ máy trập
và làm sao tận
dụng tối đa máy
trập. Ông đề cô
xài máy Nikon

khi muốn và
ông đã thâm
quyết định sẽ
tặng nó cho cô
khi cô rời cửa
hiệu này.

“Thứ Bảy
này ta cưới”,
Crozza nói. Đó

là cách ông ám
chỉ họ được
thuê.

Alice đang
xỏ chiếc áo
khoác bò. Fabio
sắp tới đón cô
rồi.

“Okay, ở đâu vậy?” Cô hỏi.

“Gran Madre. Rồi tiệc cưới tại biệt thự tư trên đồi. Loại nhà giàu ấy mà”, Crozza bình luận với vẻ

khinh khỉnh,
rồi cảm thấy hối
tiếc vì ông nhớ
ra Alice cũng tới
từ chỗ đó.

“Mm-mm”,
cô ậm ừ. “Bác
biết họ không?”

“Họ gửi thiệp
mời. Bác đề đầu
đó chỗ kia kia.”
Crozza chỉ hộc
bàn dưới quây
thu ngân.

Alice tìm sợi
dây thun trong
túi và buộc lại

tóc. Crozza lén
nhìn cô từ chỗ
ngồi. Một lần
ông đã thủ dâm
và nghĩ tới cô
khi quỳ gối
trong bóng tối
bao phủ cửa
hàng với cánh
cửa chớp hạ

thấp. Nhưng
sau đó ông cảm
thấy tệ hại tới
mức không thể
ăn tối, và ngày
hôm sau ông
bảo cô nghỉ ở
nhà, nói không
muốn có ai
vướng chân.

Alice lật lật
đồng giấy đập
ghim dưới bàn,
để đỡ phải chờ
đợi hơn là vì
quan tâm thực
sự. Cô tìm thấy
cái phong bì
cứng khổ lớn.
Cô mở nó ra và

cái tên nhảy bật
khỏi trang giấy
cùng kiểu chữ
ngghiêng ánh
vàng bay bướm.

*Ferruccio
Carlo Bai và
Maria Luisa
Turletti Bai vui*

*mừng thông
báo lễ thành
hôn của hai con
chúng tôi
Viola...*

Mắt cô tối
sầm lại trước
khi đọc hết.
Alice cảm thấy

vị kim loại
trong miệng. Cô
nuốt nước bọt
mà như lại một
lần nữa nuốt ực
viên kẹo dẻo
trong phòng
thay đồ. Cô gập
phong bì lại,
phẩy phẩy nó

một lúc, vẻ tự
lự.

“Cháu có thể
tới đó một mình
được không?”
Cuối cùng cô
thử hỏi, vẫn
đứng xoay lưng
về phía Crozza.

Ông đóng
ngăn kéo quầy
thu ngân vào
với một tiếng
tin yếu ớt.

“Sao kia?”

Alice quay
lại, đôi mắt mở

to ánh lên điều
gì đó. Crozza
phải mỉm cười
vì thấy chúng
quá đẹp.

“Giờ thì
cháu đã học
được nhiều rồi
đúng không?”

Alice lại gần
nói. “Cháu có
thể làm được
điều đó. Nếu
không sẽ chẳng
bao giờ cháu tự
làm được một
mình.”

Crozza nhìn

cô nghi ngờ. Cô
rướn người,
chống khuỷu
tay lên bàn,
ngồi đối diện
ông. Cô cách
ông chỉ một
gang tay và tia
sáng trong mắt
cô khiến ông

phải đồng ý mà
không yêu cầu
giải thích.

“Chẳng biết
liệu...”

“Đi mà bác”,
Alice ngắt lời.

Crozza lần

màn vành tai và
bắt buộc phải
rời ánh mắt
khỏi cô.

“Thôi được”,
ông đành
nhượng bộ. Ông
cũng chẳng hiểu
sao mình lại thì

thào nói thêm:
“Nhưng không
được làm gì ngu
ngốc đâu đây.”

“Cháu hứa”,
Alice gật đầu,
đôi môi mỏng
biến mất trong
một nụ cười.

Rồi cô tỳ
khuyết tay rướn
người hôn má
ông, khiến cho
Crozza thấy
buồn buồn bộ
râu chưa cạo đã
ba ngày.

“Thôi đi đi”,

ông nói, tay xua
xua.

Alice cười
phá lên, tiếng
cười của cô vang
trong không khí
cùng bước đi
ngả nghiêng
lượn sóng rất

riêng của mình.

Chiều hôm
đó Crozza nán
lại thêm ở cửa
hàng dù chẳng
có việc gì làm.
Ông nhìn mọi
vật, thấy chúng
trông có vẻ hiện

hữu hơn, giống
như nhiều năm
trước đây, khi
chính chúng
tìm đến ông để
được chụp ảnh.

Ông lôi máy
ảnh ra khỏi túi.
Alice luôn cất

nó ở đó sau khi
đã lau chùi cẩn
thận tất cả ống
kính và máy
móc bên trong.
Ông lia ống tele
vào vật đầu tiên
trong tầm ngắm
là cái giá đựng ô
cạnh lối ra vào.

Ông phóng to
phần cạnh tròn
lên cho tới lúc
trông nó như
một vật gì đó
khác, giống như
miệng núi lửa
đã tắt. Rồi ông
lại không chụp.

Ông đặt máy
ảnh sang một
bên, với tay lấy
áo khoác, tắt
điện và đi ra
ngoài. Ông
đóng cửa xếp
bằng khóa móc
và đi theo
hướng ngược lại

hàng ngày. Ông
không thể thôi
nụ cười ngốc
nghech trên
khuôn mặt và
chẳng muốn
quay về nhà
chút nào.

Nhà thờ

được trang
hoàng với hai
bó lớn hoa thủy
vu và hoa cúc
cuốn dọc hai
bên bệ thờ và
hàng chục bó
hoa cùng loại
tết theo cặp đôi
ở bên mỗi dãy

ghế. Alice dựng
đèn chiếu và
chỉnh bảng điều
chỉnh ánh sáng,
rồi ngồi ở hàng
đầu tiên chờ
đợi. Một phụ nữ
đang hút bụi
trên tấm thảm
đỏ mà một tiếng

nữa Viola sẽ
bước qua. Alice
nghĩ tới hôm cô
và Viola ngồi
trên bậc cầu
thang sắt nói
chuyện phiếm
với nhau. Cô
không nhớ họ
đã nói những gì,

chỉ nhớ chỗ
ngồi nơi cô đắm
đắm nhìn cô ta,
một chỗ ngồi
khuất bóng,
ngay phía sau
mắt cô, một nơi
đầy những suy
nghĩ rồi rắm mà
ngay cả lần này

nửa cô cũng cố
giấu đi.

Trong vòng
nửa giờ đồng hồ
các dây ghế đều
được lắp đầy và
mọi người vẫn
tiếp tục kéo vào
đông tới tận

những dây ghề
cuối, nơi họ
phải đứng và
quạt phe phẩy
bằng tờ giấy có
in lời thánh ca.

Alice bước ra
ngoài đứng trên
bậc thềm chờ xe

ô tô chở cô dâu
tới. Mặt trời
nóng bỏng tay
cô và như thể
xuyên qua da.
Từ bé cô đã
thích nhìn lòng
bàn tay ngược
nắng với đường
kẽ tay đỏ hồng

lên. Một lần cô
giơ cho ba xem
và ông đã hôn
đầu ngón tay cô,
giả tảng như
muốn ăn chúng.

Viola tới
trong một chiếc
Porsche xám

bóng lộn và tài
xé phải giúp cô
ta xuống xe và
nâng đồng chân
váy to phồng.
Alice bắt đầu
chụp ảnh liên
tục để giấu mặt
sau chiếc máy
ảnh. Rồi chờ tới

tận lúc cô dâu
bước ngang qua
Alice mới cố
tình hạ máy
xuống, mỉm
cười.

Hai người
nhìn nhau một
lát và Viola giật

nảy người lên,
Alice chưa kịp
tìm hiểu biểu
hiện của cô ta ra
sao thì cô dâu
đã bước qua
khoác tay cha
mình tiến vào
trong nhà thờ.
Chẳng hiểu sao

Alice luôn
tưởng tượng
ông ta phải cao
hơn.

Cô chú ý
không làm mất
thời gian dù chỉ
là một giây. Cô
thay đổi các cấp

độ đầu tiên
ngắm vào cô
dâu chú rể rồi
gia đình họ. Cô
chụp cảnh trao
nhẫn, đọc lời
nguyện, thông
báo chính thức,
cảnh hôn nhau,
cảnh người làm

chúng ký xác
nhận. Cô là
người duy nhất
đi lại khắp trong
nhà thờ. Alice
thấy hình như
mỗi khi mình
vươn người về
phía Viola cô ta
đều hơi so vai

lại. Cô lại càng
tăng thêm tốc
độ máy trập để
đạt được vẻ hư
ảo, cái theo
Crozza sẽ tạo
được cảm giác
vô tận vĩnh
hằng.

Trong lúc cô
dâu chú rẻ ra
khỏi nhà thờ,
Alice đi trước
họ, bước khắp
khiêng giạt lùi
ra sau và hơi
khuyu gói để
không phải thay
đổi tư thế của

hai người mà
vẫn phối được
cảnh từ dưới hát
lên. Qua ông
kính cô có thể
thấy Viola nhìn
mình với nụ
cười nửa như
hoảng sợ, như
thể cô ta vừa

nhìn thấy ma.
Alice chụp
chính diện sử
dụng đèn flash
với nhịp đều
đặn khoảng
mười lăm lần gì
đó, cho tới khi
cô dâu bắt buộc
phải chớp chớp

mắt.

Cô nhìn họ
trèo lên xe và
Viola còn đưa
mắt nhìn cô từ
phía sau cửa
kính xe. Chắc
hẳn cô ta sẽ
ngay lập tức kể

cho chồng mình
về cô, rằng thật
lạ lùng làm sao
lại gặp lại cô ở
đây. Cô ta sẽ tả
cô như một đứa
con gái bị mắc
bệnh chán ăn
trong lớp, cái
con què ấy, cái

đưa con gái mà
cô ta không bao
giờ thêm kết
bạn. Cô ta sẽ
chẳng kể
chuyện cái kẹo
dẻo, bữa tiệc và
tất cả mọi
chuyện còn lại.
Alice mỉm cười

nghĩ đó có thể
sẽ là sự thật nửa
vời đầu tiên
giữa hai vợ
chồng son, kẻ
nút đầu tiên
trong số bao kẻ
nút nhỏ phát
sinh trong một
mối quan hệ,

nơi sớm hay
muộn cuộc đời
cũng sẽ lỏng
vào cái nạy ổ
khóa và hát
tung nó ra.

“Này cô, đôi
vợ chồng đợi cô
ở bờ sông để

chụp ảnh”, ai đó
sau lưng Alice
nói.

Cô quay lại,
nhận ra một
trong số những
người làm
chứng.

“Vâng, tôi tới
đó đây.”

Cô nhanh
chóng quay vào
trong nhà thờ
dọn dẹp đồ
dụng cụ. Cô còn
đang xếp lại vài
phụ kiện máy

ảnh trong chiếc
túi thun hình
chữ nhật thì
nghe tiếng gọi.

“Alice?”

Cô quay lại,
đã nhận ra được
đó là giọng của

ai.

“Ừ.”

Trước mặt cô
là Giada
Savarino và
Giulia Mirandi.

“Chào”,
Giada nói, kéo

dài âm o cuối
cùng, và tiến lại
gần hôn lên má
cô.

Giulia vẫn
đứng lại đằng
sau, cụp mắt
xuống y như hồi
trung học.

Alice áp má
hờ lên Giada,
mà không hề hé
môi ra hôn.

“Cậu làm gì
ở đây vậy?”
Giada hỏi cộc
lốc.

Alice nghĩ
câu hỏi thật ngu
khiến cô tức
cười.

“Mình chụp
ảnh.”

Giada đáp lại
bằng một nụ

cười, lộ hai lúm
đồng tiền giống
như hời mười
bảy tuổi.

Thật lạ khi
đứng đó, vẫn
còn sống trong
một mảnh quá
khứ chung mà

đột nhiên lại
thấy nó chẳng
đáng kể gì nữa.

“Chào
Giulia”, Alice
đành nói.

Giulia mỉm
cười, nói một

cách khó nhọc.

“Bọn mình
biết chuyện mẹ
cậu. Bọn mình
rất tiếc.”

Giada gật gật
đầu đồng ý như
để thể hiện sự

đóng góp của cô
ta.

“Ừ. Cảm ơn”,
Alice đáp.

Rồi cô quay
lại nhanh chóng
sắp xếp đồ đạc.
Giada và Giulia

đứng nhìn cô.

“Bọn mình
đề cậu làm việc
nhé”, Giada
chạm nhẹ vào
vai cô. “Cậu
đang bận mà.”

“Okay.”

Họ quay đi
bước về phía
cửa. Tiếng giày
cao gót khô
khốc vang
quanh bức
tường nhà thờ
giờ đã vắng hoe.

Đôi vợ chồng

đợi cô dưới
bóng một gốc
cây to, họ
không ôm
nhau. Alice đậu
xe cạnh chiếc
Porsche rồi
xuống xe, túi
đeo trên vai.
Trời nóng nực

và cô cảm thấy
tóc dính sát gáy.

“Chào”, cô
tiến lại gần họ.

“Ali”, Viola
nói. “Mình
không biết là...”

“Mình cũng

thế”, Alice ngắt
lời.

Họ ôm hờ
nhau, như thể
sợ làm nhàu
quần áo. Viola
còn đẹp hơn cả
thời trung học.
Cùng với năm

tháng đường
nét khuôn mặt
cô ta trở nên
mềm mại hơn,
thân hình nuốt
nà hơn và ánh
mắt mất đi vẻ
sắc lạnh long
lanh khó nhận
biết đã từng

khiến chúng trở
nên dễ sợ. Cô ta
vẫn có thân
hình tuyệt đẹp.

“Anh Carlo”,
Viola giới thiệu.

Alice bắt tay
anh ta, cảm

thấy nó trơn
mềm.

“Chúng ta
bắt đầu chứ?”
Cô vào việc
luôn.

Viola gặt đầu
và tìm ánh mắt

của chồng,
nhưng anh ta
không nhận ra.

“Chúng tôi
đứng đâu đây?”
Anh ta hỏi.

Alice nhìn
xung quanh.

Mặt trời đã lên
đỉnh và cô phải
dùng đèn flash
để loại bỏ mọi
khoảng bóng
trên khuôn mặt.
Cô chỉ một ghé
băng giữa nắng
gắt cạnh bờ
sông.

“Hai người
ngồi đó đi.”

Cô dựng máy
móc lâu hơn
cần thiết. Cô giả
tả bạn rộn với
đèn flash, lắp
ống kính này rồi
lại thay ống

kính kia. Anh
chồng Viola nói
lỏng cà vạt để
thở còn cô ta thì
dùng một ngón
tay cố gắng
chấm chấm giọt
mồ hôi lăn tăn
trên trán.

Alice cứ để
cho họ bị nường
chín thêm một
lúc nữa, giả bộ
chỉnh khoảng
cách để chụp
ảnh.

Rồi cô bắt
đầu ra lệnh cho

họ bằng giọng
khô khốc. Cô
bảo: hai người
ôm nhau, cười
lên, giờ nghiêm
mặt lại, cầm tay
cô ấy, dựa đầu
vào vai anh ta,
nói thầm vào tai
cô ta, nhìn

nhau, lại gần
hơn, nhìn ra
sông, cởi áo
khoác ra.

Crozza đã dạy
cô không được
để cho đôi
tượng lấy hơi,
không cho họ
thời gian nghĩ

ngợi gì, bởi chỉ
một chốc lát
thôi là sự tự
nhiên sẽ bay
biến hết.

Viola nghe
theo, hai ba lần
còn hỏi với
giọng ngoan

ngoãn thế đã
được chưa?

“Được rồi,
giờ ta lại chỗ
thảm cỏ kia”,
Alice nói.

“Chụp nữa
à?” Viola ngạc

nhiên hỏi. Màu
má đỏ lựng ứ
huyết của cô ta
bắt đầu lộ ra
dưới lớp phấn
nền. Đường kẻ
bút chì màu
đen quanh mắt
đã hơi lem ra,
các nét đứt rời

rạc khiến cô ta
có vẻ mệt mỏi
và hơi tiêu tụy.

“Cậu giả bộ
chạy còn anh ấy
đuổi theo trên
bãi cỏ”, Alice
giải thích.

“Hả? Phải
chạy sao?”

“Ừ, phải
chạy.”

“Nhưng...”
Viola phản đối.
Cô ta nhìn
chồng, còn anh

ta chỉ nhún vai.

Cô ta thở hắt
ra, rồi nâng váy
lên một chút và
bắt đầu chạy.
Gót giày nhọn
của cô cắm
xuống đất vài
mi li mét làm

xới lên những
miếng đất nhỏ,
dây bần phía
trong gấu váy
trắng. Chồng cô
ta chạy phía
sau.

“Em chạy
chậm quá”, anh

ta nói.

Viola quay
ngoắt lại nhìn
cháy cả anh
chồng theo cái
cách mà Alice
vẫn còn nhớ rõ.
Cô cứ để hai
người chạy hai

ba phút, cho tới
khi Viola bị anh
ta tóm được,
miệng nói vậy là
đủ rồi.

Một bên tóc
vấn của cô ta đã
xõa ra. Một cái
ghim kẹp tóc bị

tuột khiến lộn
tóc rơi trên má.

“Ừ”, Alice
nói. “Chỉ thêm
vài kiểu nữa
thôi.”

Cô dẫn họ
tới ki ốt bán

kem và mua hai
que kem chanh.

“Cầm lấy
này”, cô nói,
đưa cho hai vợ
chồng.

Họ có vẻ
không hiểu,

nghi ngờ xé vỏ
que kem. Viola
cẩn thận không
làm bẩn tay bởi
nước xi rô dính
nháp.

Họ phải giả
bộ ăn kem,
khoác tay nhau,

rồi mời nhau ăn
que của người
kia. Nụ cười của
Viola ngày một
méo xệch.

Khi Alice
bảo họ hãy tới
cột đèn trụ tròn
và xoay quanh

nó, Viola buột
miệng nói.

“Thối hoắc.”

Anh chồng nhìn
cô ta hơi phát
hoảng, rồi quay
sang Alice như
muốn xin lỗi cô.
Alice cười.

“Một phần
album kiểu
truyền thống
mà”, cô giải
thích. “Chính
hai người đã
yêu cầu loại đó.
Nhưng chúng ta
có thể bỏ qua
cũng được.”

Cô giả bộ nói
như thật. Cô
cảm thấy hình
xăm đang đập
mạnh như
muốn nhảy bật
khỏi lớp da.
Viola nhìn cô
giận dữ và Alice
giương mắt

nhìn lại cho tới
lúc mắt cô cháy
bong lên.

“Chúng ta
xong chưa đây?”
Viola hỏi.

Alice gật
đầu.

“Vậy ta đi
thôi”, cô dâu
nói với chồng.

Trước khi rời
đi anh ta lại gần
lịch sự bắt tay
Alice.

“Cám ơn.”

“Không có
gì.”

Alice nhìn
họ trèo lên sườn
đốc của công
viên để tới chỗ
bãi gửi xe. Xung
quanh cô là âm
thanh lảnh

loãng ngày thứ
Bảy, tiếng cười
của bọn trẻ chơi
đu quay và
tiếng các bà mẹ
đứng xung
quanh canh
chờn chúng.
Có cả tiếng nhạc
vẳng tới từ đâu

đỏ xa xăm và
tiếng xe chạy
trên đường như
trên một tấm
thảm.

Cô sẽ rất
thích được kể lại
chuyện này cho
Mattia, vì cậu ấy

sẽ hiểu. Nhưng
giờ đây cậu lại ở
xa. Cô nghĩ chắc
ông Crozza sẽ
phát điên lên,
nhưng cuối
cùng sẽ tha thứ
cho cô. Cô chắc
chắn vậy.

Sao cô thấy
buồn cười quá.
Cô mở ngăn
chứa phim chiếc
máy ảnh, lôi
cuộn phim ra và
trả thẳng nó
dưới ánh mặt
trời chói lòa.

Những gì
còn lại
(2007)

31.

Ba gọi cho
Mattia tối thứ
Tu, khoảng giữa
tám giờ và tám
giờ mười lăm.
Trong suốt chín
năm họ ít khi
gặp nhau và lần

gặp gần đây
nhất cũng đã
lâu lắm rồi,
nhưng trong
căn hộ hai
phòng của
Mattia điện
thoại không bao
giờ đổ chuông
mà không có

người nhắc
máy. Giữa
những khoảng
ngắt quãng
không lời chỉ
nổi lên sự im
lặng từ cả hai
phía. Chẳng bao
giờ thấy tivi hay
đài bật. Chẳng

bao giờ thấy
khách khứa
lách cách dao
đĩa trên đĩa ăn.

Mattia có
thể tưởng tượng
cảnh mẹ nghe
cuộc nói chuyện
điện thoại từ

ghế sofa với
khuôn mặt
chẳng hề thay
đổi biểu hiện và
hai tay đặt trên
thành ghế,
giống như khi
anh và Michela
học cấp một và
bà ngồi lắng

nghe chúng đọc
thuộc lòng các
bài thơ. Mattia
lúc nào cũng
thuộc hết trong
khi Michela thì
im thít, chẳng
thể nhớ bất cứ
điều gì.

Mỗi thứ Tư
sau khi gác máy
Mattia lại tự hỏi
không biết tấm
ga màu hoa
cam phủ ghế
bàn có còn
không hay ba
mẹ anh đã thay
nó rồi, từ hồi ở

nhà nó đã bươm
ra một chút.
Anh tự hỏi ba
mẹ có già đi
không. Chắc
chắn họ phải già
hơn rồi, anh có
thể nhận thấy
điều đó từ giọng
nói chậm chạp

và nặng nề hơn
của ba. Anh có
thể nhận thấy
điều đó từ hơi
thở của ông
phát ra trong
điện thoại ngày
thêm khó nhọc.

Mẹ anh chỉ

họa hoàn mới
trực tiếp nghe
máy và lúc nào
cũng là những
câu hỏi khuôn
mẫu giống
nhau. Trời lạnh
không, con ăn
tối chưa, lớp học
thế nào. Ban

đầu Mattia giải
thích cho bà ở
đây mọi người
ăn lúc bảy giờ.
Giờ anh chỉ nói
vâng thôi.

“Alô?”

Chẳng có lý

do gì để anh nói
tiếng Anh. Chỉ
có trên dưới
mười người biết
số điện thoại
nhà và chẳng
đời nào có ai
trong số họ gọi
cho anh vào giờ
này.

“Ba đây.”

Sự chậm trễ
của câu trả lời là
không đáng kể.
Đáng lẽ Mattia
phải cầm theo
một chiếc đồng
hồ bấm giờ để
đo sự chậm trễ

đó và có thể
tính xem tín
hiệu lệch bao
nhiêu so với
đường thẳng
hơn một ngàn
ki lô mét giữa
anh và ba,
nhưng lần nào
Mattia cũng

quên.

“Chào ba. Ba
khỏe không?”

“Ừ. Còn
con?”

“Ồn cả...
Mẹ...?”

“Mẹ ở đây.”

Quãng im
lặng đầu tiên
luôn bắt đầu
sau lúc ấy,
giống như hộp
không khí sau
cơn ghen thờ
đầu tiên.

Mattia miết
ngón tay trở dọc
theo vết trầy
xước dài khoảng
một gang tay từ
giữa cái bàn gỗ
tròn sáng màu.
Anh thậm chí
còn chẳng nhớ
chính mình hay

những người
thuê nhà trước
đó đã làm xước
nó. Ngay dưới
mặt bàn được
đánh véc ni là
kẽ nứt mà anh
có xọc móng tay
vào cũng không
thấy đau. Mỗi

thứ Tư anh lại
xọc cho kẽ nứt
ấy sâu thêm
được một phần
mấy mi li mét,
nhưng hết cả
đời chắc chắn
cũng không đủ
để tay anh thọc
xuyên được

sang phía bên
kia.

“Thế con đã
ngắm bình
minh lên
chưa?” Ba hỏi.

Mattia mỉm
cười. Đó là một

chuyện đùa giữa
họ, có lẽ là
chuyện đùa duy
nhất. Khoảng
một năm trước
đây Pietro đã
đọc được trên
một tờ báo nào
đó viết bình
minh trên biển

phía Bắc là một
trải nghiệm
không thể bỏ
qua và buổi tối
hôm ấy ông đọc
mẫu báo cho
Mattia nghe
qua điện thoại.
Chắc chắn con
phải tới đó, nhớ

đấy. Từ hôm ấy
thỉnh thoảng
ông lại hỏi thế
nào con đã
ngắm bình
minh lên chưa?
Mattia lúc nào
cũng trả lời
chưa. Chuông
đồng hồ báo

thức luôn kêu
lúc tám giờ
mười bảy phút
và con đường
ngắn nhất tới
trường không đi
qua biển.

“Chưa, chưa
có bình minh”,

anh trả lời.

“Ừ, dù gì nó
cũng chẳng thể
biến đi đâu
được.” Pietro
đáp.

Họ lại lặng
yên, lưỡng lự

vài giây nữa, áp
ống nghe vào
tai. Cả hai hít
thở một chút
cái thân tình
còn tồn tại giữa
họ cứ giảm dần
đi theo hàng
trăm ki lô mét
dây cáp đồng

trục, cái thân
tình từng được
nuôi dưỡng bởi
một điều gì đó
họ không rõ tên
và có lẽ, nếu
nghĩ đến cùng,
cũng chẳng còn
tồn tại nữa.

“Thế nhé
con”, cuối cùng
Pietro nói.

“Vâng.”

“Cố gắng giữ
gìn.”

“Okay. Chào
mẹ cho con.”

Họ gác máy.

Với Mattia
thế là hết ngày.
Anh đi qua bàn,
lơ đãng nhìn
đồng giấy tờ kẹp
ghim để một
phía, cộng với
đồng việc mang

từ văn phòng
về. Anh vẫn còn
giậm chân tại
điểm đó. Dù
chứng minh
xuất phát từ bất
cứ điểm nào thì
cả hai, anh và
Alberto, trước
sau gì cũng sẽ

mắc lại. Anh
cảm thấy phía
sau vật cản cuối
cùng đó có một
giải pháp, rằng
vượt qua được
nó rồi tới đích
cuối sẽ dễ dàng
hơn, giống như
nhắm chặt mắt

lại mà lăn mình
xuống từ trên
đỉnh thẳm cỏ
độc vậy.

Mattia quá
mệt mỏi để tiếp
tục công việc.
Anh vào bếp,
mở vòi lấy nước

vào nồi, đặt lên
bếp và bật lửa.
Bao lâu rồi anh
đã sống một
mình như thế,
sự cô đơn hẫ
sẽ khiến một
người bình
thường phát
điên lên trong

vòng một tháng.

Mattia ngồi
trên ghế gấp
bằng nhựa,
nhưng không
buông thả hoàn
toàn. Anh
ngước nhìn lên
ngọn đèn treo

giữa trần nhà.
Nó bị cháy bóng
một tháng ngay
sau khi Mattia
chuyển đến và
anh chẳng bao
giờ thay nó cả.
Anh ăn trong
ánh đèn hắt từ
phòng khác

sang.

Nếu tôi đó
anh rời khỏi căn
hộ và không
quay về nữa thì
sẽ chẳng có ai
tìm được dấu
hiệu cho thấy
anh đã từng

sống ở đây,
ngoại trừ đồng
giấy khó hiểu
chất trên bàn.
Mattia không
mang đến cái gì
của riêng mình.
Anh vẫn giữ
nguyên các thứ
đồ gỗ vô hồn

bằng gỗ sồi hoa
sáng màu, tấm
thảm đã ngả
vàng treo trên
tường từ khi
ngôi nhà này
được xây lên.

Anh đứng
dậy, đổ nước

vào tách và thả
một gói trà vào
trong, nhìn
nước ngả sang
màu sẫm. Lửa
vẫn còn hồng và
trong vùng tối
mờ nó có màu
xanh đậm. Anh
vặn nhỏ lửa cho

tới khi nó hầu
như tắt hẳn và
tiếng reo yếu
dần. Anh hơ tay
trên bếp. Hơi
nóng tạo một
sức ép nhẹ trên
lòng bàn tay bị
tàn phá. Mattia
chậm chạp hạ

dần, hạ dần bàn
tay, và lòng bàn
tay anh bao
trùm lên ngọn
lửa.

Giờ anh vẫn
còn nhớ, sau
hàng trăm hàng
ngàn ngày trôi

qua giống hệt
như nhau tại
trường đại học
và những bữa
trưa cũng lặp lại
như vậy trong
nhà ăn nằm ở
một tòa nhà
nằm tận trong
cùng khu học xá

của trường. Nhớ
lần đầu tiên tới
đây, anh chỉ bắt
chước làm theo
động tác của các
sinh viên khác.
Anh xếp hàng
dần dần tới dãy
khay gỗ mềm
đựng đĩa ăn.

Anh cho khăn
ăn, dao đĩa và
một chiếc cốc
lên đó. Rồi tới
trước một chị
phục vụ đồ ăn,
anh chỉ bừa một
trong ba khay
nhôm, chẳng đề
ý coi trong đó

có gì nữa. Chị
nấu bếp hỏi gì
đó bằng tiếng
địa phương
hoặc tiếng Anh,
nhưng Mattia
chẳng hiểu. Anh
lại chỉ lại khay
thức ăn và chị
ta nhắc lại câu

hỏi. Mattia lắc
đầu nói *I don't
understand*
bằng giọng cứng
ngắc ngượng
ngập. Chị ta
ngước mắt lên
trời tay hoa hoa
cái đĩa vẫn còn
trống trơn.

*She's asking if
you want a
sauce, một
thanh niên
đứng cạnh
Mattia nói. Anh
quay sang ngo
ngác nói Tôi... I
don't... Cậu
người Ý à? Anh*

ta hỏi. Ừ. *Chị ta
hỏi cậu có
muốn lấy nước
xốt không.*

Mattia lắc đầu,
vẫn lúng túng.

Anh ta quay
sang chị phục vụ
nói là không
nước xốt. Chị ta

mỉm cười và
cuối cùng cũng
xúc đầy vào đĩa
cho Mattia và
đặt lên bệ. Anh
ta cũng chọn
món đó và trước
khi đặt đĩa vào
khay của mình
anh ta đưa nó

lên ngửi, rồi
khịt mũi kêu
kinh thế.

Cậu mới tới
hả? Anh ta hỏi
Mattia sau đó
một chút, mắt
vẫn nhìn món
xúp đặc trong

đĩa. Mattia nói
ừ và anh ta nhúu
mày gật đầu
như thể họ đang
nói chuyện gì
ngghiêm túc lắm.
Trả tiền xong
Mattia vẫn đứng
chôn chân trước
quầy thanh

toán, tay giữ
chặt khay thức
ăn. Mắt anh tìm
một bàn trống
cuối phòng, nơi
có thể xoay lưng
lại tất cả và
không phải cảm
thấy quá nhiều
cặp mắt đang

hướng về mình
trong khi ngồi
ăn lẻ loi. Anh
vừa bước một
bước về phía đó
thì cậu thanh
niên lúc nãy
bước ngang qua
nói lại chỗ kia
đi.

Alberto

Torcia đã ở đây
được bốn năm
rồi, với một vị
trí nghiên cứu
thường trực và
tài trợ đặc biệt
dành được từ Ủy
ban châu Âu
nhờ những bài

viết chất lượng
cao của anh ta
gần đây. Anh ta
cũng chạy trốn
một điều gì đó,
nhưng Mattia
không bao giờ
hỏi xem đó là
chuyện gì. Sau
nhiều năm cả

hai vẫn chẳng
rõ có thể gọi
người kia là bạn
hay đơn giản là
đồng nghiệp,
cho dù ở chung
một phòng làm
việc và ăn trưa
cùng nhau tất
cả các ngày.

Hôm đó là
thứ Ba. Alberto
ngồi đối diện,
liếc nhìn dấu
vết mới, tái xám
và tròn vo trong
lòng bàn tay
Mattia qua ly
nước đầy đang
giơ lên miệng.

Anh ta không
hỏi gì Mattia,
chỉ rướn mắt
nhìn ý nói mình
thấy rồi. Gilardi
và Montanari
cùng ngồi ăn
với họ, đang
cười khùng
khục vì điều gì

đó thấy trên
Internet.

Mattia uống
một hơi hết cốc
nước. Rồi anh
hắng họng.

“Tôi qua
mình này ra

một ý tưởng cho
sự đứt đoạn
mà...”

“Xin cậu đẩy
Mattia”, Alberto
ngắt lời, bỏ đĩa
xuống và ngã
người ra sau
ghế. Các động

tác của anh ta
luôn quá trớn.
“Tha cho mình
ít nhất là trong
lúc ăn chứ.”

Mattia cúi
đầu. Anh đã xắt
lát thịt trong
đĩa ra thành

tùng miểng
vuông vắn và
giờ đang tách
xếp chúng tạo
một vĩ với các
đường trắng
cách đều nhau.

“Sao buổi tối
cậu không làm

gì khác?”

Alberto nói nhỏ
hơn, như thể
không muốn
cho hai người
kia nghe thấy.
Trong lúc nói
anh ta hua hua
con dao thành
từng vòng nhỏ

trong không
khí.

Mattia chẳng
nói gì, cũng
chẳng nhìn anh
ta. Anh đưa lên
miệng một
miếng thịt,
chọn trong số

những miếng
rìu xung quanh
thừa ra khỏi
hình vừa xếp.

“Ví như
thỉnh thoảng
qua nhà bạn
mình uống chút
gì đó...” Alberto

tiếp tục.

“Không.”
Mattia trả lời
khô khốc.

“Nhưng...”
bạn đồng
nghị nói.

“Cậu biết

mà.”

Alberto đành
thôi, chỉ nhẩn
trán lắc đầu.
Sau bao năm gã
này vẫn khẳng
khăng như vậy.
Từ khi quen
nhau đến giờ

anh ta mới chỉ
lôi được Mattia
ra khỏi nhà trên
dưới chục lần.

Anh ta quay
sang xen ngang
câu chuyện của
hai người bên
cạnh.

“Ê, thấy cô
nàng kia chưa?”
Alberto chỉ một
cô gái ngồi cách
đó hai bàn cùng
một người đàn
ông đã đứng
tuổi. Theo như
Mattia biết cô ta
dạy môn địa

chất. “Nếu mình
chưa cưới thì
Chúa mới biết
mình sẽ làm gì
với nàng.”

Hai người
kia hơi do dự
trong giây lát vì
nó chẳng liên

quan gì tới
chuyện họ đang
nói cả, nhưng
họ cũng mặc và
hùa theo

Alberto đoán
già đoán non tại
sao một nàng
xinh tươi như
vậy mà lại ngồi

cùng bàn với
một lão lụ khụ
thế.

Mattia thái
chéo tất cả các
miếng thịt
vuông ra. Rồi
anh ghép tất cả
các tam giác lại

thành một hình
lớn hơn. Đĩa
thịt giờ đã
nguội lạnh. Anh
xiên một miếng
rồi hầu như
nuốt chửng
luôn. Chỗ còn
lại anh không
động tới nữa.

Ra tới ngoài
nhà ăn Alberto
lùng chừng
châm thuốc, để
Gilardi và
Montanari đi xa
dần. Anh ta đợi
Mattia đang đi
sau họ một
quãng, đầu cúi

thấp, chân bước
theo một vết
nứt dọc lối đi,
đăm chiêu nghĩ
ngợi điều gì đó
chẳng liên quan
gì tới việc anh
đang ở nơi đây.

“Cậu muốn

nói gì với mình
về sự giản
đoạn?” Alberto
hỏi.

“Không
quan trọng.”

“Thôi nào,
đừng có rách

ruột thế.”

Mattia nhìn
đồng nghiệp.
Đầu điều thuốc
trên môi là thứ
duy nhất có
màu sắc sáng
lên trong cả
ngày xám xịt

này, như tất cả
các ngày trước
đây và tất cả các
ngày sau đó.

“Chúng ta
không thể thoát
ra được”, Mattia
nói. “Giờ đây
chúng ta đã tin

là nó có ở đây.
Tuy nhiên có lẽ
mình đã tìm ra
cách để lôi ra
được điều gì đó
hay ho.”

Alberto lại
gần hơn. Anh ta
không ngắt lời

Mattia cho tới
khi anh giải
thích xong, bởi
anh ta biết
Mattia kiêu lời,
nhưng một khi
đã nói thì rất
đáng ngậm
miệng mà lắng
nghe.

32.

Gánh nặng
của hậu quả đã
đột ngột đổ ập
xuống vào một
tối khoảng hai
năm trước đây

khi Fabio trong
lúc yêu Alice đã
thì thầm vào tai
cô anh muốn có
con. Mặt anh
sát gần mặt
Alice đến nỗi cô
nhận thấy hơi
thở của anh
trượt trên mặt

cô rồi tảo xuống
tắm khăn trải
giường.

Cô ghì anh
sát gần hơn, áp
đầu anh vào
giữa khoảng
trống cổ và vai
mình. Một lần

khi còn chưa
cưới nhau, anh
đã nói đó là nơi
hoàn hảo, rằng
cái đầu anh
sinh ra chỉ để
được áp vào đó
thôi.

Thế nào, em

thấy sao? Fabio
hỏi cô, giọng
nghet lại bởi
chiếc gối. Alice
không trả lời
nhưng cô ôm
anh mạnh hơn
chút nữa. Hơi
thở cô ngệt lại.

Cô nghe
tiếng anh đóng
ngăn kéo đựng
bao cao su lại và
cô gập đầu gối
phải lên một
chút để lấy chỗ
cho anh. Cô
không ngừng
nhịp nhàng

vuốt tóc anh
trong suốt
khoảng thời
gian đó với cặp
mắt luôn mở to.

Bí mật ấy đã
theo cô kể từ
thời trung học,
nhưng nó

không bao giờ
túm được đầu
óc cô quá vài
giây. Alice đã để
nó sang một
bên như thể
một điều gì đó
mà cô sẽ nghĩ
tới sau này. Giờ
đây đột ngột nó

lại hiện ra giống
như một vực
thẳm khổng lồ
gồm ghiếc
không thể chế
ngự được bị đào
sâu trong trần
nhà đen của căn
phòng. Alice
muốn bảo Fabio

ngừng lại một
chút, đợi đã, có
điều em muốn
nói, nhưng anh
ta vẫn cử động
với một niềm
tin thật giản
đơn và chắc
chắn anh ta sẽ
chẳng hiểu gì.

Lần đầu tiên
cô cảm thấy nó
chảy vào tận
trong, và cô
tưởng tượng
chất lỏng dính
dóp đầy hứa hẹn
sẽ phát tán
trong cơ thể
khô ráo của cô,

nơi nó sẽ lưu lại
rồi cũng khô
cong đi.

Cô không
muốn có con,
hoặc có lẽ có.
Cô chưa bao giờ
thực sự nghĩ tới
điều này. Chỉ

đơn giản là vẫn
đề chưa bao giờ
được đặt ra, vậy
thôi. Kinh
nguyệt của cô đã
dứt hẳn vào lần
cuối cùng cô ăn
hết cả một cái
bánh sô cô la.
Sự thật là Fabio

muốn có con và
cô phải sinh nó
cho anh. Cô
phải làm thế,
bởi khi họ làm
tình anh không
yêu cầu cô bật
điện lên, anh
không làm thế
kể từ sau lần

đầu tiên ở nhà
anh. Bởi khi
xong, anh nằm
tựa lên cô và
sức nặng cơ thể
anh xóa đi mọi
nỗi sợ hãi và dù
anh không nói
nhưng chỉ cần
anh ở đó và hơi

thở của anh là
đủ. Cô phải làm
thế vì dầu cho
cô không yêu
anh, nhưng tình
yêu của anh đủ
cho cả hai
người, đủ để bảo
vệ cả hai.

Sau tối hôm
đó tình dục
mang một diện
mạo mới, có
một mục đích rõ
ràng rất nhanh
sau đó khiến họ
bỏ qua tất cả
những gì không
thực sự cần

thiết.

Nhưng hàng tuần, rồi hàng tháng sau đó cô không có gì mới cả. Fabio đi khám và lượng tinh trùng đếm được cho kết

quả tốt. Buổi tối
anh nói lại với
Alice khi đang
trên giường ôm
chặt cô trong
tay. Rồi anh tìm
lời tiếp luôn em
đừng lo, không
phải lỗi tại em.
Ngay lập tức cô

lần mình thoát
khỏi tay anh đi
sang phòng
khác trước khi
bật khóc, và
Fabio tự thấy
ghét bản thân
bởi trên thực tế
anh nghĩ, đúng
hơn anh biết

chắc lỗi là tại vợ
mình.

Alice bắt đầu
cảm thấy bị soi
mối. Cô giả bộ
tính toán số
ngày, đánh dấu
gạch vào cuốn
sổ cạnh điện

thoại. Cô mua
băng vệ sinh rồi
vứt chúng đi mà
không hề dùng
đến. Trong
những ngày giả
bộ ấy ban đêm
cô đẩy Fabio ra,
nói hôm nay
không được.

Anh cũng
giấu giếm tính
toán. Bí mật của
Alice trơn trượt
và trong suốt
giữa họ, khiến
cả hai ngày càng
xa nhau hơn.
Mỗi lần Fabio
nhắc tới một

bác sĩ, một
chuyên khoa,
hay nguyên
nhân của vấn
đề, khuôn mặt
Alice lại tối sầm
lại và chắc chắn
chỉ vài giờ sau
đó cô sẽ tìm có,
dù là bất cứ

chuyện vợ vắn
nào, để cãi
nhau.

Dần dần sự
mệt mỏi chiến
thắng cả hai. Họ
đã thôi không
nói đến chuyện
đó nữa và cũng

như các đoạn
hội thoại, kể cả
chuyện chần gỏi
cũng thừa dẫu,
trở thành một
nghĩ thức khó
nhọc vào mỗi
tối thứ Sáu. Cả
hai đều tắm rửa
lần lượt trước và

sau chuyện đó.
Fabio quay vào
tủ nhà tắm, da
mặt còn sáng
màu xà phòng
và mặc đồ lót
sạch sẽ. Trong
lúc đó Alice đã
mặc áo, hỏi giờ
em vào được

chưa? Khi cô
quay lại phòng
anh đã ngủ, hay
đúng hơn là
nhắm mắt lại,
quay sang một
bên và cả thân
hình nằm gọn
về một phía.

Thứ Sáu đó
chẳng có gì
khác cả, ít nhất
là lúc đầu. Alice
lên giường lúc
hơn một giờ
đêm, sau khi cả
tối hôm đó đã
làm việc trong
phòng tối mà

Fabio làm cho
cô thay cho
phòng làm việc
như món quà
nhân ba năm
ngày cưới. Anh
hạ thấp tờ tạp
chí đang đọc
xuống và nhìn
đôi chân trần

của vợ bước trên
sàn gỗ về phía
mình.

Alice chui
vào trong chăn
và ôm anh.

Fabio quăng tờ
báo xuống đất,
tắt đèn ngủ trên

tủ đầu giường.
Anh đã làm tất
cả để không có
vẻ là một thói
quen đơn
thuần, một sự
hy sinh bất
buộc, nhưng sự
thật thế nào thì
cả hai đều rõ.

Họ tuân
theo một loạt
các động tác đã
thuần thục theo
thời gian khiến
tất cả trở nên
đơn giản hơn và
sau đó Fabio
dùng cả tay tác
động thêm.

Alice không
rõ có phải anh
đang khóc thực
không, bởi anh
nghiêng đầu
sang một bên
theo cách để
không phải tiếp
xúc với da cô,
nhưng cô nhận

thấy có điều gì
đó khác trong
cách anh
chuyển động.
Anh đẩy mạnh
hơn, bạo liệt
hơn mọi lần, rồi
đột nhiên
ngừng lại, thở
mạnh và lại tiếp

tục, như thể
đang đấu tranh
giữa việc làm tới
cùng và việc
tách ra khỏi cô,
khỏi căn phòng
này. Cô thấy
anh sịt mũi
trong lúc thở
hồn hển.

Lúc xong rồi
anh rút người lại
rất nhanh, dậy
khỏi giường và
khóa mình
trong phòng
tắm mà không
bật điện lên.

Anh ở trong

đó lâu hơn mọi
khi. Alice dịch
người ra giữa
giường, chăn
đệm vẫn còn
ấm. Cô đặt tay
lên bụng, nơi
chẳng có gì xảy
ra và lần đầu
tiên cô cảm thấy

chẳng có ai để
mà đổ lỗi, rằng
tất cả mọi sai
lầm đều chỉ
mình cô gây ra
mà thôi.

Fabio vào
phòng trong
bóng tối lờ mờ

và nằm xuống,
xoay lưng về
phía cô. Giờ là
đến lượt Alice
nhưng cô không
động đây. Cô
cảm nhận thấy
điều gì đó sắp
xảy ra, bởi nó đã
tràn ngập trong

không khí rồi.

Anh im lặng
thêm một, hoặc
hai phút nữa
mới nói:

“Ali.”

“Vâng?”

Anh vẫn
lưỡng lự.

“Anh không
thể chịu thế này
thêm được
nữa”, anh nói
chậm rãi.

Alice cảm

thấy lời nói như
thắt bụng cô lại,
giống như
những cây leo
đột ngột trỗi lên
giường. Cô
không trả lời.
Cô để anh nói
tiếp.

“Anh cũng
chẳng biết nữa”,
Fabio tiếp tục.
Giọng anh ngày
càng dứt khoát
hơn, chúng đập
vào bốn bức
tường tạo một
tiếng vang nhẹ
như tiếng kim

loại. “Em không
muốn anh can
thiệp vào, cũng
chẳng muốn
anh nói tới
chuyện đó.
Nhưng cứ thế
này...”

Rồi anh im

bật. Mắt Alice
mở to. Chúng
đã quen với
bóng tối. Cô
phân biệt được
hình dáng các
đồ đạc trong
phòng: ghế
bành, tủ quần
áo, tủ kéo có

tấm gương bên
trên chẳng phản
chiếu điều gì.
Tất cả những đồ
vật cứ đứng yên
ở đó, im lìm bất
động tưởng như
không tồn tại
đến đáng sợ.

Alice nghĩ
tới phòng ngủ
của ba mẹ. Cô
nghĩ chúng
giống nhau, và
rằng tất cả các
phòng ngủ trên
đời đều giống
nhau. Cô tự hỏi
mình sợ hãi

điều gì: sợ mất
anh hay mất
những đồ vật
này: tấm rèm
treo, những bức
tranh, tấm
thảm, tất cả mọi
đồ quý giá cất
cẩn thận trong
ngăn kéo.

“Bữa tối nay
em chỉ ăn vớ ăn
vân hai lát bí”,
Fabio lại nói.

“Em không
đói”, cô đáp lại
gần như tự
động.

Lại bắt đầu
rồi đây, cô nghĩ.

“Hôm qua
cũng thế. Em
còn chẳng hề
động đến thịt.
Em thái chúng
ra thành mảnh
vụn rồi giấu

trong khăn ăn.
Em nghĩ anh
ngu thế thật à?”

Alice bầu
chặt tâm đặng.
Làm sao cô lại
có thể nghĩ rằng
anh không bao
giờ nhận ra kia

chứ? Cô như
nhìn thấy lại
hàng trăm,
hàng ngàn lần
một cảnh tượng
duy nhất diễn ra
trước mắt
chồng. Cô cảm
thấy giận dữ vì
tất cả những gì

anh hẳn đã
thăm nghĩ.

“Em đoán
anh còn biết em
ăn gì tối hôm
kia, hôm kia
nữa ấy chứ.”

“Giải thích

anh nghe xem
tại sao lại thế?”
Anh nói, lần
này cao giọng
hơn. “Sao em lại
kinh thức ăn
đến thế?”

Cô nghĩ tới
cách ba cô cúi

sát đầu vào liền
xúp khi ăn,
tiếng xúp xoạp
ông gây ra như
thể ông đang
mút thìa chứ
không chỉ đơn
giản là đút nó
vào miệng. Cô
nghĩ mà thấy

kinh đồng thức
ăn nghiền nát
trong miệng
chồng mỗi lần
ngồi ăn tối đối
diện nhau. Cô
nghĩ tới cái kẹo
của Viola dính
đầy tóc và tới vị
dầu nhân tạo

của nó. Rồi cô
nghĩ tới chính
bản thân mình,
cởi trần soi vào
tấm gương lớn
trong căn nhà
cũ và tới vết sẹo
dài khiến cho
một chân cô
tách rời ra khỏi

thân mình,
hoàn toàn vô
ích. Cô nghĩ tới
sự cân bằng quá
mỏng manh của
đường nét, tới
dải xương sườn
gầy gò hằn lên
trên bụng và
rằng cô sẵn

sàng chổng đờ
bằng mọi giá.

“Thế anh
muốn gì? Muốn
tôi bắt đầu nhồi
nhét thức ăn?
Rằng tôi phải
thay hình đổi
dạng cho đura

con của anh?”

Cô nói như thể
đứa bé đã có rồi,
đang ở đâu đó
trong vũ trụ. Cô
cố tình gọi nó là
con anh. “Tôi có
thể đi chữa trị
nếu anh muốn
có nó đến thế.

Tôi có thể tiếp
thêm hoóc
môn, uống
thuốc, tất cả
những thứ đáng
kinh tởm nhưng
cần thiết để anh
có đứa con. Như
thế anh sẽ thôi
không soi mói

tôi nữa.”

“Đó không phải điểm chính”, Fabio bác lại. Đột ngột anh tìm lại được toàn bộ sự giận dữ vững vàng của mình.

Alice dịch
người về phía
mép giường để
rời xa khỏi cơ
thể đầy hăm dọa
của anh ta.
Fabio nằm ngửa
ra. Anh mở mắt
và nhăn nhó
mặt mày như

thể đang cố
nhìn điều gì đó
trong bóng tối.

“Không phải
sao?”

“Em phải
nghĩ tới tất cả
mối nguy hiểm,

đặc biệt trong
hoàn cảnh của
em.”

Trong hoàn
cảnh của em,
Alice nhắc lại
trong đầu. Theo
bản năng cô thử
gập đầu gối yếu

ót lên, để chúng
tỏ cho chính
bản thân rằng
cô hoàn toàn tự
chủ được, nhưng
nó không nhúc
nhích.

“Tội nghiệp
Fabio”, cô nói.

“Vớì cô vợ què
và...”

Cô không
thể nói tiếp. Lời
nói cuối cùng
đã rung trong
không khí cứ
mắc nghẹn lại
trong cổ họng.

Anh lò đi,
như thể một lời
giải thích sẽ
khiến mọi thứ
trở nên đơn
giản hơn. “Có
một phần trong
não, có thể là
khoang
hypothalamus

điều tiết chỉ số
ham muốn của
cơ thể. Khi chỉ
số này giảm quá
nhiều, hoạt
động của tuyến
yên với hoóc
môn
gonadotrophin
bị cản trở. Cơ

ché bị tắc lại,
kính nguyệt sẽ
dứt. Nhưng đó
chỉ là triệu
chứng ban đầu.
Sẽ có nhiều
chuyện khác
nghiêm trọng
hơn xảy ra.
Hàm lượng chất

khoáng trong
xương giảm sút,
gây bệnh loãng
xương. Xương
sẽ dễ gãy vụn ra
như bánh xốp.”

Anh nói như
một bác sĩ, liệt
kê nguyên nhân

và hậu quả bằng
một giọng đều
đều, như thể
biết được tên
bệnh đồng
nghĩa với việc
chữa trị được
nó. Alice nghĩ
xương của cô đã
một lần bị gãy

vụn và những
điều đầy chằng
làm cô để tâm.

“Chỉ cần
nâng chỉ số ấy
lên thôi là tất cả
sẽ trở lại bình
thường”, Fabio
nói thêm. “Đó

sẽ là một quá
trình chậm
chạp, nhưng
chúng ta vẫn
còn thời gian.”

Alice chống
khủy tay
nhóm dậy. Cô
muốn rời khỏi

phòng.

“Tuyệt vời.
Tôi nghĩ anh
muốn nói ra từ
lâu lắm rồi ấy
nhỉ. Tất cả chỉ
có thể thôi. Đơn
giản quá phải
không.”

Cả Fabio
cũng nhọ̀m dậy.
Anh cầm một
cánh tay cô,
nhưng cô hát ra.
Anh nhìn vào
mắt cô trong
cảnh lò mờ tối.

“Không chỉ

liên quan tới
mình em nữa”,
anh nói.

Alice lắc đầu.

“Ngược lại”,
cô nói. “Mà có
lẽ đó chính là
điều tôi muốn,

anh không nghĩ
thế sao? Tôi
muốn nghe
tiếng xương
mình gãy vụn
ra, tôi muốn cơ
ché bị tắc lại
giống như anh
nói.”

Fabio đập
tay xuống tấm
đệm làm cô nẩy
người.

“Giờ thì anh
thích làm gì
nào?” Cô thách
thức.

Fabio thở rít
qua kẽ răng. Sự
tức giận kìm
nén trong phổi
khiến hai cánh
tay anh cứng đờ
lại.

“Cô chỉ là
một kẻ ích kỷ.

Được nuôi
chiều và ích kỷ.”

Anh nằm vật
xuống giường,
quay lưng lại
phía cô. Trong
thoáng chốc tất
cả mọi đồ vật có
về lại quay trở

về chỗ của
chúng trong
bóng tối. Im
lặng, nhưng đó
chỉ là sự im lặng
mơ hồ. Alice
nghe như có
tiếng vo vo yếu
ớt giống tiếng
sột soạt của

những thước
phim cũ trong
rap chiếu bóng.
Cô lắng nghe, cố
hiểu xem nó từ
đâu phát ra.

Rồi cô nhìn
hình dáng
chồng chỉ hơi

trôi lên một
chút. Cô cảm
nhận được
những tiếng nấc
kìm nén lại,
giống như sự
run rẩy nhịp
nhàng của tấm
đệm. Cơ thể anh
đòi hỏi cô vươn

tay ra, chạm vào
anh, âu yếm
anh, vuốt ve cổ
và tóc anh.

Nhưng cô mặc
anh nằm lại đó,
ngồi dậy khỏi
giường và đi vào
nhà tắm, đóng
cửa lại sau lưng.

33.

Sau bữa trưa
Alberto và
Mattia xuống
dưới tầng hầm,
nơi thời gian
lúc nào cũng

như thể chỉ một
giờ duy nhất và
ta chỉ có thể
tính toán được
thời gian trôi
qua nhờ mí mắt
nặng trĩu tràn
ngập ánh sáng
trắng của đèn nê
ông trên trần

nhà. Cả hai đi
vào một phòng
trống và Alberto
ngồi trên bục.
Anh ta có thân
hình đáng kể,
chưa tới mức
béo nhưng
Mattia có cảm
tưởng cũng

đang phát phì
dần dần.

“Nói đi. Giải
thích lại tất cả
cho mình từ
đầu”, Alberto
nói.

Mattia cầm

viên phấn bẻ ra
làm đôi. Một
lớp bụi trắng
mỏng rơi lả tả
trên đầu mũi
giày da, chính là
đôi giày đi từ
hôm tốt nghiệp.

“Ta xét vấn

đề trên hai
phương diện”,
anh bắt đầu vừa
nói vừa viết
bằng nét chữ rất
đẹp, viết từ góc
cao bên trái và
viết kín dần hai
phần bảng đầu
tiên. Phần thứ

ba đây những
kết quả sẽ cần
dùng tới sau đó.
Có vẻ như từ
khi nảy ra ý
tưởng trong đầu
anh đã làm
phép tính toán
này cả trăm lần
rồi. Thỉnh

thoảng anh
quay nhìn
Alberto nghiêm
túc gật gật đầu,
trong khi đầu óc
còn rơi lại phía
sau những nét
phấn.

Sau nửa giờ

anh đã giải
thích xong,
Mattia viết
đ.p.c.m. cạnh
kết quả được
khoanh lại,
giống như từ hồi
còn nhỏ. Viên
phấn đã kết khô
vào da tay,

nhưng anh còn
chẳng nhận
thấy. Chân anh
hơi run lên.

Cả hai đều
im lặng suy
tưởng và chiêm
ngưỡng trong
vòng vài chục

giây. Rồi
Alberto vỗ tay
và tiếng động
trong yên tĩnh
nghe như tiếng
quát vụt. Anh ta
nhảy xuống
khỏi bục giảng,
suýt ngã xuống
đất bởi đôi chân

tê đi do ở tư thế
gập lại quá lâu.
Anh ta đặt một
tay lên vai
Mattia và anh
thấy vừa nặng
nề lại vừa yên
tâm.

“Lần này

đừng có vớ vẩn
gì đấy. Tôi nay
qua nhà mình,
phải liên hoan
mới được.”

Mattia mỉm
cười. “Được rồi.”

Cả hai cùng

xóa sạch bảng,
cẩn thận đề
không ai có thể
đọc được, không
ai có thể phân
biệt được ngay
cả vết mờ
những gì đã viết
ra. Chẳng ai có
khả năng thật

sự hiểu được,
nhưng ngay lập
tức họ đã cảm
thấy chỉ muốn
bo bo giữ lấy kết
quả đó, giống
như người ta
vẫn thường cảm
thấy khi giữ một
bí mật tuyệt

đẹp.

Họ rời khỏi
phòng và
Mattia tắt đèn
đi. Rồi họ trèo
lên cầu thang,
từng người một,
mỗi người tận
hưởng chút ít vị

vinh quang nhỏ
nhoi trong giây
phút ấy.

Nhà Alberto
nằm trong vùng
dân cư giống y
hệt nơi Mattia
sống, nhưng ở
phía bên kia

thành phố.
Mattia bắt một
chiếc xe buýt
trông một nửa,
trán dựa vào
cửa sổ. Lớp kính
lạnh tiếp xúc
với da khiến
anh thấy nhẹ
nhõm và nhớ

tới dải băng mẹ
đặt lên đầu
Michela, chỉ là
một chiếc khăn
mùi soa ẩm thôi
nhưng như thế
cũng đủ làm dịu
nó mỗi khi tới
đến bị tấn công
bởi những cơn

run rẩy toàn
thân khiến nó
nghiến chặt
hàm răng.

Michela muốn
cả anh nó cũng
phải đeo dải
băng ấy, nó nói
điều đó với mẹ
qua ánh mắt và

thế là anh nằm
dài trên giường,
cứ thế đợi cho
đến khi đưa em
thôi không
quần quai nữa.

Anh mặc sơ
mi và áo khoác
đen. Anh đã

tắm và cạo râu.
Tại một cửa
hàng bán rượu
chưa bao giờ
bước chân vào,
anh đã mua
một chai rượu
đỏ, chọn chai có
nhãn trông lịch
sự nhất. Người

bán hàng bọc
chai rượu vào
giấy lụa rồi cho
nó vào một cái
túi giấy bạc.

Mattia đứng
đưa chiếc túi từ
trước ra sau
một chút như
chơi với con lắc

trong lúc đợi ai
đó ra mở cửa.
Anh lấy chân
dịch tấm thảm
chùi chân trước
cửa cho trùng
khớp với đường
gạch vỉa hè.

Vợ Alberto

ra mở cửa. Cô lờ
đi cả bàn tay
Mattia giờ ra
lần túi đựng
rượu mà kéo
anh lại hôn lên
má.

“Không biết
hai anh có

chuyện gì mà
em chưa bao giờ
thấy Alberto vui
đến vậy”, cô thì
thầm. “Anh vào
đi.”

Mattia phải
cưỡng lại ý
muốn chùi má

vào vai để xóa
đi cảm giác
ngứa ngứa khó
chịu.

“Albi, Mattia
tới rồi”, cô gọi
vội sang phòng
khác, hoặc với
lên tầng trên.

Thay vì
Alberto anh lại
thấy con trai họ,
Philip. Mattia
nhận ra nó từ
tấm ảnh ba nó
đặt trên bàn lúc
Philip mới được
vài tháng, tròn
trĩnh và bình

phàm tương tự
như tất cả
những đứa trẻ
mới sinh. Chưa
bao giờ anh lại
nghĩ nó sẽ lớn
lên như thế này.
Một vài nét của
ba mẹ đang
hiện rõ dưới

dáng vẻ của nó:
cái cầm quá dài
của Alberto, mí
mắt hơi sụp
xuống của mẹ.
Mattia nghĩ tới
cơ chế tàn khốc
của sự phát
triển, tới lớp sụn
mềm phải chịu

những sự thay
đổi tình tế mà
tàn nhẫn và chỉ
một thoáng thôi
anh lại nghĩ tới
Michela và
những đường
nét của nó mãi
mãi dừng lại kể
từ cái ngày ở

công viên đó.

Philip đạp xe
ba bánh tít mù
lại gần. Khi
nhận thấy
Mattia, nó
phanh lại ngay
lập tức, nhìn
anh ngạc nhiên,

giống như họ đã
giấu giếm nó
làm điều gì đó.
Vợ Alberto nhắc
nó ra khỏi chiếc
xe ba bánh.

“Thằng quý
sứ đây”, cô nói,
dụi mũi vào má

nó.

Mattia
gượng mỉm cười
với thằng bé.
Trẻ con khiến
anh cảm thấy
không thoải
mái.

“Chúng ta lại
kia đi. Nadia đã
tới rồi”, vợ
Alberto nói tiếp.

“Nadia?”
Mattia hỏi.

Cô ta nhìn
anh bối rối.

“Vâng,
Nadia. Albi
không nói với
anh sao?”

“Không.”

Một chút
ngại ngần
thoáng qua.

Mattia không
quen ai là Nadia
cả. Anh tự hỏi
chuyện gì thế
này và sợ phải
biết điều đó.

“Dù thế nào
thì cứ lại đó đi
anh.”

Trong khi họ
đi vào nhà bếp,
Philip nghi ngờ
nhìn Mattia từ
sau lưng mẹ, nó
ngậm ngón trỏ
và ngón giữa
trong mồm
khiến các khớp
tay đầy nước

dãi. Anh đành
ngó lơ qua chỗ
khác. Anh nhớ
lại khi đi theo
Alice dọc một
cái hành lang
dài hơn thế này.
Anh nhìn các
tấm hình của
Philip treo trên

tường thay vì
các khung tranh
và chú ý không
giẫm lên đồng
đồ chơi vút rải
rác dưới sàn
nhà. Toàn bộ
căn nhà, kể cả
các bức tường,
đều ngấm mùi

sự sống mà anh
không quen.
Anh nghĩ tới
căn hộ của
mình, nơi quá
dễ dàng để
quyết định chỉ
đơn giản là
không tồn tại.
Anh cảm thấy

hối tiếc vì đã
nhận lời mời tới
ăn tối.

Trong bếp
Alberto chào
Mattia bằng cái
bắt tay nhiệt
tình và anh
cũng máy móc

đáp lại. Người
phụ nữ đang
ngồi bên bàn
đứng dậy giờ tay
ra bắt.

“Cô ấy là
Nadia”, Alberto
giới thiệu. “Còn
đây là người sắp

được nhận huân
chương Fields
của chúng ta.”

“Chào cô”,
Mattia ngại
ngùng nói.

Nadia cười
với anh. Cô ta

hơi nhích người
trước lên một
chút, có lẽ để
hôn lên má
Mattia, nhưng
sự bất động của
anh khiến cô
dừng lại, chỉ nói
đơn giản:

“Rất vui
được gặp anh.”

Anh chăm
chú nhìn mấy
giây vào một
trong số các
vòng khuyên tai
đang lúc lắc bên
tai cô ta: một

vòng tròn đất
vàng có đường
kính ít nhất
năm xăng ti
mét và khi cô ta
cử động nó
đúng đưa theo
một chuyển
động phức tạp.
Mattia thử phân

tích ba trục
thuộc hệ tọa độ
Descartes. Kích
thước của đồ nữ
trang và sự
tương phản của
nó trên mớ tóc
đen nhánh của
Nadia khiến
anh nghĩ tới

điều gì đó xác
xược, thậm chí
là tục tĩu, vừa
làm anh hoảng
hốt, vừa cảm
thấy bị kích
thích.

Họ ngồi
xuống bàn và

Alberto rót rượu
vang đỏ cho mọi
người. Anh ta
trang trọng
nâng ly chúc
mừng bài phân
tích mà họ sẽ
viết và bắt
Mattia giải
thích cho Nadia

nghe bằng lời lẽ
đơn giản. Cô ta
tham gia với
một nụ cười
không chắc
chắn, để lộ ra
những suy nghĩ
khác khiến anh
đánh mất mạch
nói một vài lần.

“Có vẻ thú vị
đây”, cuối cùng
Nadia nhận xét
và Mattia cúi
thấp đầu.

“Hơn thú vị
rất nhiều”,
Alberto nói, tay
khoắc khoắc

một hình elip
trong không
gian mà Mattia
cảm tưởng như
nhìn thấy thực
sự.

Cô vợ
Alberto bước
vào tay bê liền

xúp sực mùi
thìa là. Chủ đề
chuyển sang
thực phẩm, một
lãnh địa trung
gian hơn. Sự
căng thẳng mà
họ không thật
sự nhận thấy có
vẻ như đang

được giải tỏa
dân trong
không khí. Tất
cả, ngoại trừ
Mattia, đều bày
tỏ sự tiếc nuối
cho vài món
ngon lành nào
đó mà ở vùng
Bắc này người

ta có thể quên
mất. Alberto kể
về món mì cuốn
ravioli mẹ anh
ta từng tự làm
lấy. Vợ anh ta
nhớ món xa lát
đồ biển họ đã ăn
cùng nhau từ
thời đại học

trong một quán
ăn trước bãi
biển. Nadia tả
món bánh nhồi
pho mai mềm
rắc sô cô la đen
mà chỉ có tiệm
bánh duy nhất ở
quê cô mới biết
làm. Khi tả cô

lim dim mắt,
mím miệng như
thể một chút
hương vị món
bánh ấy vẫn còn
lưu lại trên môi.
Răng cửa cô cắn
môi dưới một
chút rồi thả ra.
Mattia nhìn

động tác ấy một
cách vô thức.
Anh nghĩ có gì
đó thái quá
trong nữ tính
của Nadia, trong
cái cách cô múa
tay nhịp nhàng
và cách phát âm
của người dân

miền Nam,
thường kéo dài
âm môi những
chỗ không cần
thiết. Nó như
một thế lực đen,
khiến anh cảm
thấy bị hạ thấp,
nhưng đồng
thời cũng thấy

nóng má.

“Chỉ cần có
lòng dũng cảm
để quay lại
thôi”, Nadia kết
luận.

Cả bốn người
yên lặng trong

vài giây. Có vẻ
như mỗi người
đang nghĩ tới lý
do tại sao họ lại
chôn chân tại
xứ này. Philip
ngồi cách bàn
vài bước, đập
beng beng đồ
chơi vào nhau.

Alberto biết
cách kéo dài
một đề tài giới
oại đất hơi nào
đó suốt cả bữa
ăn. Thường là
mình anh ta nói
nhiều nhất, tay
khoắng trên
bàn ngày càng

loạn xạ hơn.

Sau món
tráng miệng chị
vợ đứng lên thu
dọn bát đĩa.
Nadia dợm
đứng lên giúp
nhưng cô ta nói
cứ ở nguyên đó

rồi biến vào
trong bếp.

Họ ngồi im
lặng. Mattia
chìm trong suy
nghĩ riêng, lướt
ngón trỏ trên
lưỡi dao phần
có răng cưa.

“Mình vào
xem trong đó
thế nào”,
Alberto đứng
dậy nói. Từ sau
lưng Nadia anh
ta đưa mắt nhìn
Mattia như
muốn nói cô mà
trở hết tài nghệ

ra đi.

Chỉ còn
Mattia và Nadia
ở lại với Philip.
Cả hai ngược
mắt lên nhìn
cùng lúc, vì
chẳng còn ai
khác mà nhìn,

rồi bật cười vì
ngại ngùng.

“Còn anh”,
Nadia hỏi sau
một lúc. “Sao
anh chọn ở lại
đây?”

Cô lim dim

mắt nhìn lướt
Mattia như thể
muốn đoán ra
bí mật của anh.
Cô ta có cặp
lông mi dài và
dày, với Mattia
chúng quá cứng
đơ như thể
không thật.

Anh chuyển
sang vun vụn
bánh mì bằng
ngón trỏ, nhún
vai nói:

“Chẳng rõ
nữa. Có vẻ ở đây
nhiều ôxy hơn.”

Cô ta gặt đầu
suy tư, như thể
hiểu được điều
anh nói. Từ
trong bếp vắng
ra tiếng Alberto
và vợ bàn tán
những vấn đề
chung chung,
vòi nước lại bị

tắc, ai sẽ cho
thằng cu Philip
đi ngủ, những
điều với Mattia
lúc ấy tự nhiên
sao quan trọng
thế.

Lại im lặng.
Anh cố thử nghĩ

ra điều gì để
nói, điều gì có
vẻ thông thường
thôi. Bất cứ chỗ
nào anh nhìn
vào cũng thấy
Nadia, như thể
một sự hiện
diện choán lồi.
Màu sắc nhạt

nhòa của bộ váy
hở cổ tập trung
mọi sự chú ý
của Mattia, ngay
cả khi giờ đây
anh đang nhìn
chằm chằm vào
chiếc ly rỗng.
Chân họ giấu
dưới lớp khăn

trải bàn và anh
tưởng tượng
trong bóng tối
chúng bị gò bó
trong một sự
thân cận ép
buộc.

Philip lại gần
bắn một chiếc

xe về phía anh,
ngay trên tấm
khăn trải bàn.
Mattia nhìn mô
hình chiếc
Maserati, rồi
nhìn Philip
đang ngó anh
chờ đợi anh
quyết định làm

gì đó.

Hơi lưỡng lự,
anh nhón hai
ngón tay cầm
lấy mô hình,
đẩy nó từ trước
ra sau. Anh cảm
thấy cái nhìn
chăm chú của

Nadia đang cân
đo sự lúng túng
của anh. Mattia
giả tiếng brùm
brùm rồi thôi.
Philip vẫn nhìn
chằm chằm
anh, hơi chán
nản. Nó vươn
tay tóm lấy xe

rồi quay lại với
đồng đồ chơi
của mình.

Mattia rót
rượu vào ly rồi
uống một ngụm.
Rồi anh nhớ ra
phải mời Nadia
trước mới phải

nên hỏi xem cô
có muốn uống
thêm không. Cô
ta nói không
không rồi đưa
tay lên xoa hai
vai như khi
người ta thấy
lạnh.

Alberto hăng
giọng bước vào
phòng. Anh ta
xoa xoa mạnh
tay vào mặt.

“Đến giờ đi
ngủ rồi”, anh ta
bảo con, túm cổ
áo nhấc nó lên

như nhắc một
hình nộm.

Philip chẳng
phản đối gì. Nó
đi khỏi phòng,
mắt vẫn còn liếc
đồng đồ chơi
chất đồng trên
sàn nhà, như

thể nó đã giấu
gì đó giữa đông
đò ấy.

“Có lẽ tôi
cũng phải về
thôi”, Nadia
nói, không hẳn
là nói với
Mattia.

“Ừ, có lẽ đến
giờ rồi”, anh
hùa theo.

Cả hai cùng
như thể sắp
đứng dậy,
nhưng đó chỉ là
động tác hờ. Họ
vẫn ngồi im và

lại nhìn nhau.
Nadia mỉm cười
và Matia cảm
thấy qua ánh
mắt cô anh như
bị lột tởi tận
xương, như
không thể giấu
được điều gì
nữa.

Họ đứng dậy,
gần như cùng
lúc. Họ đẩy ghế
sát bàn và
Mattia nhận ra
cả cô ta cũng
chú ý nhắc nó
khỏi mặt đất.

Alberto trở

lại phòng thấy
họ đều đang
đứng mà không
biết phải làm gì
sau đó.

“Sao thế?
Các cậu định về
rồi sao?”

“Muộn rồi,
anh chị sẽ mệt
mất”, Nadia trả
lời thay cả hai.

“Để mình gọi
taxi”, Alberto
nhìn Mattia
mỉm cười đồng
lõa.

“Mình đi xe
buýt”, Mattia
nói nhanh.

Alberto liếc
xéo anh.

“Giờ này
sao? Thôi đi
ông. Nhà Nadia

cũng cùng
đường mà.”

34.

Chiếc taxi
lướt qua những
con đường
ngoại ô vắng vẻ,
giữa các dãy
nhà giống hệt

nhau không có
ban công. Một
vài cửa sổ hiếm
hỏi còn sáng
đèn. Ngày tháng
Ba ngẩn dằn và
quá trình biến
thái trong cơ
thể dần quen
với ban đêm.

“Ở đây các
thành phố tối
hơn”, Nadia nói,
như thể đang
vừa nghĩ vừa
nói.

Họ ngồi sát
ra hai bên cánh
cửa ghế sau.

Mattia nhìn
chăm chăm các
con số thay đổi
trên đồng hồ
tính tiền. Các
tín hiệu đỏ nhấp
nháy bật tắt tạo
nên các con số
khác nhau.

Nadia nghĩ
tới khoảng
trống cô đơn kỳ
cục ngăn cách
hai người và cố
tìm đủ dũng
cảm để lấp bót
nó đi bằng cơ
thể mình. Căn
hộ của cô chỉ

còn cách đó vài
lô nhà nữa thôi
và thời gian
cũng rút ngắn
như con đường
vậy. Không chỉ
là thời gian của
buổi tối ngày
hôm nay, mà
còn là thời gian

của cơ hội, của
cái tuổi ba mươi
lăm của cô.
Năm vừa rồi, kể
từ khi cô và
Martin chia tay,
cô bắt đầu cảm
nhận được sự xa
lạ của chốn này,
chịu đựng cái

lạnh cắt da
không bao giờ
thực sự buông
tha kẻ cả vào
mùa hè. Ấy thế
mà cô chẳng thể
quyết định rời
bỏ nó mà đi.
Giờ đây cô đã
trở nên lệ thuộc

vào chốn này,
cô bị dính chặt
với nó theo
cách người ta
bám lấy những
điều khiến ta
đau đớn.

Cô nghĩ nếu
có điều gì đó có

thể giải quyết
được, thì cần
phải xử lý ngay
trong cái xe này
đây. Sau đó cô
sẽ không còn
sức lực nữa. Cô
sẽ bị bỏ rơi
chẳng chút
thương xót

trong đồng sách
dịch mà cô cặm
cui tỉ mẩn xem
xét ngày đêm để
kiếm sống, và
cũng để vợ đi
nối trống vắng
đong đầy theo
thời gian.

Cô thấy anh
ta quyến rũ.
Anh ta rất lạ, lạ
hơn cả đồng
đồng nghiệp mà
Alberto đã giới
thiệu cho cô mà
không nên com
cháo gì. Chuyên
môn của họ có

về chỉ hấp dẫn
được những
người kỳ dị,
hoặc khiến cho
họ trở nên kỳ dị
như vậy theo
thời gian. Cô có
thể hỏi Mattia
thuộc kiểu nào,
để nói điều gì

đó vui nhộn
một chút,
nhưng rồi lại
thôi. Dù sao thì
anh ta cũng
“lạ”. Và bất an.
Nhưng trong cái
nhìn của anh ta
cũng có cả một
điều gì đó, giống

như một phân tử lấp lánh bơi trong cặp mắt đen mà Nadia chắc chắn rằng chưa một người phụ nữ nào có khả năng nắm bắt được.

Cô có thể
khiêu khích
anh ta, cô muốn
làm thế đến
chết lên được.
Cô đã túm hết
tóc sang một
bên để hờ chiéc
cổ trần và các
ngón tay cô lướt

đi lướt lại đường
khâu chiếc túi
đặt trên đùi.
Nhưng cô chẳng
dám làm gì hơn
thế và cũng
chẳng muốn
quay sang. Nếu
như anh ta đang
nhìn qua chỗ

khác thì sao, cô
không muốn
biết điều ấy.

Mattia ho
nhỏ trong lòng
bàn tay nắm lại
để làm nóng nó
lên. Anh hiểu
được sự bức

thúc của Nadia,
nhưng vẫn chưa
thể quyết định.
Mà ngay cả
quyết định được
đi chẳng nữa,
anh nghĩ cũng
chẳng biết phải
làm thế nào.
Một lần khi tự

nói về bản thân
Denis đã bảo
anh mọi cách
thức đều giống
nhau cả thôi,
giống như khai
mở một ván cờ.
Không cần phải
tạo ra điều gì cả,
không cần, bởi

gì thì gì cũng
chỉ là hai người
cùng đi tìm một
điều duy nhất.
Rồi tự trò chơi
sẽ tìm được
nước đi và chỉ
tới lúc đó mới
cần dùng tới
chiến lược.

Nhưng mình
còn không biết
phải mở một
ván cờ thế nào
nữa kia.

Điều mà anh
làm chỉ là đặt
bàn tay trái lên
giữa ghế ngồi,

giống ném một
đầu sợi dây
thùng xuống
biển. Anh cứ để
nó ở đó, cho dù
lớp vải bọc tổng
hợp khiến anh
thấy run run.

Nadia hiểu

được và trong
im lặng, cô ngồi
dịch vào giữa,
nhẹ nhàng
không gây tiếng
động. Cô cầm cổ
tay nâng cánh
tay anh lên,
vòng nó quanh
cổ mình, dựa

đầu vào ngực
anh và nhắm
mắt lại.

Cô dùng một
loại nước hoa
mùi mạnh, lẫn
trong mớ tóc
đang dính trên
áo Mattia và nó

xộc thẳng vào
mũi anh.

Chiếc taxi
đậu lại bên trái
đường, trước
nhà Nadia, động
cơ vẫn chạy.

“Số nhà

1730”, người lái
xe thông báo.

Cô nhóm dậy
và cả hai đều
nghĩ sẽ cực
nhọc thế nào
mới có thể lại
gặp lại nhau
một lần nữa

như thế này,
phá vỡ rồi lại
xây dựng lại
một thế cân
bằng khác. Họ
cùng tự hỏi liệu
họ còn có khả
năng làm thế
nữa hay không.

Mattia lục
túi lòi ví tiền ra.
Anh đưa tờ hai
mươi và nói
cảm ơn, không
cần trả lại. Cô
mở cửa xe.

Giờ mình sẽ
bước theo cô ấy,

Mattia nghĩ,
nhưng anh
chẳng hề nhúc
nhích.

Nadia đã
bước lên bậc
thêm. Người lái
xe nhìn Mattia
qua gương

chiếu hậu, chờ
đợi câu lệnh
tiếp theo. Bảng
điện tử đồng hồ
tính tiền bật
sáng và nhấp
nháy 00.00.

“Lên đây
nào”, Nadia nói

và anh nghe
theo.

Chiếc taxi đi
mất và họ trèo
lên một cái cầu
thang dốc với
các bậc thang
trải thảm xanh
và hẹp tới mức

Mattia phải nép
người mà đi.

Căn hộ của
Nadia sạch sẽ,
gọn gàng và
chỉn chu, đúng
như nhà của
một phụ nữ độc
thân. Giữa cái

bàn tròn có một
giỏ đan bằng
cây liễu gai
đựng đầy cánh
hoa khô đã hết
mùi từ lâu. Các
bức tường sơn
màu cam, xanh
và vàng trứng,
toàn những

màu lạ lẫm với
vùng đất
phương Bắc này
nên trông có vẻ
như khá bất
kính.

Mattia nói
xin phép vào và
nhìn Nadia cười

áo khoác để lên
ghế với vẻ thoải
mái của người
đang ở trong
không gian của
mình.

“Em đi lấy
cái gì đó uống”,
cô nói.

Anh đứng lại
giữa nhà, bàn
tay bị hủy hoại
giấu trong túi.
Nadia sớm quay
lại, tay cầm hai
ly đầy nửa rượu
đỏ. Cô cười vì
một ý nghĩ nào
đó.

“Em chẳng
quen nữa. Đã
lâu lắm không
có chuyện như
thế này rồi”, cô
thú nhận.

“Được rồi
mà”, Mattia nói,
thay vì bảo cô

anh còn chưa
từng thế này
bao giờ.

Cả hai uống
rượu trong im
lặng, nhìn xung
quanh một cách
thận trọng và
đôi lúc cái nhìn

của họ lại giao
nhau. Cứ mỗi
lần như thế họ
lại mỉm cười
như hai thiếu
niên mới lớn.

Nadia ngồi
gập chân trên đi
văng để hướng

sát gần hơn về
phía Mattia.
Khung cảnh đã
bày ra sẵn sàng.
Chỉ còn thiếu
hành động nữa
thôi, hung bạo
và mau lẹ như
bao khởi đầu
khác.

Cô nghĩ ngợi
thêm một lát rồi
đặt ly ra phía
sau đi vắng để
tránh đập phải
nó và dứt khoát
trườn về phía
Mattia. Cô hôn
anh. Cô lấy
chân hất đôi

giày cao gót,
chúng rơi xuống
sàn nhà lóc cóc.
Cô trèo lên
người anh,
không để
Mattia lấy hơi
mà phản đối.

Cô bỏ cái ly

anh đang cầm
ra, đặt tay anh
lên bên eo
mình. Lưỡi
Mattia cứng đờ
ra. Cô bèn bẻ lấy
lưỡi mình xoay
quanh lưỡi anh
để tạo nhịp cho
tới khi anh

cũng bắt đầu
làm như vậy
theo hướng
ngược lại.

Hơi lúng
túng ngại ngần
một chút họ đổ
xuống đi vắng,
Mattia nằm

dưới. Một chân
anh buông
thống dưới đi
văng, một chân
thẳng đuồn bị
đề dưới sức
nặng của cô.
Anh nghĩ tới
nhịp chuyển
động vòng

quanh của lưới
mình, tới cử
động đều đặn
của nó, nhưng
rồi anh mất tập
trung, như thể
khuôn mặt của
Nadia sát mặt
anh cuối cùng
đã có thể cản

hết mọi vòng
suy nghĩ phức
tạp của anh,
giống như cái
lần anh và
Alice, xưa kia.

Tay anh luôn
dưới lớp áo
Nadia và sự tiếp

xúc với làn da
cô không khiến
anh cảm thấy
khó chịu. Họ
cởi đồ chậm
chậm, không rời
nhau ra mà
cũng chẳng mở
mắt, bởi trong
phòng có nhiều

ánh sáng quá và
bất kỳ một sự
gián đoạn nào
thôi cũng khiến
họ dừng hẳn.

Trong lúc
đang đối phó
với việc tháo
nút áo ngực

Nadia, Mattia
nghĩ xảy ra rồi
đó. Cuối cùng
thì cũng xảy ra,
theo cái cách
mà trước đó bạn
không hề biết
tới.

35.

Fabio dậy
sớm. Anh tắt
chuông đồng hồ
báo thức để
Alice khỏi nghe
thấy và bước ra

khởi phòng, cố
không nhìn vợ
đang nằm thu
người trên
giường, một
cẳng tay thò ra
ngoài chăn, bàn
tay nắm lại như
thể cô đang mơ
phải bầu vú vào

cái gì đó.

Anh đã ngủ
thiếp đi vì mệt
mỏi, trải qua
bao ác mộng
ngày càng ảm
đạm hơn. Giờ
đây anh cảm
thấy phải làm

điều gì đó bằng
hai tay, phải dây
bản, phải đồ mô
hôi, phải làm cơ
bắp mới như.

Anh thử xem
xét ý tưởng tới
bệnh viện làm
thêm ca, nhưng
ba mẹ anh sẽ tới

đây ăn trưa như
mọi thứ Bảy
tuần thứ hai của
tháng. Hai lần
anh đã nhắc
điện thoại lên
định gọi cho họ,
bảo họ đừng tới,
rằng Alice
không được

khỏe lắm,
nhưng vốn hay
lo nghĩ họ sẽ lại
gọi điện hỏi
thăm, rồi anh
lại phải nói
chuyện với vợ
một lần nữa và
như thế sẽ còn
tệ hơn.

Anh vào bếp
cởi áo ra, uống
sữa trong tủ
lạnh. Anh có thể
giả tảng không
có chuyện gì, cư
xử như thể tôi
qua không có gì
xảy ra và cứ tiếp
tục sống, như

anh vẫn luôn
làm, nhưng anh
cảm thấy sâu
trong cổ họng
một cơn buồn
nôn rất mới. Da
mặt anh ngứa
ngáy bởi những
giọt nước mắt
khô cong trên

má. Anh rửa
mặt trong bồn
rửa và lau bằng
khăn lau tay
treo cạnh đó.

Anh nhìn ra
phía ngoài cửa
sổ. Trời vẫn
chưa sáng hẳn

nhưng mặt trời
sắp ló lên rồi.
Khoảng thời
gian này trong
năm luôn như
vậy. Vào một
ngày như thế
này anh đã có
thể cho con đi
xe đạp, theo

đường dọc con
kênh và tới tận
công viên. Ở đó
họ uống nước
trong đài phun
nước, ngồi chơi
trên bãi cỏ
khoảng nửa
tiếng gì đó. Rồi
họ sẽ lại quay

về, lần này đi
đường chính.
Họ sẽ ghé lại
tiệm thực phẩm,
mua một liên
mì cho bữa trưa.

Chẳng yêu
cầu nhiều nhận
gì. Chỉ là một

điều thông
thường anh
hoàn toàn xứng
đáng.

Anh vẫn mặc
nguyên đồ lót
mà xuống nhà
để xe. Anh lôi
hộp dụng cụ để

trong ngăn cao
nhất và sức
nặng của nó cho
anh một giây
nhẹ nhõm. Anh
lôi chìa vít, chìa
vặn đai ốc loại
chín và mười
phân, và bắt đầu
tháo chiếc xe

đạp theo thứ tự,
từng phần một.

Đầu tiên anh
bôi dầu vào các
trục ốc, rồi đánh
bóng khung xe
bằng một mảnh
giẻ nhúng cồn.
Anh lấy móng

tay cạy vết bùn
khô bám trên
đó. Anh lau
sạch sẽ cả bàn
đạp, cả các
đường rãnh mà
ngón tay không
lách vào được.
Anh lại lắp các
phần, kiểm tra

lại phanh, chỉnh
cho phanh vừa
ăn. Anh bơm
hai bánh xe,
bóp thử xem
chúng đã đủ
căng chưa.

Anh lùi ra
sau một bước,

chùi tay lên đùi
và ngắm nghía
công trình của
mình với một
cảm giác khó
chịu khác biệt.
Anh thẳng chân
đá đổ chiếc xe.
Nó gập lại như
một con vật.

Bàn đạp quay
vòng vòng và
Fabio cứ đứng
đó mà nghe
tiếng ù ù như
thôi miên cho
tới khi tất cả lại
im lặng trở lại.

Anh dợm đi

khỏi nhà để xe,
nhưng rồi quay
lại, dựng chiếc
xe lên, dắt lại
chỗ của nó. Anh
không thể ngăn
mình kiểm tra
lại xem nó có bị
hỏng hóc gì
không. Anh tự

hỏi tại sao mình
không thể vút
nó lại chổng chơ
chỗ đó để xả cơn
tức giận đang
dâng đầy trí
não, sao không
nổi điên lên,
đập phá mọi
thứ. Tại sao anh

lại muốn giả
tả rằng mọi
việc đang ở
đúng nguyên
chỗ của nó ngay
cả khi không
phải như vậy.

Anh tắt đèn,
trèo lên cầu

thang.

Alice đang
ngồi cạnh bàn
ăn. Cô đắm
chiêu uống từng
ngụm trà. Trước
mặt cô chỉ có
hộp đường. Cô
ngước mắt nhìn.

“Sao anh
không gọi em
dậy?”

Fabio nhún
vai. Anh lại gần
vòi nước mở hết
cỡ.

“Em đang

ngủ ngon.”

Anh cho
nước rửa bát
vào tay, kỳ xát
mạnh dưới nước
để tẩy vết dầu
mỡ.

“Em sẽ

muộn bữa trưa
mất”, cô nói.

Fabio so vai.

“Chúng ta
cũng có thể kê
xác nó, cái bữa
trưa ấy mà.”

“Sao lại có

điều mới mẻ
này vậy?”

Anh kỳ
mạnh hai tay
hơn nữa.

“Chẳng sao
cả. Chỉ là một ý
nghĩ thôi.”

“Đó là một ý
nghĩ mới.”

“Phải, đúng
thế. Một ý nghĩ
chó chết”, Fabio
đáp lại, nghiền
chặt răng.

Anh đóng

vòi nước, gần
như vội vã bước
khỏi phòng.
Một lúc sau
Alice nghe tiếng
xả nước trong
nhà tắm. Cô đặt
tách vào bồn
rửa bát, quay lại
phòng thay đồ.

Chỗ của
Fabio tấm chăn
đệm nhả
nhúm, đầy các
nếp gập lại bởi
sức nặng cơ thể
anh. Chiếc gối
gập đôi lại, như
thể đầu đã đè
lên nó, tấm

chấn bị chân
đạp dồn đông lại
phía cuối
giường. Có một
mùi mồ hôi cơ
thể nhè nhẹ,
một mùi quen
thuộc của tất cả
các sáng, và
Alice mở tung

cửa sổ ra cho
không khí trong
lành ùa vào.

Đồ đạc đêm
trước với cô còn
có hồn, có cả
một hơi thở thật
sự, giờ chỉ là
những đồ đạc

thông thường
trong phòng, vô
vị như sự cam
phận nhặt thếch
của cô.

Cô dọn lại
giường, trải
căng tấm ga,
đút nó lại vào

bốn đầu tám
đệm. Cô gập
riềm ga xuống
nửa gối như bà
Sol đã dạy và đi
thay quần áo.
Từ trong phòng
tắm vang lên
tiếng máy cạo
râu rè rè của

Fabio mà cô đã
quen gần với
những buổi
sáng cuối tuần
ngái ngủ.

Cô tự hỏi
cuộc tranh luận
đêm qua có
khác gì chẳng

hay sẽ lại tự nó
qua đi như mọi
khi. Fabio có
cởi trần quay
trở vào ôm vai
cô, giữ đầu cô
trong tóc anh
thật lâu, đủ lâu
để mọi giận dữ
bay biến đi.

Trong lúc này
sẽ chẳng có giải
pháp nào khác
cả.

Alice cố thử
tưởng tượng
xem mọi việc có
thể khác đi thế
nào. Cô đắm

đăm nhìn tấm
rèm cửa căng
phồng trong
gió, nhận thấy
một cảm giác
hiếm hoi như bị
bỏ rơi, dường
như một linh
cảm, một điều
gì đó tương tự

mà cô đã từng
biết tới trong
cái rãnh ngập
trắng tuyết ấy,
rồi trong căn
phòng của
Mattia và cho
tới giờ mỗi khi
đứng trước cái
giường trống

nguyên vẹn của
mẹ. Cô miết
ngón trở dọc
xương chậu nổi
rõ lên bởi sự gây
gò thái quá mà
cô không hề
muốn từ bỏ, và
khi nghe tiếng
rè rè của dao

cạo ngắt, cô lúc
lắc đầu, quay
trở lại bếp với
mối bận tâm rõ
ràng hơn về bữa
trưa sắp tới.

Cô xắt hành,
xắn bơ, cho tất
cả vào một đĩa

nhỏ. Fabio đã dạy cô làm tất cả những việc này. Cô đã quen với việc chuẩn bị đồ ăn trong khi vẫn giữ một khoảng cách vô hại với nó, chỉ lần lượt làm

theo các chỉ
dẫn, kết quả
cuối cùng ra sao
không bận tâm.

Cô tháo dây
lạt đỏ buộc túm
rau atisô. Cô
rửa chúng trong
nước lạnh rồi

đặt lên thớt. Cô
cho nồi nước
đầy lên bếp, bật
lửa.

Alice cảm
thấy sự hiện
diện của Fabio
qua các tiếng
động nhỏ. Cô

cứng người lại,
chờ đợi sự tiếp
xúc với cơ thể
anh.

Ngược lại
anh ngồi xuống
đi vắng, lơ đãng
giở một tờ tạp
chí.

“Fabio”, cô
gọi mà chẳng rõ
mình sẽ nói gì.

Anh không
đáp mà lật trang
giấy mạnh hơn
cần thiết, tay
nắm một góc
báo, chẳng rõ sẽ

xé nó ra hay
không.

“Fabio”, cô
nói, giọng
không đổi,
nhưng lần này
quay lại.

“Sao?”

“Anh lấy
giúp em bịch
gạo được
không? Nó ở
hộc trên cao,
em không với
tới.”

Đó chỉ là
một cái có, cả

hai điều rõ điều
ấy. Chỉ là một
cách để bảo anh
hãy tới đây.

Fabio quăng
tờ tạp chí trên
bàn, nó va vào
chiếc gạt tàn
đổ từ nửa trái

dừa khô, làm
chiếc gạt tàn
quay tròn. Anh
ngồi im vài giây,
tay đặt trên đầu
gối như đang
phải suy nghĩ
lung lắm; rồi
đột ngột đứng
dậy, lại gần chậu

rửa bát.

“Ở đâu?”

Anh hỏi giọng
bực tức, tránh
nhìn Alice.

“Chỗ đó đó”,
cô chỉ.

Fabio kéo lê

ghế lại gần tủ
lạnh khiến nó
ken két trên
nền gạch men.
Anh đứng trên
ghế. Alice nhìn
đôi chân trần
của chồng như
thể cô chưa
từng biết tới

chúng và cô
thấy bị hấp dẫn,
nhưng theo một
cách đáng sợ
mơ hồ nào đó.

Anh lấy bịch
gạo trong hộp
giấy. Nó đã mở
rồi. Anh lắc nó,

rồi mỉm cười,
một nụ cười
chua chát mà
Alice thấy lạ
lắm. Anh
ngiênng hộp và
gạo bắt đầu rơi
lả tả xuống đất
giống như một
trận mưa trắng

mỏng manh.

“Anh làm gì vậy?” Alice nói.

Fabio cười phá lên.

“Gạo của cô đây.”

Anh lắc nó
mạnh hơn, gạo
bắn tung tóe
khắp bếp. Alice
tiến lại gần.

“Thôi đi”, cô
nói, nhưng anh
lờ cô đi. Alice
nhắc lại to hơn.

“Giống như
cuộc hôn nhân
của chúng ta, cô
thấy không?
Cuộc hôn nhân
thảm hại của
chúng ta”,
Fabio gào lên.

Cô túm cằm

chân anh để
anh thôi đi,
nhưng Fabio rắc
gạo lên đầu cô.
Vài hạt gạo mắc
lại trong mớ tóc
suôn của cô. Cô
ngước nhìn anh,
nhắc lại hãy
thôi đi.

Một hạt gạo
chọc vào mắt
khiến cô tối mắt
lại. Mắt nhắm
chặt, Alice phát
vào cẳng chân
Fabio. Anh hất
mạnh chân đá
ngay phía dưới
vai trái cô. Cái

chân bệnh của
vợ anh làm tất
cả những gì nó
có thể để giúp
cô đứng được,
nó gập lại trước
rồi oặt ra sau
như một bản lề
chệch khớp, rồi
để mặc cô ngã

bỏ nhào xuống
đất.

Gạo trong
bịch đã hết.
Fabio đứng im
trên ghế, sừng
sốt với hộp giấy
chúc ngược
trong tay, nhìn

vợ nằm co dưới
đất như mèo.
Một luồng sáng
mạnh xuyên
qua đầu anh.

Fabio bước
xuống.

“Ali, em có

đau không? Để
anh xem nào.”

Anh đặt một
tay dưới đầu cô
để nhìn mặt cô,
nhưng cô lắc
đầu.

“Để tôi yên”,

cô hét lên.

“Em yêu, xin
lỗi em. Em có...”
anh khản nài.

“Cút đi!”
Alice gào lên
bằng giọng
mạnh mẽ mà cả

hai đều không
ngờ tới.

Fabio rút lại
ngay lập tức.
Tay anh run
rẩy. Anh bước
hai bước lại
phía sau, lắp
bắp “được rồi”.

Anh chạy vào
phòng ngủ, mặc
áo thun, xỏ giày
rời rời khỏi nhà
mà không ngoái
nhìn cô vợ vẫn
đang bất động
tại chỗ.

36.

Alice vén tóc
ra sau tai. Cánh
cửa tủ treo vẫn
còn mở rộng
trên đầu, chiếc
ghế vô hồn vẫn

ở nguyên trước
mặt. Cô không
bị đau. Cô
không khóc. Cô
không thể hiểu
nội những gì
vừa mới xảy ra.

Cô bắt đầu
thu dọn đồ

gạo tung tóe rải
rác khắp sàn
nhà. Lúc đầu cô
nhặt từng hạt
một. Rồi bắt đầu
vun chúng lại
bằng lòng bàn
tay.

Cô đứng dậy,

vút một nắm
vào nồi nước đã
sôi. Cô cứ đứng
im nhìn chúng
lênh bênh hỗn
độn trên dưới
bởi chuyển
động của các
dòng đối lưu.
Một lần Mattia

đã gọi nó là sự
đôi lưu nhiệt.
Cô tắt bếp, ngồi
xuống đi vắng.

Cô sẽ chẳng
sắp xếp chuẩn
bị gì hết. Cô sẽ
đợi cho ba mẹ
chồng tới thấy

cô thế này. Cô
sẽ kể cho họ
Fabio đã đối xử
với cô thế nào.

Nhưng
chẳng có ai đến
cả. Hẳn anh đã
báo cho họ.
Hoặc anh đã tới

chỗ họ và kể
theo phiên bản
của mình, nói
rằng dạ con của
Alice khô như
nước hồ cạn và
anh mệt mỏi vì
phải sống tiếp
như thế này.

Căn nhà
chìm trong yên
lặng và cả ánh
sáng dường như
cũng không tìm
được chỗ cho
mình. Alice
nhắc ông nghe
lên, quay số gọi
cho ba.

“Alô?”
Soledad nghe
điện.

“Chào bác,
Sol.”

“Chào cưng.
Cô bé của chúng
ta có khỏe

không?” Người
quản gia hỏi,
giọng âu yếm
như mọi khi.

“Cũng tạm
tạm”, Alice nói.

“Sao lại thế?
Có chuyện gì

à?”

Alice im lặng
vài giây.

“Ba có đó
không?”

“Ông đang
ngủ. Bác gọi ông
dậy nhé?”

Alice nghĩ
tới ba mình
trong căn
phòng lớn giờ
đây ông chỉ biết
chia sẻ với
những suy nghĩ
của riêng mình,
với tám mảnh
hạ thấp tạo

những đường
năng chiếu trên
cơ thể đang
chìm trong giấc
ngủ của ông. Sự
thù oán vốn
chia cách hai
người đã tan
biến theo thời
gian, Alice thậm

chí còn chẳng
nhớ tới nó. Cái
nhìn nghiêm
nghị và xuyên
thấu của ông,
điều đã từng đè
nén cô nhất
trong ngôi nhà
đó, lại là điều cô
nhớ nhất lúc

này. Giờ đây
ông không nói
với cô nữa, ông
nói rất ít. Vuốt
má cô, rồi bảo
bà Sol thay
chăn đệm trong
phòng, chỉ vậy
thôi. Sau cái
chết của mẹ cô,

có điều gì đó
thay đổi trong
ông, như thể tự
buông lỏng bản
thân. Điều trái
khoáy là kể từ
khi Fabio bước
vào cuộc đời của
Alice, ba cô lại
trở nên bao bọc

hơn. Ông không
còn nói về bản
thân, mà để cho
cô kể chuyện,
ông thả mình
trong giọng nói
của con, để
mình cuốn theo
giọng nói của cô
con gái, tùy

theo giọng điệu
chứ không phải
lời nói và bình
luận với những
suy tư thâm thì.

Những
khoảnh khắc
mất trí tạm thời
bắt đầu xuất

hiện một năm
trước đây. Lần
đầu tiên là vào
một chiều tối
khi ông nhằm
lần Soledad với
Fernanda. Ông
lôi bà lại để hôn
như với vợ, và
Sol bắt buộc

phải tát nhẹ vào
má khiến ông
phật ý phụng
phịu như trẻ
con. Ngày hôm
sau ông chẳng
nhớ gì nữa,
nhưng có cảm
giác mơ hồ có gì
đó không ổn,

một sự gián
đoạn trong nhịp
rơi thời gian đã
bắt buộc ông
phải hỏi Sol
chuyện gì đã
xảy ra. Bà tìm
cách lảng tránh,
không trả lời,
nhưng ông

không cho bà
yên. Khi người
quản gia nói sự
thật, ông thấy
tối sầm mặt
mũi, gật đầu
quay đi lắm
bấm xin lỗi. Rồi
ông khóa mình
trong phòng

làm việc, ở
nguyên đó,
chẳng ngủ cũng
chẳng làm gì
cho tới tận bữa
tối. Ông ngồi
bên bàn, chống
tay lên mặt bàn
làm bằng gỗ hồ
đào, vô vọng

thử tìm cách lắp
lại mảnh thiếu
hụt ấy trong dãy
trí nhớ của
mình.

Các thời
điểm như vậy
lặp lại thường
xuyên hơn và cả

ba người: Alice,
ba cô và Sol đều
cố giả tảng như
không có
chuyện gì, chờ
cho tới lúc
không thể lờ
mãi được nữa.

“Ali?” Sol

giục. “Bác đi gọi
ba cháu dậy
nhé?”

“Không,
không”, Alice
vội nói. “Đừng
gọi ba dậy.
Chẳng có
chuyện gì đâu.”

“Thật
không?”

“Vâng. Bác
cứ để ba nghỉ
ngoi.”

Cô gác máy,
ngồi lại trên đi
văng. Cô cố mở

mắt, nhìn lên
trần nhà trát
thạch cao. Cô
muốn có mặt
trong thời điểm
này, khi cô cảm
thấy một sự
thay đổi không
gì cưỡng lại
được đang diễn

ra. Cô muốn
chứng kiến cái
thảm họa nho
nhỏ không biết
là lần thứ bao
nhiêu này, ghi
nhớ từng giai
đoạn của nó,
nhưng chỉ vài
phút sau hơi

thở của cô đã
trở nên đều đặn
hơn và Alice
ngủ thiếp đi.

37.

Mattia ngạc
nhiên vì bản
năng bị chôn
sâu dưới lớp
lưới dày đặc của
những suy nghĩ

và bao lơ đãng
mà anh đã
chăng ra xung
quanh mình
thực ra vẫn còn
tồn tại. Anh
ngạc nhiên bởi
bản năng bật
thoát ra ngoài
bạo liệt tới mức

đó và dẫn dắt
từng cử động
của anh một
cách chắc chắn
đến vậy.

Quay trở lại
với hiện thực
còn đau đớn
hơn. Cơ thể lạ

lầm của Nadia
nằm trên cơ thể
anh. Sự tiếp xúc
với một bên là
mồ hôi của cô
và một bên là
tấm đệm nhàu
nhĩ phủ trên đi
văng cùng quần
áo vứt đống của

cả hai khiến
anh thấy khó
thở. Nadia thở
chậm chậm.
Mattia nghĩ nếu
quan hệ giữa
các nhịp thở của
họ là một số vô
tỉ, thì sẽ không
có cách gì kết

hợp chúng lại
với nhau được
hay tìm ra một
quy tắc chung.

Để hít được
nhiều ôxy hơn
anh phải há
miệng thở trên
mái tóc Nadia,

nhưng không
khí đã bão hòa
trong sự ngưng
tụ nặng nề. Anh
muốn mặc lại
quần áo. Anh
xoay một chân
vì cảm thấy
dương vật lạnh
lẽo và quặt quẹo

dưới chân cô,
vụng về thúc
đầu gối khiến cô
giật mình ngẩng
đầu lên. Nadia
đã ngủ thiếp đi
rồi.

“Xin lỗi”,
Mattia nói.

“Không sao.”

Cô hôn anh,
hơi thở của cô
nóng bỏng quá.
Anh không
nhúc nhích, đợi
cô ngừng.

“Mình lại

phòng nhé?” cô hỏi.

Mattia gật đầu. Anh muốn quay lại căn hộ của mình, trống vắng mà thoải mái, nhưng anh biết thế là

không đúng.

Cả hai đều
thấy xấu hổ và
mất tự nhiên
trong lúc chui
vào dưới tấm
chăn từ hai bên
giường đối diện.
Nadia mỉm cười

với anh như thể
muôn nói tất cả
rồi sẽ ổn. Trong
bóng tối cô vượt
ve vai anh. Cô
hôn anh một
lần nữa và ngủ
thiếp đi rất
nhanh.

Cả Mattia
cũng nhắm mắt
lại, nhưng anh
buộc phải mở
mắt ra ngay sau
đó bởi một đồng
các ký ức lộn
xộn đáng sợ
chất đồng dưới
mi mắt đang

chờ đợi anh. Lại
một lần nữa hơi
thở bị chặn nửa.
Anh luôn bàn
tay trái xuống
dưới giường,
miết đi miết lại
ngón cái vào
điểm giao nhau
của hai thanh

giát giường
bằng sắt. Trong
bóng tối anh
cho ngón tay
lên miệng cắn
mút. Vị máu
giúp anh bình
tĩnh được vài
giây.

Dần dần anh
nhận ra tiếng
động lạ lẫm
trong căn hộ của
Nadia: tiếng
kêu o o của
chiếc tủ lạnh,
tiếng lò sưởi
kêu vài giây rồi
bị ngắt bằng

một tiếng tách
của hệ thống
làm nóng và
tiếng đồng hồ từ
phòng khác
phát sang mà
anh thấy có vẻ
chạy quá chậm.
Anh muốn cử
động chân tay,

dậy khỏi giường.
Nadia nằm ở
giữa không cho
anh chỗ để quay
người. Tóc cô
chọc vào cổ anh
và hơi thở cô
làm khô lông
ngực anh. Matia
nghĩ anh chẳng

nhắm mắt được
mắt. Đã muộn
rồi, có lẽ là hai
giờ đêm, và anh
còn có bài giảng
vào sáng mai.
Anh sẽ quá mệt
và chắc chắn sẽ
mắc lỗi ngay
trên bảng, trở

thành kẻ vụng
về lòng nóng
trước tất cả các
sinh viên. Ở
nhà mình anh
có thể ngủ được,
ít nhất là vài
tiếng còn lại.

Anh nghĩ

nếu đi nhẹ cô sẽ
không tỉnh giấc
đâu.

Anh còn
nằm im nghĩ
ngợi thêm một
phút nữa. Tiếng
động mỗi lúc lại
càng rõ hơn.

Thêm một tiếng
tạch của bình
nóng lạnh làm
anh cứng đờ
người lại và
quyết định ra
đi.

Với vài cử
động chậm rãi

anh có thể rút
cánh tay dưới
đầu Nadia.

Trong giấc ngủ
cô cảm thấy
được sự hẫng
hụt và ngo
ngoay để tìm lại
cánh tay đó.
Mattia nhòm

người dậy. Anh
đặt một chân
xuống sàn nhà
rồi nót chân kia.
Khi anh đứng
dậy giường kêu
cọt kẹt một chút
rồi lại trở lại
như cũ.

Anh quay lại
nhìn cô trong
bóng tối lơ mờ
và nhớ lảng
máng giây phút
xoay lưng đi bỏ
lại Michela
trong công viên.

Anh đi chân

trần tới tận
phòng khách,
nhặt đồng quần
áo trên đi văng
và giày vút dưới
sàn nhà. Anh
mở cửa, không
hề gây tiếng
động nào như
mọi khi, và chỉ

khi ra đến ngoài
hành lang với
cái quần vẫn
cầm trên tay,
anh mới có thể
hít thở sâu
được.

38.

Thứ Bảy
hôm đ²o gạo đó
Fabio đã gọi vào
di động cho
Alice vào lúc
chiều tối. Alice

tự hỏi sao anh
không thử gọi
tới số điện thoại
cố định ở nhà
trước, rồi sau đó
cô nghĩ có lẽ
điện thoại bàn
là một vật liên
quan tới cả hai
và anh không

muốn có gì
chung lúc này,
cũng như chính
cô cũng không
muốn. Đó là
một cú điện
thoại ngắn ngủi,
cho dù có nhiều
khoảng lặng xen
giữa. Anh nói

đêm nay sẽ ở lại
đó, như một
quyết định đã
đưa ra trước rồi,
và cô đáp trả:
với tôi anh có
thể ở đó cả ngày
mai và bao lâu
tùy thích. Rồi
một khi đã làm

rõ chi tiết khó
chịu ấy, Fabio
nói thêm: Ali,
anh rất tiếc, còn
cô gác máy,
không thêm
vào: cả tôi cũng
vậy.

Cô không trả

lời điện thoại
thêm nữa. Sự
vắng mặt của
Fabio nhanh
chóng trở nên
nhẹ nhàng hơn
với cô, cô tự
thương hại
mình, nhủ thầm
mày đã thấy

chưa. Cô đi
chân trần trong
căn hộ, nhặt
nhạnh đồ đạc
của chồng theo
lối được chằng
hay chớ, giấy tờ,
vài bộ quần áo
và nhét tất cả
vào trong một

thùng các tông
lớn, để ở lối vào.

Một tối cô
quay trở về từ
chỗ làm và
không thấy nó
nữa. Fabio cũng
chẳng mang
theo nhiều hơn

thế, đồ đạc vẫn
nguyên chỗ cũ,
tủ quần áo vẫn
đầy đồ của anh,
nhưng trên giá
sách trong
phòng khách
giờ có những
chỗ trống trơn,
những khoảng

đen chúng kiến
điểm bắt đầu
của sự đổ vỡ.

Alice đứng lại
nhìn chúng, và
lần đầu tiên sự
lãnh đạm cuối
cùng cũng đã
choán lấy đường
viên cụ thể của

một nhân tố
thực sự, sự cô
động chắc nịch
của một hình
thái rắn chắc.
Cô để mình bị
cuốn đi với một
sự nhẹ nhõm
nhất định. Cô
thấy dường như

mình luôn làm
tất cả mọi việc
để cho ai khác,
nhưng giờ còn
lại một mình, cô
có thể chỉ đơn
giản là từ bỏ,
đầu hàng, chỉ
vậy thôi. Cô có
nhiều thời gian

cho mình hơn,
nhưng lại cảm
thấy một sự uể
oải trong mọi cử
động, sự khó
nhọc như thể
đang di chuyển
trong một chất
lỏng dẻo quánh.
Cuối cùng cô lờ

đi cả những việc
dễ dàng nhất.

Quần áo cần
giặt chất đống
trong nhà tắm
trong khi cô
nằm dài trên đi
văng hàng tiếng
đồng hồ, biết là
chúng ở đó, chỉ

cần một nỗ lực
tâm thường
nhất, nhưng có
vẻ như chẳng
một cơ bắp nào
của cô thấy thế
là đủ lý do để
nhúc nhích.

Rồi cô viện

có bị cảm để
không đi làm.
Cô ngủ nhiều
hơn cần thiết,
thậm chí là cả
ngày dài. Cô
còn không kéo
màn cửa sổ,
chỉ cần nhắm
mắt để lờ đi ánh

nắ[́]ng chiế[́]u vào,
để xóa hế[́]t
nhữ[́]ng đồ vật
xung quanh,
quên đi cơ thể
đáng ghế[́]t của
mình đang ngày
càng trở nên
yế[́]u đuối nhưng
vẫ[́]n ngoan cố

bám riết lấy suy
nghĩ. Gánh
nặng của hậu
quả vẫn luôn ở
đó, như một kẻ
xa lạ ngủ trong
cô, canh cho cô
ngay cả khi
Alice đang chìm
sâu trong giấc

ngủ đầy đặn và
bảo hòa của tất
cả các giấc mơ,
một giấc ngủ
ngày càng giống
như một sự lệ
thuộc. Nếu khô
cổ họng, Alice
sẽ tưởng như
mình bị tắc thở.

Nếu một tay bị
tê do cô đè quá
lâu dưới gối ấy
là vì một con
chó sói đang ăn
nó. Nếu chân cô
bị lạnh bởi thò
ra ngoài chăn
trong lúc cựa
quậy, Alice lại

thấy mình chìm
sâu trong hố
tuyết ngập tới
tận cổ. Nhưng
cô không thấy
sợ, hầu như
không bao giờ.
Sự tê liệt chỉ
cho phép cô cử
động lưỡi và cô

thè ra liêm
tuyệt. Nó ngọt
và Alice muốn
ăn hết, nhưng
cô không thể
xoay đầu. Thế là
cô đành ở đó
mà chờ đợi cho
tới lúc cái lạnh
chạy từ chân lên

bụng, từ đó tỏa
ra theo các
đường ven làm
máu đông cứng
lại.

Sự thức giấc
chỉ phá hủy một
phần các cấu
trúc ý nghĩ.

Alice dậy khi
không thể làm
khác được nữa
và sự lộn xộn
của giấc ngủ mơ
dần dần giảm đi,
để lại trong đầu
cô những vết rơi
rớt, giống như
những ký ức

ngắt quãng trộn
lẫn với những
ký ức khác và
không có vẻ gì
là không thật
cả. Cô lang
thang trong căn
hộ vắng lặng
như bóng ma
của chính mình

đang chậm chạp
bám theo sự
minh mẫn của
bản thân. Đôi
khi cô nghĩ
mình đang phát
điên. Nhưng cô
cũng chẳng lấy
làm tiếc về điều
đó. Ngược lại,

nó khiến cô
mỉm cười, bởi
cuối cùng cô
chính là người
chọn lựa.

Buổi tối cô
ăn rau xà lách
ngay từ trong
bịch ny lông.

Chúng ròn ròn
chẳng có vị gì.
Mùi vị duy nhất
tiết ra chỉ là
nước mà thôi.
Chẳng phải cô
ăn để làm đầy
dạ dày, mà chỉ
để thay thế nghi
lễ bữa tối và

theo một cách
nào đó lấp vợi
khoảng thời
gian mà cô
chẳng biết phải
dùng làm gì. Cô
nhai nhai xà
lách cho tới khi
cảm thấy buồn
nôn vì đông

mềm nhũn
trong miệng.

Cô từ bỏ
Fabio và chính
bản thân mình,
từ bỏ mọi nỗ lực
vô ích mà cô đã
làm chỉ để đi
được tới đây mà

chẳng tìm thấy
gì cả. Cô quan
sát với một sự
tò mò thản
nhiên sự xuất
hiện trở lại của
những yếu đuối,
những ám ảnh
trong cô. Lần
này cô sẽ để

chúng quyết
định, bởi cô
cũng chẳng thể
làm gì hơn.

Trong lúc bước
lùi về thời còn
là một đứa con
gái, cô tự nhủ
người ta sẽ trở
nên bất lực nếu

cố chống đối lại
những khía
cạnh nào đó của
chính mình. Cô
quay lại thời
điểm Mattia rời
đi và sau đó ít
lâu là cả mẹ cô
cũng ra đi, theo
hai con đường

khác nhau
nhưng cũng xa
cách cô như thế
cả thôi. Mattia.
Phải. Cô nghĩ
rất nhiều tới
anh. Lại một lần
nữa. Như thể sự
ám ảnh về anh
là một căn bệnh

khác mà cô
không thực sự
muốn khỏi.
Người ta có thể
bị ngã bệnh chỉ
vì một ký ức và
cô ngã bệnh vì
kỷ niệm chiều
hôm đó trong
xe ô tô, trước

công viên, khi
mặt cô sát bên
mặt anh để che
cho anh khỏi
hình ảnh chốn
khủng khiếp ấy.

Dù cho đã
nỗ lực gắng sức,
nhưng bao năm

qua sống cùng
Fabio cô không
thể tìm được
một hình ảnh
khiến cho trái
tim mình phải
đập rộn lên
mạnh mẽ đến
vậy, một kỷ
niệm với cùng

một sự mạnh
mẽ bạo liệt đầy
màu sắc đến giờ
cô còn cảm
nhận thấy trên
da, tới từng
chân tóc và giữa
hai cẳng chân.
Đúng là có một
lần trong bữa

tôi ở nhà
Riccardo và vợ,
họ đã cười và
uống rất nhiều
và trong lúc
giúp Alessandra
rửa đĩa chén cô
đã bị chiếc ly vỡ
cứa đầu ngón
tay cái. Cô buột

miệng kêu ái,
nhỏ thôi, nhưng
Fabio nhận
thấy. Anh sầm
soi ngón tay cô
dưới ánh đèn,
cho lên miệng
mút để nó
ngừng chảy
máu như thể đó

là ngón tay anh.
Miệng ngậm
ngón tay, anh
nhìn cô bằng
ánh mắt trong
suốt mà cô
không thể
chống chọi. Rồi
anh nắm gọn nó
trong lòng bàn

tay mình và
hôn Alice. Cô
cảm thấy trong
nước miếng của
anh là máu của
chính mình và
cô tưởng như nó
đã đi khắp cơ
thể chồng để rồi
quay trở lại với

cô, sạch sẽ như
vừa được tắm
tách.

Lần đó và
biết bao lần
khác Alice
không nhớ nữa,
bởi tình yêu của
người mà ta

không yêu chỉ
lưu lại trên bề
mặt và bốc hơi
rất nhanh. Cái
còn lại chỉ là vết
đỏ gần như
không thể thấy
trên da, nơi
Fabio đã đá vào.

Đôi khi, nhất
là vào ban tối,
cô nghĩ lại lời
anh nói. *Anh
không thể chịu
thế này thêm
được nữa.* Cô
vuốt ve bụng và
thử tưởng tượng
sẽ như thế nào

nếu có một đứa
trẻ trong đó, bơi
lội trong chất
lỏng lạnh lẽo
của cô. *Giải*
thích anh nghe
xem sao lại thế?
Nhưng chẳng có
gì để giải thích
cả. Chẳng có lý

do, hay chẳng
phải chỉ có một
mà thôi. Không
có điểm bắt đầu.
Chỉ là cô và thế
thôi, với cái
bụng rỗng
không chứa ai
khác cả.

Có lẽ mình
phải nói với anh
điều đó, cô
nghĩ.

Thế là cô
cầm điện thoại,
lướt tới tận vắn
F. Cô bấm phím
bằng ngón cái,

như thể hy vọng
mình đang gọi
điện vì nhầm
lần. Rồi cô nhấn
nút đỏ. Gặp
Fabio, nói
chuyện với anh,
tái tạo lại: tất cả
tưởng như một
 nỗ lực phi nhân

tính và cô thích
cứ thế này, ở lại
đây mà nhìn
đồng đồ đạc
trong phòng
khách phủ lớp
bụi ngày càng
dày đặc thêm.

39.

Hầu như anh
chẳng bao giờ
nhìn sinh viên.
Khi giao phải
những cặp mắt
sáng nhìn lên

bảng và chiếu
vào anh, Mattia
cảm thấy như bị
lột trần. Anh
viết các phép
tính, bình luận
chính xác chặt
chẽ như thể
đang giải thích
cho chính

mình. Căn
phòng thiếu cân
xứng khi chỉ
chứa khoảng
một chục sinh
viên năm thứ tư
theo khóa học
tôpô đại số. Họ
chiếm ba dãy
ghế đầu tiên,

gần như ngồi cố
định và để một
bàn trống giữa
bàn này và bàn
kia như chính
anh cũng từng
làm thời còn
học Đại học,
nhưng anh
không thể tìm

thấy ở bất kỳ ai
trong số họ điều
gì đó khiến anh
nhớ lại chính
bản thân mình.

Trong yên
ắng anh nghe
tiếng cửa cuối
phòng đóng lại,

nhưng anh
không quay đầu
cho tới khi làm
hết phần chứng
minh. Anh lật
bài ghi chép của
mình dù không
cần thiết, anh
sắp xếp lại đồng
giấy và chỉ tới

lúc đó mới nhận
thấy một hình
ảnh mới nơi góc
cao nhất của
ánh mắt. Anh
ngẩng đầu lên
và nhận thấy
Nadia. Cô ở
hàng cuối, mặc
bộ quần áo

trắng, ngồi vắt
chân và cũng
chẳng ra hiệu
chào anh.

Mattia cố
che giấu cơn
hoảng loạn và
tiếp tục giải
định lý tiếp

theo. Tới nửa
bài anh mất
mạch giảng, nói
Xin lỗi và quay
sang lật tìm
đoạn đó trong
bài ghi chép mà
không thể nào
tập trung được.
Trong đám sinh

viên nổi lên
tiếng thì thầm
nhỏ nhỏ bởi từ
đầu khóa học
tới giờ thầy giáo
chưa bao giờ có
bất cứ sự lưỡng
lự nào.

Anh lại tiếp

tục giảng tới
cuối bài, viết
nhanh và ngay
càng xuôi dốc,
dần dần anh
viết tới lề phải
bảng. Hai đoạn
cuối anh đành
viết lên góc trên
cao vì không đủ

chỗ. Một vài
sinh viên chồm
người lên trước
để phân biệt rõ
số mũ lũy thừa
và các chỉ số bị
lẫn với các công
thức xung
quanh. Còn
mười lăm phút

nữa mới hết giờ
Mattia đã nói:
“Được rồi, gặp
lại các bạn ngày
mai.”

Anh đặt viên
phấn xuống
nhìn nhóm sinh
viên hơi phân

vân đứng dậy,
chào anh trước
khi rời lớp học.
Nadia vẫn ngồi
đó, nguyên tư
thế cũ và chẳng
ai có vẻ nhận ra
cô.

Chỉ còn lại

họ trong phòng.
Có vẻ như quá
xa nhau. Nadia
đứng dậy cùng
lúc Mattia nhúc
nhích để đi về
phía cô. Họ gặp
nhau khoảng
giữa lớp học và
đứng cách xa

nhau hẫ²n một
mét.

“Chào”,
Mattia nói,
“anh không
nghĩ...”

“Nghe này”,
cô cắt ngang,

mắt nhìn anh về
quyết đoán.

“Chúng ta còn
chẳng biết rõ về
nhau. Em rất
tiếc đã đường
đột tới đây thế
này.”

“Không,

không...” anh cố
thử nói, nhưng
cô không cho
anh nói tiếp.

“Tỉnh dậy
không thấy anh.
Ít nhất anh có
thể...”

Cô ngừng lại
một giây.
Mattia buộc
phải nhìn xuống
vì mắt anh cháy
bỏng như thể
anh chưa chớp
mắt cả một phút
rồi.

“Dù sao
cũng chẳng
quan trọng”,
Nadia lại tiếp
tục. “Em không
chạy theo ai cả.
Giờ thì em
không muốn
nữa.”

Cô đưa tấm
danh thiếp ra và
Mattia cầm lấy.

“Ở đó có số
điện thoại. Nếu
anh quyết định
dùng nó thì
đừng để quá lâu
nhé.”

Cả hai nhìn
xuống đất.
Nadia dợm bước
về phía trước,
gót giày hơi
nhấc lên rồi,
nhưng sau đó
cô quay đi đột
ngột.

“Chào anh.”

Mattia hắng
giọng thay vì
chào đáp lại.
Anh nghĩ có
một khoảng
thời gian xác
định trước khi
cô ra tới cửa.

Một khoảng
thời gian không
đủ để anh quyết
định, để khai
thông ý nghĩ.

Nadia dừng
lại trên ngưỡng
cửa.

“Em không
biết anh có
chuyện gì”, cô
nói. “Nhưng dù
là chuyện gì đi
chăng nữa, em
nghĩ là em
thích anh.”

Rồi cô đi

khỏi phòng.
Mattia nhìn
tám danh thiếp,
nơi chỉ ghi một
cái tên và một
dãy số, chủ yếu
là các số lẻ. Anh
cắt đồng giấy tờ
trên bàn, đợi
hết giờ mới ra

khỏi phòng.

Alberto đang
nói chuyện điện
thoại trong
phòng làm việc.
Anh ta kẹp ống
nghe giữa cằm
và má để có thể
thoải mái múa

máy hai tay,
rướn lông mày
lên chào Mattia.

Gác máy rồi
anh ta ngả
người dựa vào
lưng ghế, đuổi
thẳng chân,
nhìn Mattia

cười vẻ đồng
lõa.

“Thế nào?”
Anh ta hỏi. “Tôi
qua xong muộn
nhỉ?”

Mattia cố
tình tránh

không nhìn anh
ta, chỉ nhún vai.
Alberto đứng
dậy bước ra sau
ghế lắc vai
Mattia như
huấn luyện viên
lắc vai đấu sĩ
quyền anh.
Mattia không

thích bị chạm
vào người.

“Mình hiểu
rồi, cậu không
thích nói
chuyện đó.
Alright then,
đổi chủ đề vậy.
Mình đã vạch

vài nét chính
cho bài viết rồi.
Cậu muốn xem
thử không?”

Mattia gật
đầu, gõ gõ ngón
trỏ lên phím o
của bàn phím,
đợi anh ta bỏ

tay ra khỏi vai
mình. Một vài
hình ảnh đêm
trước, vẫn luôn
là những hình
ảnh đó, chạy
qua đầu anh
như những ánh
đèn yếu ớt.

Alberto quay
lại chỗ mình,
chán nản ngồi
phịch xuống
ghế. Anh ta lật
tìm bài viết giữa
một xấp giấy tờ.

“À, có cái
này gửi cho cậu

đây.”

Anh ta
quảng một
phong bì lên
bàn Mattia.

Mattia nhìn mà
không động tới
nó. Tên anh và
địa chỉ trường

Đại học được
viết bằng mực
xanh đậm, chắc
chắc sẽ in sang
mặt kia của giấy.
Chữ cái M của
tên Mattia được
viết bắt đầu
bằng nét thẳng
rồi sau đó hơi

tách rời ra tạo
một nét lượn
mềm mại và
lõm rồi tiếp tục
xuôi xuống theo
nét vòng hõm
bên phải. Hai
chữ cái t được
nối liền bởi một
gạch ngang duy

nhất và tất cả
các chữ đều khá
nghiêng, dồn lại
như sắp đổ lên
nhau. Có một
lỗi trong địa chỉ,
thừa một chữ c
trước sh. Với
anh chỉ cần bất
kỳ chữ cái nào

trong số này,
thậm chí chỉ
cần cái lệch lạc
giữa hai khoảng
tròn của chữ B
trong từ
Balossino là đã
đủ để nhận ra
ngay nét chữ
của Alice.

Anh nuốt
nước bọt, lần
tìm dao rọc giấy
trong chỗ của
nó ở ngăn kéo
thứ hai. Anh lo
lắng kẹp nó giữa
các ngón tay, lật
đi lật lại rồi rọc
mép phong bì.

Tay anh run
run và để trán
tĩnh anh nắm
chặt hơn cán
dao.

Alberto nhìn
trộm anh từ
phía kia của bàn
viết, giả tảng

chưa tìm thấy
tập giấy thực ra
đã ở trước mặt
rồi. Có thể nhận
ra được ngón
tay run rẩy của
Mattia kể cả từ
khoảng cách
như vậy, nhưng
bức thư được

giấu trong lòng
bàn tay và
Alberto không
thể nhìn thấy
nó.

Anh ta quan
sát đồng nghiệp
của mình nhắm
mắt lại và cứ

nhắm nguyên
trong vòng vài
giây, rồi lại mở
mắt ra nhìn
xung quanh,
như thể bị lạc và
đột nhiên xa
cách, không
phải ở hiện tại.

“Ai viết cho
cậu thế?”
Alberto hỏi dò.

Mattia nhìn
anh ta có chút
oán giận như
thể không nhận
ra Alberto vậy.
Rồi anh đứng

dậy, lơ câu hỏi
đi.

“Mình phải
đi thôi.”

“Hả?”

“Mình phải
đi. Về Ý.”

Cả Alberto
cũng đứng dậy,
như thể muốn
ngăn anh lại.

“Cậu nói gì
vậy? Có chuyện
gì xảy ra à?”

Anh ta lại

gần thử lén
nhìn tờ thư
nhưng Mattia
vẫn giấu nó
ngang bụng
trong lòng bàn
tay áp vào lớp
vải thô chiếc áo
như thể điều gì
đó bí mật. Ba

trong bốn góc
trắng ló ra
ngoài ngón tay
anh chỉ để nhìn
thấy khô giấy
vuông và không
gì khác cả.

“Không gì cả.
Mình không

biết.” Mattia
nói, một cánh
tay đã xỏ vào áo
khoác gió.
“Nhưng mình
phải đi.”

“Thế còn bài
viết?”

“Mình sẽ đọc
lúc quay về. Cậu
cứ làm tiếp đi.”

Rồi anh đi
ra, không để
cho Alberto kịp
có thời gian mà
phản đối.

40.

Hôm đi làm
trở lại Alice tới
trễ gần một
tiếng đồng hồ.
Cô đã tắt
chuông báo

thức mà chẳng
tĩnh ngủ và
trong lúc chuẩn
bị đi cô phải
ngừng lại biết
bao lần, bởi mỗi
hành động
khiến cơ thể cô
thấy mệt mỏi
biết bao.

Crozza
không trách
móc gì. Chỉ cần
nhìn vào mặt cô
là ông hiểu. Má
Alice hóp lại, và
đôi mắt cô, cho
dù vẫn nổi bật
trên khuôn mặt,
chúng trông

rỗng, lộ rõ vẻ
lãnh đạm lạ
lùng.

“Xin lỗi cháu
đến muộn”, cô
nói dù chẳng
thật sự có ý
định xin lỗi.

Crozza lật
trang báo và
không thể
không nhìn
đồng hồ.

“Có vài bức
phải rửa xong
trước mười một
giờ. Vẫn những

hình vó vắn ấy
mà.”

Ông hăng
họng và giờ tờ
báo lên cao
hơn. Khóe mắt
ông dõi theo
mọi cử động của
Alice. Ông nhìn

cô đặt túi vào
chỗ thông
thường, cởi áo
khoác và ngồi
bên máy. Cô cử
động chậm chạp
với sự chính xác
thái quá, phản
lại nỗ lực của cô
giả như mọi thứ

đều ỏn thỏa cả.
Crozza thấy cô
đăm đăm vài
giây, tay chống
cằm và cuối
cùng, sau khi
vuốt mớ tóc sau
tai, cô quyết
định bắt đầu.

Ông bình
tĩnh suy xét sự
gây gò thái quá
của cô giấu dưới
làn áo vải sợi
bông cao cổ và
cái quần hần
chẳng thể bó
chặt chút nào,
nhưng vẫn lộ ra

qua cẳng tay và
nhất là trên
khuôn mặt. Ông
cảm thấy một sự
bất lực đáng
giận dữ, bởi ông
chẳng liên quan
gì tới cuộc đời
của Alice, nhưng
cô lại liên quan

tới cuộc đời
ông, như thể
một đứa con gái
mà ông không
thể đặt tên cho.

Họ làm việc
tới giờ ăn trưa
mà chẳng nói
năng gì với

nhau, chỉ trao
đổi vài cái gật
lắc đầu khi cần
thiết. Sau bao
năm qua đi mỗi
cứ chỉ trở nên
tự động và họ
chuyển động
mau lẹ thuận
thục, chia sẻ

không gian một
cách cân bằng.
Chiếc Nikon cũ
kỹ vẫn ở chỗ của
nó dưới quây,
trong túi đen,
và đôi khi cả hai
đều tự hỏi liệu
nó còn có thể
xài được nữa

hay không.

“Bữa trưa
chúng ta tới...”
ông dợm nói.

“Trưa nay
cháu có việc
phải làm rồi.
Xin lỗi bác.”

Alice cắt ngang.

Ông gật đầu
đăm chiêu.

“Nếu không
thấy ỏn chiêu
nay cháu có thể
ở nhà. Cũng
chẳng có gì

nhiều mà làm.”

Alice nhìn
ông cảnh giác.
Cô giả tảng thu
dọn đồ vật trên
quầy: cái kéo,
phong bì đựng
ảnh, một cái bút
và cuộn phim

cắt thành bốn
đoạn bằng
nhau. Cô chỉ
đơn giản là tráo
đổi vị trí của
chúng mà thôi.

“Không. Sao
vậy? Cháu...”

“Đã bao lâu
rồi hai người
không gặp
nhau?” Ông cắt
ngang.

Alice giật
mình. Cô đút
một tay vào túi
như để bảo vệ

nó.

“Ba tuần.
Khoảng thế.”

Crozza gật
đầu, rồi nhún
vai.

“Đi thôi.”

“Nhưng...”

“Nào, đi
thôi.” Ông nhắc
lại quyết đoán
hơn.

Alice nghĩ
một chút. Rồi
quyết định đi

theo ông. Họ
khóa cửa hiệu
lại. Dây đeo
móc cửa kêu
tinh tinh trong
bóng râm rồi
ngừng. Alice và
Crozza đi về
phía xe của ông.
Crozza đi chậm

nhưng không để
Alice biết ông cố
tình đi như vậy
để sống đôi với
bước đi chuyển
khó nhọc của
cô.

Chiếc Lancia
cũ kỹ chỉ khởi

động sau lần nổ
máy thứ hai và
Crozza lăm bằm
chửi thảm trong
miệng.

Họ đi dọc
đường quốc lộ
cho tới gần cầu,
rồi ông thợ ảnh

rẽ phải theo con
đường dọc sông.
Khi ông chuyển
sang đường nhỏ
bên phải và
nháy tín hiệu
quay đầu một
lần nữa về phía
bệnh viện, Alice
đột ngột đờ

người ra.

“Nhưng
tới...” cô định
nói.

Ông đồ xịch
lại trước một
cửa hàng có mái
hiên che nửa

đối diện cửa vào
khoa Cấp cứu.

“Không phải
việc của bác”,
ông nói mà
không nhìn
Alice. “Nhưng
cháu phải vào
trong đó. Tới

chỗ Fabio hoặc
một bác sĩ nào
khác.”

Alice nhìn
ông chăm chăm.
Sự không chắc
chắn bắt đầu
nhường chỗ cho
sự tức giận. Con

đường vắng
lặng. Tất cả giờ
này đang rúc
trong nhà hoặc
quán bar nào đó
ăn trưa. Lá cây
tiêu huyền
đung đưa trong
gió không gây
ra bất cứ tiếng

động nào.

“Bác đã
không thấy
cháu như thế
này kể từ khi...”
ông thợ ảnh
ngập ngừng. “Từ
khi quen cháu.”

Alice ngẫm
nghĩ cân nhắc
trong đầu cái tù
như thế này.
Nghe nó thăm
cảnh quá, khiến
cô phải ngó lại
mình trong
gương, nhưng
nó lại chỉ phản

chiếu cạnh sườn
phải của xe. Cô
lắc đầu, rồi mở
cửa xuống xe.
Cô đóng sập
cửa, chẳng quay
đầu đi thẳng
hướng ngược lại
bệnh viện.

Cô bước
nhANH, nhANH
nhất có thể, để
rời xa chỗ này,
xa cái mặt xác
xược của Crozza,
nhưng đi được
vài trăm mét cô
đã phải dừng lại.
Cô thấy khó thở

và mỗi bước đi
lại khiến chân
cô đau hơn, nó
run run như thể
cầu xin cô rủ
lòng thương.
Xương cứng như
thọc trong da
thịt, chỉ thiếu
mỗi việc nó thọc

ra khỏi hông
nữa thôi. Alice
dồn hết trọng
lượng sang chân
phải, đặt một
tay lên bức
tường xù xì bên
cạnh cổ giữ
thẳng bằng.

Cô đợi cơn
đau qua đi, đợi
cho cái chân trở
lại tro lì như
mọi khi và hít
thở lại như một
hành động tự
nhiên vô thức.
Trái tim cô bơm
máu chậm chạp,

không chắc
chắn, nhưng đủ
để nghe được từ
trong tai.

*Tới chỗ
Fabio hoặc một
bác sĩ nào khác,
giọng Crozza
vẫn lại trong*

đầu.

Thế rồi sau
đó thì sao? Cô
tự hỏi.

Cô quay lại
về phía bệnh
viện, bước chậm
chạp chẳng chút

ý định rõ ràng
nào cả. Cơ thể
cô như chọn lựa
con đường đi
theo bản năng
và những người
đi bộ trên vỉa hè
tránh sang một
bên vì cô đi hơi
loạng choạng

mà không để ý.
Vài người trong
số họ dừng lại,
băn khoăn có
nên hỏi giúp cô
không, nhưng
rồi họ lại bước
đi.

Alice vào

trong sân bệnh
viện Maria
Ausiliatrice mà
không nghĩ đã
từng bước trên
con đường này
cùng Fabio. Cô
cảm thấy như
thể chưa từng
có một quá khứ,

như thể thấy
mình ở chỗ này
mà không biết
từ đâu tới. Cô
mệt, sự mệt mỏi
chỉ đem lại
trống rỗng hoàn
toàn.

Cô bám vào

tay vịn leo lên
cầu thang và
dừng lại trước
cửa vào. Cô chỉ
muốn đi tới đó
thôi, làm cánh
cửa tự động mở
ra và đợi vài
phút, thời gian
cần thiết để tìm

được đủ sức lực
quay đi. Đó là
một cách để
xoay vần sự
ngẫu nhiên, chỉ
thể thôi, để tới
nơi có Fabio và
xem chuyện gì
sẽ xảy ra. Cô sẽ
không làm điều

mà ông Crozza
bảo, cô sẽ chẳng
thèm nghe ai
hết, và cô cũng
không cho phép
bản thân mình
hy vọng sẽ thực
sự tìm thấy anh
ta ở đây.

Chẳng có
chuyện gì xảy ra
hết. Cánh cửa tự
động mở ra và
khi Alice lùi về
phía sau một
bước, nó lại
khép lại.

Mày đợi điều

gì chứ? Cô tự
hỏi.

Cô nghĩ sẽ
ngồi xuống vài
giây, hy vọng
anh ta đi ngang
qua. Cơ thể cô
đòi hỏi điều gì
đó, mỗi dây

thần kinh đều
như đang thúc
giục cô, nhưng
cô lờ đi không
muốn nghe.

Cô dợm
quay người thì
nghe tiếng cửa
tự động mở ra.

Theo phản xạ cô
ngược mắt nhìn,
tin rằng lần này
chắc hẳn sẽ thấy
chồng mình
trước mặt.

Lối vào rộng
mở. Chẳng có
Fabio ở đó.

Thay vào chỗ
của anh trên
ngưỡng cửa là
một cô gái. Cô
ta đã nhấn nút
mở cửa, nhưng
không ra ngoài
mà vẫn đứng
nguyên chỗ đó,
tay vuốt váy.

Cuối cùng cô ta
bắt chước Alice
bước lùi ra sau
và cánh cửa lại
khép lại.

Alice nhìn cô
gái, thấy tò mò
vì hành động ấy.
Cô nhận thấy cô

ta thực ra cũng
không còn trẻ
lắm. Có lẽ
khoảng trên
dưới tuổi Alice.
Cô có dáng ngực
hơi nhô ra trước
và vai so thẳng
xuống, như thể
không có đủ chỗ

xung quanh.

Alice thấy cô
ta có gì đó quen
thuộc, có lẽ
trong biểu hiện
nét mặt, nhưng
không tài nào
nhớ ra được.
Mọi ý nghĩ của

cô cứ lơ đờ lơ
xung quanh
trống rỗng.

Rồi cô gái lại
lặp lại động tác
ấy. Cô ta tiến
lên phía trước,
chụm hai chân
sát nhau, rồi

sau vài giây lại
bước lùi.

Đúng lúc đó
cô ta ngẩng đầu
lên mỉm cười
với Alice từ sau
cánh cửa kính.

Một luồng

điện giật sống
lưng Alice, từng
đốt sống một,
cho tới khi biến
mất tại cái chân
tật. Cô nín thở.

Cô biết một
người cũng có
nụ cười như thế,

chỉ có môi trên
là cong lên, vừa
đủ hở hai răng
cửa, trong khi
toàn bộ phần
còn lại của
miệng vẫn bất
động.

Cô nghĩ

không thể có
chuyện đó.

Cô lại gần để
nhìn kỹ hơn
khiến cánh cửa
mở toang ra. Cô
gái có vẻ thất
vọng, nhìn Alice
dò hỏi. Alice

hiếu ý, bước lùi
lại sau để cô ta
tiếp tục trò chơi
của mình. Cô ta
lại tiếp tục như
không có
chuyện gì.

Cô ta cũng
có mớ tóc đen,

dày, lượn sóng
phía cuối mà
Alice chỉ mới
vuốt có vài lần.
Gò má hơi nhô,
giấu đôi mắt
đen, nhưng
nhìn vào đó
Alice nhận ra
những vòng

xoáy từng nhiều
đêm khiến cô
thao thức mất
ngủ, và cũng là
những ánh sáng
mờ ảo lóe lên
đột ngột như
trong mắt
Mattia.

Chính là cô
ta, Alice nghĩ.
Và một cảm giác
như kinh hoàng
dâng lên bóp
nghẹn cổ họng
cô.

Cô tìm vội
chiếc máy ảnh

trong túi,
nhưng cô lại
không mang
theo mình thậm
chí là cái máy tự
động ngu ngốc
ấy.

Cô tiếp tục
nhìn cô gái,

không biết phải
làm gì. Cô thấy
đầu óc quay
cuồng, mắt cô
đôi lúc mờ đi
như thể con
người không
tìm được độ
cong thích hợp.
Môi cô khô

khóc gọi tên
Michela, nhưng
không đủ khí
thoát ra khỏi
miệng.

Cô gái có vẻ
chẳng thấy chán
trò này. Cô ta
đùa nghịch với

con mắt điện tử
như một đứa trẻ
con. Giờ thì cô
ta nhảy lên
trước và sau,
như thể muốn
đánh lừa cái
cửa.

Một phụ nữ

lớn tuổi lại gần
cô ta từ phía
trong tòa nhà.
Trong túi bà ló
lên một phong
bì hình chữ
nhật khổ lớn
màu vàng, có lẽ
là kết quả siêu
âm. Chẳng nói

một lời, bà nắm
tay cô gái dắt đi.

Cô ta không
chống đối gì.
Khi bước ngang
qua Alice, cô ta
quay lại nhìn
cánh cửa đóng
mở tự động như

thể muốn cảm
ơn nó đã giúp
cô giải trí. Cô ta
gần Alice tới
mức cô cảm
nhận được cả
luồng không
khí di chuyển từ
cơ thể cô ta. Chỉ
giơ tay ra thôi

Alice có thể
chạm vào cô
gái, nhưng
người cô cứ chờ
ra.

Cô nhìn theo
hai người phụ
nữ đi xa dần.

Giờ thì có
thêm người qua
lại. Cánh cửa
mở ra, đóng vào
liên tục, theo
một nhịp đều
đặn thoi miên
đâu óc Alice.

Rồi như giật

tĩnh lại, cô gọi
“Michela”, lần
này gọi to tiếng.

Cả cô gái lẫn
người phụ nữ đi
cùng đều không
quay lại. Họ
chẳng thay đổi
một nhịp nào

trong bước đi,
như thể cái tên
đó chẳng gọi
nên điều gì.

Alice nghĩ cô
phải theo họ, cô
phải nhìn cô gái
kỹ hơn, nói
chuyện với cô

ta, tìm hiểu mọi
chuyện. Cô
bước chân phải
lên bậc đầu tiên
và kéo chân kia
theo, nhưng nó
trơ lì không
nhúc nhích. Cô
thấy loạn
choạng mắt

thăng bằng phía
sau. Một tay cô
tìm tay vịn cầu
thang, nhưng
không được.

Cô ngã bổ
nhào như một
cành cây rụng,
trượt xuống hai

bạc cuối cầu
thang.

Từ dưới đất
cô vẫn kịp nhìn
hai người phụ
nữ đi khuất sau
góc. Rồi cô cảm
thấy không khí
đầm hơi ẩm và

tiếng động vo ve
xung quanh
ngày một cách
xa dần.

4I.

Mattia bước
ba bậc cầu
thang một lúc.
Giữa tầng một
và tầng hai anh
gặp một sinh

viên muốn dừng
anh lại hỏi điều
gì. Anh đi vượt
qua nói rất tiếc
tôi phải đi,
trong lúc tránh
cậu ta thiếu
chút nữa anh bị
trượt ngã. Tới
tiền sảnh anh

giảm tốc độ cho
chững chạc lên
một chút,
nhưng vẫn bước
nhANH. Sàn nhà
men xám sáng
bóng phản
chiếu mọi vật và
người qua lại
như một tấm

gương bằng
nước. Mattia ra
dấu chào người
gác cổng và
bước ra ngoài.

Không khí
lạnh đột ngột
dội ào lên người
và anh ngạc

nhiên tự hỏi
mình đang làm
gì vậy.

Giờ anh ngồi
trên bức tường
đối diện cổng
vào, băn khoăn
sao mình lại
phản ứng như

vậy, như thể bao
năm qua anh
chẳng làm gì
ngoài việc chờ
đợi một tín hiệu
để quay trở lại.

Anh nhìn
một lần nữa tấm
ảnh Alice gửi.

Đó là bức hình
hai người chụp
chung trước
giường ba mẹ
Alice, mặc bộ
quần áo cô dâu
chú rể đượm
mùi bạch phiến.
Mattia có vẻ
cam chịu, trong

khi Alice mỉm
cười, một tay
vòng ôm eo
Mattia, tay kia
giơ máy ảnh
nên mắt đi phần
ấy trong khung
hình, giờ như
đang hướng về
anh - một người

trưởng thành,
để âu yếm anh.

Phía sau tấm
hình Alice chỉ
viết một dòng
và ký bên dưới.

*Cậu phải về
đây.*

Ali

Mattia thử
tìm sự giải thích
cho bức thông
điệp đó và hơn
thế là cho phản
ứng kỳ cục của
mình. Anh
tưởng tượng

mình ra khỏi
khu vực Nơi
Đến ở sân bay
và thấy Alice
cùng Fabio chờ
đón anh sau
thanh chắn,
tưởng tượng
mình chào cô,
hôn má cô và

bắt tay tự giới
thiệu với chồng
cô. Họ sẽ vờ
tranh cãi xem ai
sẽ vác va li cho
tới chỗ để xe và
trên quăng
đường họ sẽ thử
kể cho nhau
nghe cuộc sống

vô nghĩa, gần
như có thể tóm
gọn lại được của
mỗi người.

Mattia ngồi ghé
sau, họ ngồi ghé
trước: ba người
xa lạ giả tảng có
điều gì chung và
gại ngại lớp bề

mặt sự việc để
tránh phải im
lặng.

Anh tự nhủ
thật vô nghĩa.

Ý nghĩ sáng
tỏ ấy giúp anh
thấy nhẹ bớt,

như thể tìm lại
được bản thân
sau một chút
lẫn lộn. Anh
búng búng
ngón trỏ vào
tám hình, sẵn
sàng quăng nó
đi rồi quay lại
chỗ Alberto và

tiếp tục công
việc của họ.

Trong lúc
anh còn đang
miên man nghĩ
ngợi thì Kirsten
Gorbahn, một
tiền sĩ người
Dresden mà

anh từng cộng
tác viết một số
bài gần đây,
bước ngang qua
Mattia và ghé
nhìn tấm hình.

“Vợ anh à?”
Anh ta vui vẻ
hỏi, tay chỉ

Alice.

Mattia ngoái
cổ nhìn Kirsten.
Anh muốn giấu
tâm hình đi,
nhưng rồi nghĩ
thế thật thô lỗ.
Kirsten có cái
mặt dài như

tùng bị ai đó
kéo mạnh cầm.
Trong hai năm
học tại Roma
anh ta đã bập bẹ
được chút tiếng
Ý, phát âm với
tất cả các
nguyên âm o
đóng.

“Chào”,
Mattia lưỡng lự
nói. “Không,
không phải vợ
mình, chỉ là
một người bạn
thôi.”

Kirsten cười
lục khục chẳng

hiếu thích thú
chuyện gì, uống
một hớp cà phê
trong chiếc cốc
nhựa cầm tay.

“Cô ấy dễ
thương đấy”,
anh ta bình
luận.

Mattia nhìn
anh ta, hơi khó
chịu, rồi quay
lại nhìn tấm
ảnh. Phải, cô ấy
thật dễ thương.

42.

Khi tỉnh lại
Alice thấy một y
tá đang đo nhịp
tim cô. Cô đang
nằm trên một
chiếc giường

nhỏ cạnh lối
vào, hơi
ngiên người,
chân vẫn đi giày
trên tấm đệm
trắng. Ngay lập
tức cô nghĩ
Fabio có thể
thấy cô thăm
hại thế này, cô

liền ngồi bật
dậy.

“Tôi ỏn”, cô
nói.

“Chị nằm
xuống đi”, cô y
tá nói. “Chúng
tôi sẽ kiểm tra

cho chị.”

“Không cần
đâu. Tôi ổn thật
rồi.” Alice
khăng khăng và
thắng được cô y
tá đang cố giữ
cô lại. Fabio
không có đây.

“Chị này, chị
vừa bị ngất. Cần
phải khám bác
sĩ.”

Nhưng Alice
đã đứng dậy rồi.
Cô kiểm tra
xem túi xách có
đó không.

“Không sao.
Chị cứ tin tôi
đi.”

Cô y tá
ngước mắt nhìn
trời thoi không
nài nữa. Alice
hoang mang
nhìn quanh như

tìm ai đó. Rồi cô
nói cảm ơn và
đi nhanh.

Cú ngã
không khiến cô
đau. Chắc hẳn
cô bị khuyu đầu
gối chân phải.
Cô cảm thấy

mạch động đều
đặn của máu tụ
dưới lớp quần
jeans. Bàn tay
cô hơi bị trầy
xước và dính
bụi, như thể
chúng bị miết
trên lớp sỏi lát
sân. Cô thôi

phù cho sạch
bụi.

Cô lại gần
quầy tiếp bệnh
nhân, tiến sát lỗ
kính tròn.
Người phụ nữ
ngồi trong
ngước mắt nhìn

cô.

“Chào chị”,
Alice nói. Cô
chưa biết sẽ
phải giải thích
thế nào. Cô còn
chẳng biết đã
ngất xỉu mất
bao lâu.

“Lúc trước...”
cô nói, “tôi
đứng đây...”

Cô chỉ tay
nơi mình từng
đứng, nhưng
người phụ nữ
không quay đầu
nhìn theo.

“Có một phụ
nữ chõ cửa ra
vào. Rồi tôi thấy
mệt và ngất đi.
Sau đó... Thế
đây, tôi cần biết
tên người phụ
nữ đó.”

Người nhân

viên từ sau bàn
nhìn cô khó
hiểu.

“Sao kia?”
Chị ta nhăn mặt
hỏi.

“Vâng tôi
biết nghe hơi kỳ

cục”, Alice tiếp
tục. “Nhưng có
thể chị giúp
được tôi. Chị có
thể cho tôi biết
tên các bệnh
nhân hôm nay
tới thăm bệnh
trong khu này.
Hoặc tới khám,

kiểm tra. Chỉ
cần tên phụ nữ
thôi, tôi cần biết
thế thôi.”

Chị ta nhìn
Alice, rồi cười
lạnh lùng.

“Chúng tôi

không được
phép cung cấp
các thông tin
kiểu như thế
này.”

“Quan trọng
lắm. Tôi xin chị
đấy. Thật sự nó
rất quan trọng.”

Người nhân
viên đập bút
xuống cuốn sổ
trước mặt.

“Tôi rất tiếc,
không thể
được”, chị ta
cầu kính nói.

Alice thở
hắt. Cô dợm đi
khỏi quây,
nhưng rồi lại sát
lại.

“Tôi là vợ
bác sĩ Rovelli”,
cô nói.

Chị ta ngồi
thẳng hơn trên
ghế, nhú lông
mày và lại đập
đập bút trên
cuốn sổ.

“Tôi hiểu.
Nếu chị muốn
gặp chồng thì

được.”

Chị ta nhắc
ông nghe để gọi
theo hệ thống
nội bộ, nhưng
Alice giờ tay
ngăn chị ta lại.

“Không”, cô

nói mà không
kiểm soát giọng
mình. “Không
cần đâu.”

“Chị có chắc
không?”

“Vâng, cho
qua đi. Cám ơn

chị.”

Cô bước về
nhà. Suốt quãng
đường cô không
thể nghĩ tới
điều gì khác.
Đầu óc cô đang
lấy lại sự minh
mẫn, nhưng tất

cả các hình ảnh
lướt qua đầu
đều bị phá tan
bởi khuôn mặt
cô gái ấy. Mọi
chi tiết đang
xáo trộn lẫn
nhau, chìm sâu
nhanh chóng
trong đại dương

mênh mông các
ký ức khác
không quan
trọng, nhưng
vẫn lưu lại cảm
giác thân thuộc
sống động lạ kỳ
không thể giải
thích được. Và
nụ cười ấy, nụ

cười của Mattia,
hòa cùng hình
ảnh phản chiếu
của cô ta trên
lớp cửa kính.

Có lẽ
Michela còn
sống và cô đã
nhìn thấy cô ta.

Thật là điên rồ,
vậy mà Alice cứ
khăng khăng
tin đó là sự thực
như thể trí não
cô cần đến ý
nghĩ ấy một
cách tuyệt vọng.
Như thể cô đang
bấu víu vào đó

để được sống
sốt.

Cô thử suy
xét, thử nêu các
giả thuyết. Cô
thử tái dựng lại
xem sự việc có
thể như thế nào.
Có thể người

phụ nữ lớn tuổi
kia đã bắt cóc
Michela, bà ta
tìm thấy con bé
giữa công viên
và lôi nó đi mất
vì bà muốn có
một đứa con gái
quá, nhưng lại
không thể có

con. Dạ con của
bà ta cũng có
vấn đề hoặc bà
ta không muốn
sinh con.

Giống y như
mình, Alice
nghĩ.

Bà ta đã bắt
cóc nó, nuôi nó
trong một căn
nhà thật xa chỗ
cũ, với một cái
tên khác, như
thể nó là con bà
ta vậy.

Nhưng tại

sao lại quay trở
về? Tại sao lại
mạo hiểm để bị
phát hiện ra sau
bao nhiêu năm?
Có lẽ cảm giác
tội lỗi đang giày
vò bà ta. Hoặc
có thể bà ta
muốn thách

thức số phận,
như chính cô đã
làm trước cửa
khoa ung thư.

Cũng có thể
người phụ nữ
lớn tuổi chẳng
liên quan gì cả.
Bà ta gặp

Michela rất
nhiều năm sau
này và không
biết gì về lai lịch
cô ta, không
biết gì về gia
đình thật của cô
ta, như chính
Michela không
nhớ gì về bản

thân mình.

Alice nghĩ
tới Mattia ngồi
trong chiếc xe
cũ kỹ của cô chỉ
hàng cây đôi
diện. Một cái
nhìn yếu ớt,
trông rỗng tới

sâm như đã
chết. Nó giống
hệt như mình,
anh ấy đã nói
vậy.

Đột nhiên cô
thấy mọi việc
thật rõ ràng, cô
gái đó chính là

Michela, đứa
em sinh đôi bị
mất tích, và mọi
chi tiết đều
đúng vị trí của
nó: cái trán
rộng, ngón tay
dài và cái cách
thận trọng
chuyển động

các ngón tay...
Và nhất là cái
trò chơi trẻ con
ấy.

Nhưng chỉ
một giây sau
mọi thứ lại trở
nên lộn xộn. Tất
cả những chi

tiết ấy đổ sập
xuống trong sự
mệt mỏi cộng
thêm cái đói
siết chặt thái
dương cô đã vài
ngày nay. Alice
sợ lại bị bất tỉnh
thêm một lần
nữa.

Về tới nhà cô
vẫn cứ để cửa hé
mở với chìa
khóa cắm trong
ổ. Cô vào bếp
mở tủ trước khi
kịp cởi áo khoác
ngoài. Cô thấy
một hộp cá ngừ,
mở hộp và ăn

luôn, chẳng
thêm đồ dầu đi.
Vị của nó làm cô
buồn nôn. Cô
ăn hết rồi vớt
hộp trong bồn
rửa và lấy thêm
một hộp đậu. Cô
dùng đĩa vớt
đậu khỏi lớp

nước mờ đục và
ăn hết một nửa,
chẳng nghỉ lấy
hơi. Cô chỉ thấy
chúng như có vị
cát với những lỗ
sáng giắt trong
răng. Rồi cô lôi
hộp bánh quy
đã mở từ hôm

Fabio đi. Cô ăn
năm chiếc, nhai
vài nhát từng
cái một. Nuốt
chúng khiến cô
thấy cổ họng bị
cứa như bởi
những mảnh
kính vụn. Cô chỉ
dừng lại khi dạ

dày nhào bóp
mạnh tới mức
cô phải ngồi
phịch xuống
dưới sàn nhà để
chống đỡ cơn
đau.

Khi cơn đau
qua rồi, cô đứng

dậy đi vào
phòng tối, bước
lệch lạc chẳng
che giấu như cô
vẫn làm khi chỉ
có một mình.
Cô lấy một hộp
giấy trong ngăn
thứ hai. Bên
cạnh hộp có

dòng chữ Ảnh
chụp nhanh
bằng bút dạ đỏ
không tẩy được.
Cô đổ ụp nó
xuống bàn. Các
ngón tay cô
quét lia qua
đồng ảnh. Vài
cái đã dính với

nhau. Alice lướt
nhANH tất cả và
cuối cùng tìm
được tấm mình
cần.

Cô ngắM nó
thật lâu. Mattia
còn trẻ, và cả cô
cũng thế. Đầu

cậu nghiêng
nghiêng. Thật
khó để nhận ra
vẻ mặt và xem
xét sự giống
nhau theo cách
này. Thời gian
trôi qua lâu rồi.
Có lẽ đã quá
lâu.

Tám hình
bất động ấy kéo
theo những
hình ảnh khác
và trí óc Alice
lắp ráp chúng
lại với nhau tạo
chuỗi chuyển
động, những âm
thanh rời rạc,

những mảnh
vụn cảm giác,
gợi nên từ một
nỗi nhớ nao
lòng đến da diết
mà lại dễ chịu
mênh mang.

Nếu được
chọn một thời

điểm để khởi
đầu lại, cô sẽ
chọn chính lúc
đó, khi cô và
Mattia trong
căn phòng yên
ắng sống với sự
thân tình mà
lương lự chẳng
dám chạm vào

nhau nhưng vạn
vật xung quanh
họ đã hòa khớp
với nhau rồi.

Cô phải báo
cho anh biết.
Chỉ khi nhìn
thấy anh, cô
mới hiểu được.

Nếu em gái còn
sống, Mattia có
quyền biết điều
đó.

Lần đầu tiên
cô cảm thấy tất
cả không gian
chia cách họ là
một khoảng

cách nực cười.
Cô chắc chắn
anh còn ở đó,
nơi cô từng viết
cho anh vài lần
nhiều năm về
trước. Nếu anh
đã lập gia đình
rồi thế nào cô
cũng sẽ cảm

nhận được điều
đó. Bởi cô và
Mattia gắn với
nhau bằng một
sợi dây thun vô
hình, chôn sâu
dưới một đồng
những điều
chẳng có gì là
quan trọng, một

sợi dây chỉ có
thể tồn tại giữa
hai người như
họ: hai kẻ cảm
nhận được nỗi
cô đơn của
chính mình
trong nỗi cô
đơn của người
kia.

Cô sục tay
dưới đồng ảnh,
lôi ra một chiếc
bút. Cô ngồi
xuống viết, chú
ý không để mực
dây ra tay. Cuối
cùng cô thôi
nhẹ cho khô
mực. Cô tìm

một cái phong
bì, đút ảnh vào
và dán nó lại.

Có lẽ anh ấy
sẽ về, cô nghĩ.

Một cơn
rùng mình dễ
chịu chạy dọc

khấp xương
khớp khiến cô
mỉm cười, như
thể thời gian sẽ
bắt đầu lại
chính xác từ
thời điểm này
đây.

43.

Trước khi
hướng về đường
băng để hạ
cánh, chiếc máy
bay chở Mattia
lượn qua điểm

xanh của quả
đôi, vượt trên
nhà thờ lớn, bay
qua trung tâm
thành phố theo
đường chiếu
vòng cung hai
lần. Mattia nhìn
cây cầu cũ như
điểm quy chiếu

và từ đó lần
theo con đường
dẫn về nhà ba
mẹ anh. Nó vẫn
còn mang màu
sơn như từ
trước khi anh
rời đi.

Anh nhận ra

công viên ở gần
đó, bị thu hẹp
lại bởi hai
đường lớn giao
nhau tại một
điểm vòng rộng
và bị chia đôi
bởi con sông.
Vào một buổi
chiều trong veo

như thế này
người ta có thể
nhìn thấy tất cả
từ trên cao:
chẳng gì có thể
tự nhiên biến
mất trong hư
không.

Anh rươn

lên trước để
nhìn được cả
nơi máy bay đã
bỏ lại phía sau.
Anh lướt mắt
theo con đường
ngoằn ngoèo
lượn một phần
đồi và thấy tòa
biệt thự Della

Rocca, với mặt
tiền màu trắng
và các cửa sổ
cách xa nhau
như một khối
đá vững chắc.
Trên đó chút
nữa là ngôi
trường cũ có
cầu thang thoát

hiềm dùng khi
hỏa hoạn màu
xanh mà anh
vẫn còn nhớ bề
mặt lạnh lẽo và
thô xù khi chạm
vào.

Nơi anh đã
trải qua một

nửa cuộc đời
mình, phần đã
kết thúc ấy,
giống như một
mô hình không
lồ tạo bởi các
hình khối màu
sắc và hình thể
vô hồn.

Xuống tới
sân bay anh bắt
taxi. Ba anh đã
khăng khăng
đòi ra đón
nhưng anh nói
không, con tự
về được bằng cái
giọng mà ba mẹ
anh biết rất rõ

có muốn phản
đôi cũng vô ích.

Anh đứng
chôn chân trên
vĩa hè phía bên
kia đường nhìn
ngôi nhà cũ
ngay cả khi
chiếc taxi đã đi

xa rồi. Cái túi
đeo bên vai
không nặng
lắm. Bên trong
chỉ có quần áo
sạch cho hai ba
ngày là cùng.

Anh thấy lối
vào khu nhà đề

mở và trèo tới
tầng nhà mình.
Anh bấm
chuông, không
nghe thấy tiếng
động gì từ
trong. Rồi ba
anh mở cửa và
trước khi có thể
nói được điều

gì, họ nhìn
nhau mỉm cười,
mỗi người nhìn
ngắm nét thời
gian trôi qua
trong sự chuyển
biến của người
kia.

Pietro

Balossino đã già
rồi, không chỉ là
mớ tóc bạc và
đường gân dày,
nổi quá rõ trên
mu bàn tay.
Ông già từ cái
cách đứng trước
con trai, cách cơ
thể ông run run

mơ hồ và cách
ông bầu vào tay
nắm cửa, như
thể đôi chân
không đủ giúp
ông đứng vững
nữa.

Họ ôm nhau,
hơi lóng ngóng

một chút. Cái
túi của Mattia
trượt qua vai
chen giữa hai
người. Anh để
nó rơi xuống
đất. Cơ thể họ
vẫn cùng chung
nhiệt độ. Pietro
Balossino chạm

vào tóc con trai,
và ông nhớ tới
nhiều điều. Cảm
thấy tất cả cùng
lúc khiến ngực
ông đau nhói.

Mattia nhìn
ba như hỏi mẹ
đâu, và ông

hiếu.

“Mẹ con
đang nghỉ, bà
không được
khỏe. Chắc là tại
cái nóng mấy
ngày nay.”

Mattia gật

đầu.

“Con đói
không?”

“Không, con
chỉ muốn chút
nước thôi.”

“Để ba lấy
cho.”

Ba anh đi
nhanh vào bếp,
gân như thể
kiếm có đi khỏi
chỗ đấy. Mattia
nghĩ chỉ còn lại
có thể thôi, rằng
tất cả tình cảm
ba mẹ đã
chuyển sang

những ân cần
nhỏ nhỏ, những
mối quan tâm
mà họ liệt kê ra
trong điện thoại
vào mỗi thứ Tư:
chuyện ăn
uống, thời tiết
nóng hay lạnh,
sự mệt mỏi, đôi

khi là chuyện
tiền nong. Tất
cả những điều
còn lại nằm yên
như bị đè nén
dưới đáy sâu
không tài nào
vội tới được,
trong một mớ
những câu

chuyện đã đổ bê
tông chưa bao
giờ được nhắc
tới, những cái
có viện ra hay
nhận được,
những kỷ niệm
đáng chỉnh sửa
nhưng sẽ mãi
giữ nguyên như

vậy.

Anh đi dọc
hành lang về tới
phòng mình.
Anh chắc chắn
sẽ thấy mọi thứ
nguyên xi như
lúc rời đi, như
thể khoảng

không này đã
được miễn dịch
khỏi sự ăn mòn
của thời gian,
như thể tất cả
những năm anh
vắng nhà không
tạo dựng điều gì
ngoại trừ một
khoảng nghỉ nơi

này. Vậy nên
anh thấy thất
vọng lạ lùng khi
thấy mọi thứ
đều đã thay đổi,
giống như cảm
giác đáng sợ
như chính mình
không còn tồn
tại nữa. Bức

tường trước đây
màu xanh sáng
giờ phủ thảm
treo màu kem,
khiến căn
phòng sáng sủa
hơn. Thay vào
cái giường của
anh là chiếc đi
văng đã từng ở

phòng khách
bao năm. Bàn
học của anh vẫn
kê trước cửa sổ,
nhưng trên đó
không còn gì
thuộc về anh
nữa, mà là một
chồng báo và
chiếc máy khâu.

Không có tấm
hình nào, dù là
của anh hay của
Michela.

Anh đứng lại
trên ngưỡng
cửa, như thể
không được
phép bước vào.

Ba anh lại gần
với ly nước trên
tay và có vẻ như
đọc được suy
nghĩ của anh.

“Mẹ con
muốn học may”,
ông nói, gần
như để bào

chữa. “Nhưng
mà rồi lại thấy
chán ngay.”

Mattia tu
một hơi hết ly
nước. Anh để
chiếc túi sắt
tường, nơi
không vương gì.

“Giờ con
phải đi đây.”

“Đi ngay
sao? Con vừa
mới về mà...”

“Con phải
gặp một người.”

Anh tránh

cái nhìn của ba,
đi lách ngang
qua ông, lưng
sát tường. Cơ
thể họ quá
giống nhau,
kênh càng và
trưởng thành,
không thể ở
cạnh sát nhau

như vậy. Anh
đem ly vào bếp,
tráng qua nước
rồi úp vào giàn
cốc chén.

“Tối con về.”

Anh ra đầu
chào ba đang

đứng giữa
phòng khách,
chính tại nơi
trong nửa phần
đời trước kia
ông ôm vợ, và
nói về anh.
Không phải là
Alice đang đợi
anh, anh còn

chẳng biết tìm
cô ở đâu, nhưng
anh phải rời
khỏi chỗ này
ngay lập tức.

44.

Năm đầu
tiên họ đã viết
cho nhau. Alice
vẫn là người bắt
đầu như trong
tất cả những

điều khác liên
quan tới hai
người. Cô đã gửi
cho anh một
tấm hình chụp
chiếc bánh ga tô
có dâu tây xắt
đôi với dòng
chữ hơi run
Chúc mừng

sinh nhật. Phía sau tấm hình cô chỉ ký chữ A và chấm một cái không thêm gì nữa. Cô đã tự làm chiếc bánh đó vào ngày sinh nhật của Mattia, rồi sau

đó ném cả cái
vào thùng rác.
Mattia trả lời cô
với một bức thư
dài bốn trang
giấy, trong đó
anh kể khó
khăn biết bao
khi phải bắt đầu
lại ở một chỗ

mới, không biết
ngôn ngữ, và
xin lỗi vì đã ra
đi. Hay ít nhất
là có vẻ như thế
với Alice. Anh
chẳng hỏi gì về
cái anh chàng
Fabio nào đó,
kể cả trong thư

đầu tiên lần các
bức tiếp theo và
cô cũng không
kể gì với anh.
Thế nhưng cả
hai đều cảm
nhận được sự
hiện diện lạ
lùng và đe dọa
ngay bên lề

trang giấy. Cả vì
điều đó nữa mà
hai người sớm
trả lời thư cho
nhau theo cách
lạnh lùng hơn
và thưa dần
hơn, cho tới khi
việc trao đổi
liên hệ hoàn

toàn chấm dứt.

Sau vài năm
Mattia nhận
thêm một tấm
thiệp nữa. Đó là
thiệp mời đám
cưới của Alice và
Fabio. Anh đã
dùng băng dính

dán nó lên tủ
lạnh, như thể để
nó ở đây sẽ nhắc
anh nhớ điều gì
đó. Mỗi sáng và
mỗi tối anh lại
thấy nó trước
mặt và sau mỗi
lần anh lại thấy
đờ ډau ډớn hơn.

Một tuần sau
đám cưới cuối
cùng anh cũng
có thể gửi điện
mừng *Cảm ơn*
vì lời mời
nhưng vì bạn
công việc tôi
không thể tới
dự được. Chúc

mừng hạnh
phúc, Mattia
Balossino.

Trong cửa hàng
ở trung tâm anh
đã bỏ cả sáng
chọn một bình
pha lê và gửi tới
đôi vợ chồng
theo địa chỉ mới

của họ.

Anh không
tới địa chỉ ấy
khi rời nhà ba
mẹ. Ngược lại
anh theo hướng
lên đồi, tới biệt
thự nhà Della
Rocca, nơi anh

và Alice đã trải
qua nhiều buổi
chiều cùng
nhau. Anh chắc
chắn sẽ không
thấy cô ở đó
nữa, nhưng cứ
muốn giả tảng
như chẳng có gì
thay đổi cả.

Anh lưỡng lự
rất lâu trước khi
nhấn chuông
cửa. Một giọng
phụ nữ trả lời,
chắc là Soledad.

“Ai vậy?”

“Tôi tới tìm

Alice”, anh trả
lời.

“Alice không
sống ở đây nữa.”

Phải, đúng là
Soledad. Anh
nhận ra được
qua cái giọng

vẫn pha tiếng
Tây Ban Nha rất
rõ.

“Ai tìm cô ấy
vậy?” Người
quản gia hỏi.

“Tôi là
Mattia.”

Im lặng kéo dài. Sol cố thử nhớ.

“Tôi có thể cho anh địa chỉ mới của cô ấy.”

“Cảm ơn không cần đâu.

Tôi có rồi.”

“Vậy thì tạm biệt”, Sol nói sau một chốc im lặng ngắn hơn trước.

Mattia rời xa chỗ đó, chẳng

ngược đầu nhìn
lên trên. Anh
chắc chắn Sol
đang áp mặt sau
một cửa sổ nào
đó quan sát
anh, chỉ bây giờ
mới nhận ra
anh và tự hỏi
anh đã làm gì

suốt bao năm
qua và anh
quay về đây lúc
này để kiếm tìm
cái gì. Sự thật là
ngay chính anh
cũng không biết
điều đó.

45.

Alice không
nghĩ lại nhanh
thế. Cô mới chỉ
gửi thư năm
ngày trước và có
thể Mattia còn

chưa đọc nó. Dù
sao cô cũng
nghĩ anh sẽ gọi
điện trước, họ sẽ
hẹn nhau, có
thể là tại một
quán bar, nơi cô
sẽ bình tĩnh
thông báo cho
anh thông tin

ấy.

Sự chờ đợi
một tín hiệu bất
kỳ nào đó phủ
đầy ngày giờ của
cô. Trong công
việc cô trở nên
đăng trí nhưng
vui vẻ hơn, và

Crozza chẳng
dám hỏi cô tại
sao, nhưng
trong tim ông
thấy mình cũng
góp công chút
ít. Thay vào chỗ
trống vắng bỏ
lại của Fabio là
một sự hứng

khởi của tuổi
mới lớn. Alice
mường tượng đi
mường tượng lại
thời điểm cô và
Mattia gặp
nhau, cô chỉnh
sửa các chi tiết,
xem xét hoạt
cảnh từ nhiều

góc độ khác
nhau. Cô đắm
chìm trong suy
nghĩ ấy tới độ
nó có vẻ như
một kỷ niệm
thực hơn là một
sự phóng tác.

Cô còn tới cả

thư viện công
cộng. Cô phải
làm thẻ vì trước
đó cô chưa hề
đặt chân tới
đây. Cô tìm
những tờ báo
nói về sự mất
tích của
Michela. Đọc

chúng cô thấy
phiền muộn,
như thể điều
kinh khủng ấy
lại đang xảy ra,
không cách xa
đây lắm. Sự tự
tin chắc chắn
của cô lay động
ít nhiều trước

tâm hình của
Michela xuất
hiện trên trang
nhất, trông con
bé hoang mang
và mắt nhìn vào
điểm nào đó
phía trên ống
kính, có lẽ là
vào trán người

chụp ảnh. Bức
hình đó trong
tích tắc xóa đi
hình ảnh của cô
gái trong bệnh
viện, chồng chất
lên đó một cách
quá chính xác
không thể tin là
thực. Lần đầu

tiên Alice tự hỏi
nếu như tất cả
là một sự nhầm
lẫn, một ảo giác
kéo dài quá lâu.
Rồi cô lấy một
tay che mắt
hình, tiếp tục
đọc, quyết tâm
xua tan nghi

ngờ.

Xác Michela
chưa bao giờ
được tìm thấy.
Thậm chí là
quần áo hay
một dấu vết nào
đó. Cô bé hoàn
toàn mất tích và

hàng tháng trời
người ta đã thử
lần theo dấu vết
của một vụ bắt
cóc, nhưng rồi
chẳng thu được
kết quả gì.
Chẳng ai bị
thăm vấn. Tin
tức sự việc cuối

cùng chỉ được
đăng trên góc tờ
báo ở trang
trong rồi hoàn
toàn bất tin.

Khi chuông
cửa kêu, Alice
đang lau khô
tóc. Cô lơ đãng

mở cửa, chẳng
thèm hỏi ai vậy,
tay chỉnh lại
khăn quần đầu.
Cô đi chân đất,
và điều đầu tiên
Mattia nhìn
thấy là bàn
chân trần của
cô, ngón thứ hai

hơi dài hơn
ngón cái, như
thể muốn vươn
ra trước, và
ngón thứ tư
quặp lại giấu
mình đi. Đó là
những chi tiết
anh biết, và
chúng lưu lại

trong đầu óc
anh lâu hơn
nhiều lời nói
hay các tình
huống.

“Chào”, anh
ngước mắt lên
nói.

Alice lùi lại
sau một bước và
trong tích tắc
lấy tay khép hai
tà áo choàng lại
như thể trái tim
muốn nhảy ra
khỏi cổ áo. Cô
nhìn Mattia,
nhận ra sự hiện

diện của anh. Cô
ôm anh, dựa cơ
thể nhẹ hều của
mình vào anh.
Anh ôm eo cô
bằng tay phải,
nhưng các ngón
tay cong lên
như thận trọng.

“Đợi chút
nhé. Mình quay
lại ngay”, cô nói
nhanh. Cô quay
vào trong đóng
cửa lại, để anh
đứng ngoài. Cô
cần vài phút
một mình để
thay đồ, trang

điểm và để lau
khô mắt trước
khi anh nhận
thấy.

Mattia ngồi
trước thềm nhà,
quay lưng về
phía cửa. Anh
nhìn khu vườn

nhỏ, sự cân đối
hầu như hoàn
hảo của hàng
rào thấp chắn
hai bên đường
và hình dạng
lượn sóng bị cắt
ngang giữa
chừng như hình
sin. Khi nghe

tiếng cửa mở ra
anh quay lại và
vào giây phút ấy
tưởng chừng
như tất cả vẫn
như thuở nào:
anh ở ngoài đợi
Alice và cô ra
mở cửa, mặc áo
đẹp và mĩm

cười với anh.
Cùng nhau họ
sóng bước trên
con đường mà
chẳng quyết
định đi đến.

Alice cúi
xuống hôn má
anh. Muốn ngồi

xuống cạnh anh
cô phải tỳ tay
lên vai anh để
có thể sải cái
chân bị tật cứng
ngắc ra. Anh
ngồi dịch sang
bên. Họ không
có chỗ tựa lưng,
nên cả hai hơi

còn người ra
trước một chút.

“Cậu nhanh
thật đấy”, Alice
nói.

“Tâm thiệp
của cậu tới sáng
hôm qua.”

“Thế cái chỗ
đây cũng không
xa lắm nhỉ.”

Mattia cúi
đầu. Alice cầm
tay phải anh,
mở lòng bàn tay
ra. Anh chẳng
phản đối, vì với

cô anh không
phải ngưng vì
những dấu hiệu
này.

Có thêm các
vết mới, có thể
nhận ra chúng
là những vết
sẫm màu giữa

đồng chẳng chịt
sẹo trắng.

Không cái sẹo
nào có vẻ gần
đây, ngoại trừ
một vòng tròn,
giống như một
vết bỏng. Alice
miết theo nó
bằng đầu ngón

trở và anh cảm
thấy sự tiếp xúc
đó ngấm xuyên
qua tất cả các
lớp da khô
cứng. Anh cứ để
cô nhìn nó hồi
lâu, bởi bàn tay
anh biết kể
nhiều hơn giọng

anh có thể cất
lên lời.

“Có vẻ quan
trọng”, Mattia
nói.

“Thật thế.”

Anh quay
sang nhìn cô,

như bảo cô nói
tiếp đi.

“Chưa đâu”,
Alice nói.
“Trước hết ta đi
khỏi chỗ này
đã.”

Mattia đứng

lên trước, rồi
đưa tay giúp cô
dậy, như anh
vẫn làm. Họ đi
bộ ra phía
đường. Thật khó
để vừa nói vừa
nghĩ cùng lúc,
như thể hai
hoạt động ấy

loại trừ lẫn
nhau.

“Chỗ này”,
Alice nói.

Cô tắt hệ
thống chống
trộm của chiếc
xe ca bin thùng

xanh thẫm và
Mattia nghĩ nó
quá lớn đối với
cô.

“Cậu lái
nhé?” Alice hỏi
đùa.

“Mình

không biết lái.”

“Cậu đùa à?”

Mattia nhún
vai. Họ nhìn
nhau từ phía
trên nóc xe. Mặt
trời chiếu vào
thân xe đậu

giữa họ.

“Ồ đó mình
không cần lái
xe”, anh bào
chữa.

Alice nghĩ
ngợi, tay nhịp
nhịp chiếc chìa

khóa trên cầm.

“Mình biết
phải đi đâu rồi”,
cô nói, vẫn với
cái giọng dứt
khoát mỗi khi
muốn thông
báo ý định của
mình từ hồi chỉ

là một đứa bé
gái.

Họ lên xe.
Bậu xe trước
mặt Mattia
trông trơn,
ngoại trừ hai
chiếc đĩa nhạc
đặt chồng lên

nhau, gáy xoay
về phía anh:
Các bức tranh
tại triển lãm của
Mussorgsky và
vài bản xô nát
của Schubert.

“Giờ cậu
nghe nhạc cổ

điên hả?”

Alice nhìn
lướt chiếc đĩa,
khịt mũi.

“Còn lâu.
Của anh ta.
Nghe nó mình
chỉ thấy buồn

ngủ thôi.”

Mattia cài
dây an toàn. Nó
cọ sát vào vai
anh vì vốn được
chỉnh cho người
thấp hơn anh,
có lẽ là cho
Alice, khi cô

ngồi đó còn
chồng thì lái xe.
Cùng nhau họ
nghe nhạc cổ
điển. Anh thử
tưởng tượng
cảnh đó, rồi để
mình lơ đãng
theo dòng chữ
in trên gương

chiều hậu:
khoảng cách
thực của vật
gần hơn chúng
xuất hiện trong
gương.

“Fabio phải
không?” Anh
hỏi dù biết rõ

câu trả lời,
nhưng anh
muốn tháo nút
ra, muốn làm
tan chảy sự hiện
diện công kênh
yên lặng như
đang theo dõi
họ từ ghế sau.
Anh biết nếu

không cuộc trò
chuyện của họ
sẽ ngắc lại đó,
giống như một
con thuyền kẹt
lại giữa đồng đá.

Alice gật
đầu, như thể cô
thấy khó nhọc

lắm. Nếu giải
thích tất cả cho
anh, về đưa trẻ,
về những trận
cãi vã, về bịch
gạo vẫn còn vút
xó trong góc
bếp, anh có thể
nghĩ đó là lý do
cô gọi anh về.

Anh sẽ không
tin vào câu
chuyện về
Michela nữa,
anh sẽ nghĩ về
cô như một phụ
nữ trong cơn
khủng hoảng
với chồng đang
tìm cách nối lại

các mối quan hệ
cũ để cảm thấy
bớt lẻ loi hơn.
Trong giây lát
cô tự hỏi không
phải như vậy
chăng.

“Hai người
có con chưa?”

“Không.”

“Tại sao...”

“Bỏ qua đi”,
Alice ngắt lời.

Mattia thôi
không nói,
nhưng cũng
không xin lỗi.

“Còn cậu?”
Cô hỏi sau một
chốc. Cô đã
lưỡng lự trước
khi hỏi, vì sợ
phải nghe câu
trả lời. Rồi như
thể lời nói cứ tự
bật ra khiến cô
hầu như thấy

ngạc nhiên.

“Không”,
Mattia trả lời.

“Không có
con à?”

“Mình
không có...” anh
muốn nói

không có ai.
“Mình chưa lập
gia đình.”

Alice gật
đầu.

“Cậu vẫn
kiêu lắm kia”,
cô nói, quay

sang mím cười
với anh.

Mattia lắc
đầu ngượng
ngùng, hiểu cô
muốn nói gì.

Họ tới một
bãi đậu xe rộng

vắng vẻ không
xa sân bay, nơi
các nhà xưởng
lớn chứa máy
bay dựng sát
nhau và không
có người sinh
sống. Ba chồng
gỗ phủ trong lớp
vải bạt được xếp

giáp bức tường
xám cạnh cánh
cửa chớp hạ
thấp. Phía cao
hơn, trên mái
nhà, biển hiệu
đã tắt đèn, vào
ban đêm hắt nó
có màu cam
sáng.

Alice dừng
xa tại giữa bên
đỗ, tắt động cơ.

“Giờ tới lượt
cậu”, cô nói, mở
cửa ra.

“Sao kia?”

“Giờ cậu lái

đi.”

“Không,
không”, Mattia
thoái lui. “Quên
chuyện đó đi.”

Cô nhìn anh
chăm chú, mắt
khép hờ và môi

cong lên trước,
như thể chỉ đến
giờ cô mới đang
tìm lại được
cảm giác thân
tình đã quên đi
mất.

“Thế ra cậu
cũng chẳng thay

đòi nhiều lắm”,
cô nói. Đó
không phải lời
trách cứ, trái lại
như thể cô thấy
nhẹ cả người.

“Cậu cũng
thế”, anh nói.

Cô nhún vai.

“Thôi được
rồi. Thử chút
vậy.”

Alice cười.
Họ xuống xe để
thay đổi chỗ
ngồi và Mattia

cố tình bước đi
uể oải để cho cô
thấy sự nhượng
bộ của anh. Lần
đầu tiên họ thấy
mình trong vai
trò của người
kia, hướng về
phía cả hai nghĩ
là đúng nhất.

“Mình chẳng
biết gì cả”,
Mattia nói,
cánh tay giơ cao
trên vô lăng,
như thể không
biết phải đặt
chúng vào đâu.

“Không chút

gì à? Chưa bao
giờ lái dù chỉ
một lần à?”

“Chưa bao
giờ.”

“Thế thì
chúng ta toi
rồi.”

Alice vươn
mình qua chỗ
anh. Mattia
nhìn chăm chú
một lúc mới tóc
thẳng của cô
buông xuôi,
hướng về tâm
Trái đất. Dưới
lớp áo hơi héch

lên trên bụng
anh nhận thấy
phần trên vết
sẹo mà rất
nhiều năm
trước đây anh
từng nhìn từ rất
gần.

“Cậu gây

quá”, anh nói
mà không chú ý,
như thể đang
vừa nghĩ vừa
nói.

Alice quay
phắt qua nhìn
anh, nhưng rồi
giả như không

có chuyện gì.

“Không”, cô
nhún vai nói.

“Vẫn như mọi
khi thôi.”

Cô hơi thu
người lại, chỉ ba
cái bàn đập trên

sàn xe.

“Thế này
nhé: cần thắng,
phanh, chân ga.
Chân trái chỉ
đạp vào cần
thắng, chân
phải điều chỉnh
hai cái còn lại.”

Mattia gặt
đầu, vẫn hơi lơ
đãng bởi sự giáp
sát ban nãy với
cơ thể cô và mùi
hương sữa tắm
vô hình phảng
phất lưu lại.

“Hộp số thì

cậu biết rồi
đúng không?
Có viết hết ở
đây này. Số một,
hai và ba. Mình
nghĩ giờ thế là
đủ.” Alice nói
tiếp. “Khi
chuyển số, cậu
kéo cần thắng

xuống và thả ra
từ từ. Để khởi
động động cơ
cũng thế thôi:
kéo cần thắng
xuống và thả ra
từ từ, hơi tăng
ga một chút.
Cậu sẵn sàng
chưa?”

“Chưa thì
sao?” Mattia
hỏi ngược lại.

Anh cố gắng
tập trung, cảm
thấy căng thẳng
như trước một
bài thi. Cùng
với thời gian

anh đã tự
thuyết phục
không biết làm
bất cứ điều gì
ngoài chuyên
môn của mình,
ngoài tất cả
những tập hợp
có thứ tự và
siêu hạn của

toán học. Khi
già đi người ta
thường cảm
thấy chắc chắn
hơn, trong khi
sự chắc chắn của
anh lại cứ mất
dần đi, như thể
chỉ có một giới
hạn định trước.

Anh ước
lượng khoảng
cách từ chỗ họ
tới dãy gỗ xếp
cuối tường. Ít
nhất là năm
chục mét. Ngay
cả nếu như khởi
động hết tốc độ
anh cũng đủ

thời gian phanh
lại. Anh xoay
chìa khóa quá
lâu, khiến động
cơ rung lên.
Anh thả cần
thắng, nhưng
không đủ ga và
máy khục lại tắt
ngóm. Alice

cười.

“Gần được
rồi. Dứt khoát
thêm chút nữa.”

Mattia hít
một hơi thật
sâu. Rồi anh
thở lại. Xe

chuyển động với
một cú giật lên
trước và Alice
nói cần thẳng và
số hai. Mattia
sang số và tăng
tốc một lần nữa.
Họ cứ đi thẳng
và khi còn cách
bức tường nhà

xưởng khoảng
chục mét anh
quyết định quay
hướng vô lăng.
Anh quay vòng
một trăm tám
mươi độ khiến
cả hai đều
ngiên sang
một bên và

quay trở về
đúng điểm ban
đầu.

Alice vỗ tay.

“Thấy chưa?”

Anh lại vòng
tiếp, một cú
vòng như ban

nấy. Có vẻ anh
chẳng biết làm
gì ngoài việc
theo quỹ đạo ô
van hẹp ấy,
trong khi có cả
một khu rộng
lớn bao quanh.

“Cứ đi thẳng

đi”, Alice nói.
“Ra hẳ ngoài
đường.”

“Cậu điên
à?”

“Có ai đâu.
Mà cậu đã lái
được rồi đây

thôi.”

Mattia chỉnh
vô lăng. Anh
cảm thấy lâu
lắm rồi bàn tay
mới mướt mồ
hôi khi chạm
vào lớp bọc da,
và hoóc môn

adrenalin kích
thích cơ bắp
anh. Trong một
thoáng anh
nghĩ mình đang
lái hẫ một
chiếc xe, với
pittông và các
bộ phận máy
móc thấm dầu,

và có Alice ở
bên, kế bên để
bảo anh phải
làm gì. Đó là
điều anh vẫn
thường xuyên
tưởng tượng.
Thật ra thì cũng
không hẳn là y
chàng như vậy,

nhưng ít nhất
một lần anh
quyết định
không để ý tới
sự thiếu hoàn
thiện.

“Okay”, anh
bảo cô.

Anh hướng
xe về phía lối ra
của bãi đậu. Tới
đầu đường anh
chồm người về
phía kính chắn
gió để quan sát
cả hai phía. Anh
nhẹ nhàng xoay
vô lăng và

không thể
không xoay cả
người theo sát
cử động, giống
như bọn trẻ con
vẫn làm khi giả
vờ lái xe.

Họ đã ra tới
ngoài đường.

Mặt trời đã hạ
thấp và ở phía
sau lưng, xói
ngược vào mắt
anh từ gương
chiếu giữa. Kim
đồng hồ chỉ tốc
độ 30km/h và
cả chiếc xe run
lên với hơi thở

nóng của một
con vật nuôi.

“Mình đi có
ồn không?”

“Rất tốt. Cậu
có thể sang số
ba.”

Con đường

vẫn trải dài
khoảng vài trăm
mét và Mattia
nhìn thẳng về
phía trước. Alice
tranh thủ quan
sát anh từ rất
gần một cách
bình tĩnh.
Không còn là

Mattia trong
ảnh. Da mặt
anh không còn
là một lớp da
duy nhất, phẳng
và co dãn: giờ
đã xuất hiện
những nếp
nhăn, dù còn lờ
mờ khắc trên

trán. Anh đã cạo
râu, nhưng lớp
râu mới, mỏng
đã lấm chàm
đen bên má. Cơ
thể anh vững
chắc, có vẻ như
không còn bất
cứ tia hy vọng
nào xâm chiếm

khoảng không
của anh như cô
đã thường
xuyên muốn
làm kể từ hồi là
một cô bé. Hoặc
có thể chính cô
cảm thấy không
có quyền làm
điều đó, cảm

thấy không có
khả năng làm
điều đó.

Cô thử tìm
điểm giống
nhau với cô gái
trong bệnh viện
nhưng giờ
Mattia ở đây, ký

ức lại càng lẫn
lộn hơn. Tất cả
những nét mà
cô cảm thấy
trùng khít
không còn rõ
ràng như vậy
nữa. Có lẽ tóc cô
gái kia có màu
sáng hơn tóc

anh. Và cô cũng
không nhớ tới
hai lúm đồng
tiền bên khóe
miệng, cũng
như lông mày
rậm ở đuôi như
thế. Lần đầu
tiên cô sợ mình
có lẽ đã nhầm

rồi.

Mình sẽ giải
thích với anh ấy
thế nào đây? Cô
tự hỏi.

Mattia hăng
giọng, như thể
im lặng kéo dài

quá lâu hoặc có
thể anh nhận
thấy Alice đang
quan sát mình.
Cô quay sang
hướng khác,
nhìn ra phía
đôi.

“Cậu còn

nhớ lần đầu tiên
mình lái xe qua
đón cậu
không?” Cô nói.
“Lúc ấy mình
mới lấy bằng lái
chưa đầy một
tiếng.”

“Ừ, trong số

tất cả các con
chuột lang, cậu
lại chọn chính
mình làm thí
nghiệm.”

Alice nghĩ
không phải thế.
Cô không chọn
anh trong số tất

cả. Sự thật là cô
đã không nghĩ
tới ai khác.

“Suốt cả thời
gian đó cậu bám
chặt lấy tay vịn,
kêu mình đi
chậm lại.”

Cô giả giọng
the thé. Mattia
nhớ anh đã đi
cùng cô dù
chẳng muốn
chút nào. Buổi
chiều hôm đó
anh phải học
cho bài kiểm tra
phân tích,

nhưng cuối
cùng cũng chiều
cô, bởi với Alice
nó có vẻ rất
quan trọng. Cả
chiều anh chẳng
làm gì ngoài
việc tính đi tính
lại số giờ học
đang mất đi.

Giờ nghĩ lại
thấy thật ngốc
nghếch, cũng
như cảm thấy
ngu ngốc khi
nghĩ tới tất cả
thời gian ta lãng
phí để mong
muốn được ở
một nơi nào

khác.

“Chúng ta đã
đi lòng vòng cả
nửa giờ đồng hồ
để tìm hai chỗ
đậu trống liền
nhau, vì cậu
không biết lái
vào một chỗ”,

anh nói để xua
tan ý nghĩ kia
đi.

“Đó chỉ là
cái cớ để giữ cậu
lại bên mình
thôi”, Alice trả
lời. “Nhưng cậu
chẳng bao giờ

hiều cái gì cả.”

Cả hai phá
lên cười để bóp
nghệt những
bóng ma được
giải phóng từ
câu nói đó.

“Mình đi

đâu đây?”
Mattia hỏi,
ngghiêm túc trở
lại.

“Rẽ vào đây.”

“Ừ. Thế rồi
thôi nhé. Cậu
lấy lại chỗ của

cậu.”

Anh giảm từ
số ba sang số
hai mà không
cần Alice phải
nhắc và lượn
vòng rất khéo.
Anh rẽ vào một
con đường có

bóng râm, hẹp
hơn đường kia
và không có
đường ngăn đôi,
len giữa hai dãy
tòa nhà lớn y
hệt nhau và
không có cửa
sổ.

“Mình đậu
chỗ kia.”

Họ đã gần
tới rồi thì từ sau
góc đường một
xe tải rơ moóc
lao ra, đi ngược
chiều họ và
chiếm phần lớn

đường đi.

Mattia nắm
chặt tay trên vô
lăng. Chân phải
anh chưa quen
với phản xạ đạp
phanh nên lại
đẩy mạnh vào
chân ga. Với cái

chân lạnh Alice
tìm bàn đạp mà
không thấy.
Chiếc xe tải
không chậm lại.
Nó chỉ dịch lại
một chút về
phần đường của
mình.

“Mình
không qua
được”, Mattia
nói. “Không qua
được.”

“Phanh lại
đi”, Alice nói, cố
tỏ ra bình tĩnh.

Mattia
không thể nghĩ
gì nữa. Chiếc xe
chỉ cách vài mét
và tới giờ nó
mới có vẻ chạy
chậm lại. Anh
cảm thấy chân
mình đỡ ra trên
chân ga và nghĩ

làm sao có thể
vượt sang một
bên chiếc xe tải
kia. Anh nhớ lại
khi đi xe đạp lao
xuống dốc tới
cuối con đường
nhỏ dành cho
xe đạp, anh đã
phải đột ngột

giảm tốc độ để
lách qua các cọc
chắn lối không
cho xe ô tô vào.
Michela không
đạp chậm lại, nó
cứ đi vào giữa
mà chẳng nhận
thấy mình đang
ngồi trên chiếc

xe đạp có bánh
phụ hai bên, ấy
thế mà chẳng
lần nào nó sượt
tay lái vào các
cọc chắn cả.

Anh xoay vô
lăng sang phải
và trông có vẻ

như sắp lao vào
tường đến nơi
rồi.

“Phanh đi”,
Alice nhắc lại.
“Bàn đạp ở
giữa.”

Anh giẫm

mạnh bằng cả
hai chân. Chiếc
xe chồm lên
trước và xịch lại
cách tường
khoảng hai
gang tay.

Theo quán
tính Mattia đập

đầu vào cửa sổ
bên trái. Dây an
toàn giữ cho
anh được
nguyên tại chỗ.
Alice đu ra
trước như một
hình nộm,
nhưng cô nắm
chặt tay vịn.

Chiếc xe tải
dừng dưng đi
ngang qua họ,
chạy mất hút
chỉ còn thấy hai
đoạn đở dài.

Họ im lặng
trong vài giây,
như để thưởng

thức sự kiện
ngoạn mục vừa
rồi. Rồi Alice
cười phá lên.
Mattia cảm thấy
mắt nóng bỏng
và dây thần
kinh dọc cổ đập
mạnh như thể
đột nhiên

chúng đều căng
phồng hết lên
và chỉ chực nổ
tung.

“Cậu có bị
đau không?”
Alice hỏi. Có vẻ
như cô không
thể ngưng cười

được.

Mattia đã rất
kinh hoảng.
Anh không trả
lời. Cô cố
ngghiêm túc trở
lại.

“Để mình

xem nào.”

Cô tháo dây
an toàn ra và
vươn người qua
bên Mattia vẫn
đang chăm
chăm nhìn bức
tường gần sát
đến vậy. Anh

nghĩ tới từ
không đàn hồi.
Tới động năng
giờ đây đang
khiến anh run
rẩy cả hai chân
đã có thể được
giải phóng toàn
bộ trong vụ va
chạm.

Cuối cùng
anh nhắc chân
khởi phanh và
chiếc xe đã tắt
máy trượt lại
phía sau một
chút theo con
đường hơi dốc
không đáng kể.
Alice kéo phanh

tay.

“Cậu chẳng
bị sao đâu”, cô
nói, chạm nhẹ
vào trán Mattia.

Anh nhắm
mắt lại, gật đầu.
Anh đang tập

trung để không
khóc.

“Giờ ta về
nhà và cậu nằm
nghỉ một chút
nhé”, cô nói,
như thể đó là
nhà của họ vậy.

“Mình phải
quay về nhà ba
mẹ”, Mattia
phản đối, nhưng
không được
chắc chắn lắm.

“Mình sẽ
chờ cậu về sau.
Giờ cậu cần

được nghỉ ngơi.”

“Mình
phải...”

“Yên nào...”

Họ xuống xe
đổi chỗ cho
nhau. Bầu trời
đã phủ bóng tối

ngoại trừ một
dải nắng mỏng
manh dộc chân
trời, chẳng giúp
ích gì được.

Cả hai chẳng
nói thêm lời
nào suốt dọc
đường đi.

Mattia lấy tay
phải ôm đầu.
Anh che mắt và
ngón tay cái
cùng ngón trỏ
day day thái
dương. Anh đọc
đi đọc lại dòng
chữ viết trên
gương: *khoảng*

*cách thực của
vật gần hơn
chúng xuất hiện
trong gương.*

Anh nghĩ tới bài
viết còn để lại
cho Alberto.

Chắc chắn anh
ta lại làm rồi
tung lên cho mà

xem, anh phải
quay trở lại
càng sớm càng
tốt. Rồi còn các
bài giảng cần
phải chuẩn bị,
và căn hộ của
anh tại một nơi
thật yên ắng.

Thỉnh
thoảng Alice rời
mắt khỏi đường,
quay sang nhìn
anh lo lắng. Cô
làm tất cả để lái
xe thật êm. Cô
tự hỏi có nên
bật nhạc không,
nhưng cô cũng

chẳng biết anh
thích gì. Nói
cho cùng cô
chẳng biết gì về
anh.

Tối trước
nhà rồi cô
muốn giúp anh
xuống xe,

nhưng Mattia tự
xuống một
mình. Anh run
run trong lúc cô
mở cửa. Alice
chuyển động rất
nhANH, nhưng
cũng chú ý cẩn
thận. Cô cảm
thấy có trách

nhiệm, như thể
tất cả đều là hậu
quả không
lường trước
được từ một
chuyện đùa tai
hại của cô.

Cô vút gói
đệm xuống đất

để lấy chỗ trên
đi vắng. Cô bảo
Mattia nằm
xuống và anh
nghe theo. Rồi
cô vào bếp,
chuẩn bị trà
xanh hoặc trà
hoa cúc hoặc
bất cứ thứ gì

cũng được miễn
là có cái mà
cầm trên tay lúc
quay trở lại
phòng khách.

Trong lúc
đợi nước sôi cô
nhanh tay dọn
gọn mọi thứ.

Thỉnh thoảng
cô quay người
nhìn qua phòng
khách, nhưng
chỉ có thể nhìn
thấy tay vịn đi
văng và màu
xanh đồng nhất
của nó.

Rồi Mattia
sẽ hỏi tại sao cô
lại gọi anh về,
và cô sẽ không
còn đường trốn
tránh nữa.
Nhưng giờ đây
cô chẳng còn
chắc chắn bất cứ
điều gì. Cô đã

trông thấy một
cô gái giống
anh. Ủ, thế thì
sao chứ? Thế
giới này đầy
những người
trông giống hệt
nhau, đầy
những sự tình
cờ ngu ngốc và

vô nghĩa. Cô
còn không nói
chuyện với cô
gái ấy. Và dù gì
chăng nữa cô
cũng chẳng biết
sẽ phải tìm cô
ấy ở đâu. Giờ
nghĩ tới điều đó,
khi Mattia ở

ngay phòng
bên, cô thấy tất
cả sao mà phi lý
và tàn nhẫn thế.

Chỉ có một
điều chắc chắn
là anh đã trở lại
và cô không
muốn anh ra đi

nữa.

Cô rửa đồng
bát đĩa đã sạch
xếp trên giàn,
đổ nước từ
trong chiếc nồi
đặt trên bếp.
Một nắm gạo
vẫn nằm trong

nồi từ vài tuần
rồi. Nhìn qua
làn nước trông
hạt gạo có vẻ to
hơn.

Alice đổ
nước sôi vào
một chiếc tách
và thả một gói

trà vào. Nước
chuyển sang
màu xám. Cô
cho thêm hai
thìa đường và
quay trở vào
phòng khách.

Một tay
Mattia trượt từ

đôi mắt nhắm
chặt xuống cổ.
Da mặt anh đã
dãn ra và vẻ mặt
trở lại bình
thường. Ngực
anh phập phồng
lên xuống đều
đặn và anh chỉ
thở bằng mũi.

Alice đặt
tách trà xuống
chiếc bàn kính
và ngồi xuống
ghế bành bên
cạnh, vẫn không
thôi nhìn anh.
Hơi thở của anh
cho cô sự thanh
bình. Ngoài nó

ra không có bất
cứ tiếng động
nào khác.

Dần dần cô
thấy có vẻ như
suy nghĩ lại
thông suốt trở
lại, cuối cùng
chúng cũng

chạy chậm lại
sau một cuộc
chạy đua điên
cuồng hướng về
cái đích vô
định. Cô thấy
bản thân ở
trong phòng
khách của chính
mình như thể

vừa rơi xuống từ
một chốn nào
khác.

Trước mặt cô
là một người
đàn ông, một
người trước đây
cô đã quen,
nhưng giờ đã

thành một ai
khác. Có lẽ anh
thực sự giống cô
gái trong bệnh
viện. Nhưng
không phải
hoàn toàn như
hai giọt nước.
Không, không
phải. Và Mattia

đang ngủ trên đi
văng của cô
cũng không
phải là chàng
traí cô đã thấy
mắt hút sau cửa
thang máy vào
buổi chiều tối
khi gió thổi bồn
chồn và nóng

nực từ trên núi.
Không phải là
Mattia cô vẫn
giữ trong đầu
làm tắc nghẽn
lối đi của tất cả
mọi điều khác.

Không, trước
mặt cô là một

người trưởng
thành, người đã
tạo dựng cuộc
đời xung quanh
một vực thẳm
đáng sợ, trên
phần đất đã sụp
đổ, và rằng cho
dù như vậy anh
vẫn thành công

ở nơi xa khỏi
chôn này, giữa
những người
mà Alice không
quen biết. Cô đã
sẵn sàng phá
hỏng mọi thứ,
đào tung lên
một nỗi hãi
hùng đã chôn

sâu chỉ vì một
nghĩ ngờ đơn
giản, mỏng
manh như kỷ
niệm về một kỷ
niệm.

Nhưng giờ
khi Mattia nằm
trước mặt, đôi

mắt nhắm lại
trong những
suy nghĩ mà
Alice không tìm
được lối vào, có
vẻ như tất cả đột
nhiên rõ ràng
hơn: cô đã tìm
anh vì cô cần
anh, bởi từ buổi

chiều tối cô bỏ
anh lại nơi đầu
cầu thang, cuộc
sống của cô
quay vòng trong
lòng chảo và từ
đó cô không
thoát ra được
nữa. Mattia ở
cực điểm của

mớ bong bong
đó mà cô đã
mang theo,
quần quện
trong mình bao
năm. Nếu như
còn một cơ hội
tháo gỡ nó ra,
một cách nào
đó để giải thoát,

thì chính là kéo
cái đầu đang bị
ôm gọn trong
các ngón tay kia
lại.

Cô cảm thấy
điều gì đó đang
được tháo bỏ,
giống như việc

hoàn tất một sự
mong đợi dài
lâu. Cô cảm
nhận thấy điều
đó qua các chỉ,
thậm chí kể cả
từ cái chân tật
chẳng bao giờ
nhận biết được
điều gì.

Cô nhóm dậy
như một cử
động rất tự
nhiên. Cô thậm
chí chẳng tự hỏi
đúng hay không
nữa, rằng cô có
quyền hay
không. Chỉ là
thời gian trôi đi

và lướt sang
khoảng thời
gian khác. Chỉ
là những cử chỉ
hiển nhiên,
chẳng biết tới
tương lai hay
quá khứ.

Cô cúi sát

Mattia và hôn
anh. Cô chẳng
sợ đánh thức
anh dậy, cô hôn
anh như hôn
một người đang
thức, dùng lâu
trên đôi môi
anh mím lại, ép
lên chúng như

muốn để lại vết
trên đó. Anh
rùng mình,
nhưng không
mở mắt. Anh
mở miệng hôn
cô. Anh vẫn
tĩnh.

Lần này

khác với lần đầu
tiên. Cơ mặt họ
giờ đây mạnh
mẽ, cứng cáp
hơn, ý thức hơn
và tìm kiếm sự
quyết liệt với
vai trò chính
xác của một
người đàn ông

và một người
đàn bà. Alice cứ
quỳ trước anh,
chẳng ngời lên
đi vắng, như cô
đã quên mất
phần còn lại cơ
thể mình.

Nụ hôn kéo

dài cả vài phút,
thời gian đủ để
sự thực tìm thấy
tia sáng giữa
môi họ dính
chặt và nó
xuyên vào
trong, bắt cả hai
suy ngẫm điều
đang xảy ra.

Họ rời nhau.
Mattia mỉm
cười vội vã, máy
móc, còn Alice
cho một ngón
tay lên môi ảm,
gần như để chắc
chắn điều đó
thực sự đã xảy
ra. Có một

quyết định cần
phải làm và đã
được đưa ra
không cần dùng
tới lời nói.

Người này nhìn
người kia,
nhưng họ đã
mất đi sự đồng
điệu và ánh mắt

họ không giao
nhau.

Mattia đứng
dậy, không chắc
chắn.

“Mình
vào...” anh nói,
chỉ hành lang.

“Dĩ nhiên.
Cánh cửa phía
cuối.”

Anh rời khỏi
phòng. Anh vẫn
đi giày và bước
đi của anh có vẻ
như xuyên qua
lòng đất.

Anh khóa
mình trong nhà
tắm. Anh đặt
tay lên bồn rửa.
Anh cảm thấy
bối rối, hỗn
loạn. Nơi đầu bị
va giờ trở nên
sưng tấy, sự đau
đớn chậm rãi

lan ra xung
quanh.

Anh mở vòi
nước và để cổ
tay xuống dưới
làn nước lạnh
như ba anh vẫn
làm khi ông
muốn máu trên

tay anh ngừng
chảy. Mattia
nhìn nước và
giống như mọi
lần lại nghĩ tới
Michela. Đó là
một ý nghĩ
không đau đớn,
giống như nghĩ
tới việc ngủ

thiếp đi hay hít
thở. Đứa em gái
anh bị phân hủy
trong làn nước,
tan ra từ từ dưới
sông, và qua
dòng nước lại
trở về trong
anh. Từng phân
tử của nó phân

tán khắp cơ thể
anh.

Anh thấy
máu lại lưu
thông. Giờ anh
phải suy nghĩ về
nụ hôn ấy, và về
cái điều anh tới
để tìm kiếm lại

sau bao thời
gian qua, về lý
do tại sao anh
lại chuẩn bị sẵn
sàng đón nhận
làn môi Alice
rồi tại sao sau
đó lại cảm thấy
cần phải tách ra
tới giấu mình

tại nơi đây.

Cô đang ở
phòng khách,
đợi anh. Gần
cách họ chỉ có
hai hàng gạch
lát, vài xăng ti
mét vừa trát và
chín năm cam

lặng.

Sự thật là lại
thêm một lần
nữa cô hành
động thay anh,
cô đã buộc anh
phải quay về khi
đó chính là điều
anh vẫn luôn

muốn làm. Cô
đã viết cho anh
một tấm thiệp
chỉ nói tới đây,
và anh đã nhảy
lên như một cái
lò xo. Một lá
thư đã nói họ lại
cũng như một lá
thư khác đã

chia cách họ.

Mattia biết
phải làm gì.
Anh phải qua
đó, ngồi lại trên
đi vắng, phải
nắm tay cô và
nói rằng lẽ ra
anh không nên

ra đi. Anh phải
hôn cô một lần
nữa, rồi lại một
lần nữa, cho tới
khi họ quen với
cử chỉ ấy đến độ
không thể thiếu
nó được. Điều
đó vẫn xảy ra
hàng ngày trong

các bộ phim và
cả trong hiện
thực nữa. Người
ta vẫn làm
những gì họ
muốn, bầu vịu
vào các sự trùng
hợp ít ỏi rồi dựa
vào đó mà kiến
tạo sự tồn tại.

Anh phải nói
với Alice anh ở
đây hoặc là ra
đi, lên chuyến
máy bay đầu
tiên và lại biến
mất, quay trở về
nơi anh đã chôn
mình suốt bao
năm qua.

Giờ anh đã
học được rồi. Sự
lựa chọn được
quyết định
trong vài giây
và phải trả giá
cho tất cả thời
gian còn lại.
Điều đó đã xảy
ra với Michela

và sau đó với
Alice và bây giờ
nữa. Lần này
anh đã nhận
biết chúng: đó
là những giây
phút này đây,
và lần này anh
sẽ không để
mình mắc sai

lầm nữa.

Anh nắm các
ngón tay lại
dưới tia nước
xối xả. Anh
húng một chút
trong tay rồi vã
lên mặt. Vẫn
còn gập mình

trên bồn rửa,
anh vươn tay
với khăn lau mà
không nhìn.
Anh lau mặt rồi
lùi ra sau. Qua
tấm gương anh
thấy một đốm
xám màu hơn
mặt bên kia.

Anh xoay nó lại.
Đó là nét thêu
hai chữ cái FR
cách một vài
xăng ti mét ở
một góc, tương
xứng so với
đường phân
giác.

Mattia quay
lại và nhìn thấy
một chiếc khăn
khác, giống hệt.
Cũng ở điểm đó
có thêm chữ cái
ADR.

Anh nhìn
xung quanh

chăm chú hơn.
Trong chiếc cốc
men sứ chỉ có
một bàn chải và
cạnh đó là một
giỏ đầy các thứ
lặt vặt: kem, dây
chun đỏ, lược
còn dính tóc,
bấm móng tay.

Trên giá dưới
gương có một
chiếc máy cạo
râu, những
đoạn li ti vẫn
còn dính dưới
lưỡi dao.

Đã từng có
thời khi ngồi

trên giường
Alice cùng cô,
anh có thể lướt
mắt quanh
phòng cô phân
biệt từng thứ
trên giá và tự
nhủ mình đã
mua tặng cô cái
đó. Những món

quà tặng đặt ở
đó là nhân
chứng cho một
quá trình, giống
như cắm các lá
cờ dọc theo mỗi
chặng đường đi.
Chúng đánh
dấu nhịp rơi của
Giáng sinh và

các sinh nhật.
Một vài món
đến giờ anh vẫn
còn nhớ: chiếc
đĩa đầu tay của
nhóm Counting
Crows, một cái
nhiệt biểu theo
mô hình của
Galileo với

những ống nhỏ
nhiều màu trôi
nổi trong chất
lỏng trong suốt,
và một cuốn
sách lịch sử
toán học mà
Alice đã nhận
với một cái khịt
mũi, nhưng

cuối cùng cô đã
đọc nó. Cô giữ
chúng cẩn thận,
để chúng vào
chỗ dễ nhìn
thấy, để anh
biết cô luôn đề
mắt tới chúng.
Mattia hiểu
điều đó. Anh

hiếu tất cả,
nhưng không
thể nhúc nhích
khỏi vị trí của
mình. Như thể
nếu buông xuôi
theo tiếng gọi
của Alice, anh
có thể sẽ bị mắc
bẫy, bị đắm

chìm trong đó
và đánh mất
bản thân mãi
mãi. Anh cứ bất
động trong yên
lặng, chờ cho
tới khi quá
muộn.

Giờ đây anh

chẳng thể nhận
ra được bất cứ
vật gì xung
quanh. Anh
nhìn chính
mình trong
gương, tóc rối
bù, cổ áo hơi
xộc xệch, và lúc
đó anh hiểu ra.

Trong phòng
tắm này, trong
căn nhà này
cũng như trong
nhà ba mẹ anh,
trong tất cả
những nơi đó
đều không còn
lại thứ gì của
anh cả.

Anh bắt
động, để quen
với quyết định
buộc phải đưa
ra, cho tới khi
cảm thấy giây
phút đã hết.
Anh gấp cần
thận khăn mặt,
dùng mu bàn

tay lau vài giọt
nước trên bề
rửa.

Anh ra khỏi
nhà tắm, đi dọc
hành lang. Anh
dừng lại trên
ngưỡng cửa
phòng khách.

“Giờ mình
phải đi thôi”,
anh nói.

“Ừ”, Alice trả
lời, như thể cô
đã chuẩn bị nói
điều đó.

Mấy chiếc

gối tựa đã được
đặt lại vào vị trí
của chúng trên
đi văng và cây
đèn chùm tỏa
sáng từ giữa
trần nhà. Không
còn dấu vết nào
của sự thông
đồng. Tách trà

đã nguội lạnh
trên bàn nước
và dưới đáy kết
tủa một lớp xam
xám trà lẫn
đường. Mattia
nghĩ đây chỉ
như nhà một ai
đó khác.

Họ tới gần
cửa. Anh cầm
tay Alice khi đi
ngang bên cô.

“Tâm thiệp
cậu gửi cho
mình... Có điều
gì đó cậu muốn
nói với mình.”

Alice mỉm
cười.

“Chẳng có gì
đâu.”

“Lúc trước
cậu bảo điều đó
rất quan trọng.”

“Không.

Không có gì
đâu.”

“Liên quan
tới mình phải
không?”

Cô do dự
một chút.

“Không. Chỉ

liên quan tới
mình thôi.”

Mattia gật
đầu. Anh nghĩ
tới một khả
năng đã cạn
kiệt, tới những
đường nét vô
hình trước đây

từng nối kết họ
với nhau qua
lớp không khí
giờ đây không
còn nữa.

“Tạm biệt”,
Alice nói.

Bên trong tất

cả là đèn sáng,
bên ngoài tất cả
là bóng đêm.
Mattia giờ tay
chào lại. Trước
khi quay trở
vào, cô còn
nhìn thấy cái
vòng tròn xám
trong lòng bàn

tay anh, như
một biểu tượng
khép kín không
thể sửa chữa,
không thể xóa
bỏ được và đầy
bí hiểm.

46.

Máy bay bay
trong đêm và từ
dưới đất chỉ vài
người đang ngái
ngủ nhận thấy
nó như một

đốm sáng nhấp
nháy, như một
chòm sao lưu
động trên bầu
trời đen dày
đặc. Chẳng ai
giơ tay vẫy chào
nó, vì đó là trò
trẻ con.

Mattia trèo
lên chiếc taxi
đầu tiên xếp
hàng trước công
tới phí trường
và bảo lái xe địa
chỉ. Khi họ đi
trên con đường
dọc bờ biển một
tia nắng ban

mai đã xuất
hiện phía cuối
chân trời.

“Xin dừng lại
đây”, anh bảo
tài xế.

“Đây sao?”

“Phải.”

Anh trả tiền
và xuống xe,
chiếc xe lao vội
đi ngay. Anh đi
ngang qua thảm
cỏ khoảng vài
chục mét và lại
gần một chiếc
ghế băng như
được đặt ở đó để

nhìn ra khoảng
không. Anh đặt
túi xuống,
nhưng không
ngồi.

Một góc mặt
trời ló ra từ cuối
chân trời.
Mattia thử nhớ

xem tên hình
học của mặt
phẳng giới hạn
bởi một đường
cung và một
đoạn thẳng,
nhưng anh
không nhớ ra.
Mặt trời có vẻ
chuyển động

nhANH hơn là
vào ban ngày,
có thể cảm thấy
được cả tốc độ
của nó, giống
như thể nó đang
vội vã lao lên.
Những tia nắng
là là trên mặt
nước màu đỏ

lụng, da cam và
vàng và Mattia
biết tại sao,
nhưng có biết
điều đó cũng
chẳng để làm gì
và cũng chẳng
làm anh lo
đang.

Đường lượn
của bờ biển
nhìn phẳng và
bị lung lay bởi
gió, còn anh là
người duy nhất
đứng nhìn nó.

Cuối cùng
thì một quả cầu

đỏ hồng lò
cũng tách khỏi
mặt biển như
một quả bóng
sáng nóng.
Trong giây lát
Mattia nghĩ tới
các chuyển
động xoay vòng
của các ngôi sao

và các hành
tinh, tới mặt
trời mỗi chiều
tôi lại tắt sau
vai, và mỗi sáng
lại mọc lên
trước mặt. Tất
cả các ngày, bên
trong và phía
ngoài làn nước,

cho dù anh có ở
đó mà chúng
kiến hay không.
Chẳng có gì
ngoài cơ học,
bảo toàn năng
lượng và mô
men động
lượng, lực cân
bằng, lực đẩy

hướng tâm và ly
tâm, chẳng gì
khác ngoài quỹ
đạo, và chẳng
thể khác như nó
vốn thế. Dần
dần sắc màu
nhạt đi và màu
xanh sáng của
buổi sớm bắt

đầu hiện lên
đằng sau các
màu sắc khác và
nó bắt đầu lan
từ mặt biển lên
tới trời cao.

Mattia thổi
vào hai bàn tay,
gió biển mẫn

mặn khiến
chúng bị khô đi.
Rồi anh thọc tay
vào túi áo
khoác. Anh thấy
có gì đó trong
túi phải. Anh lôi
ra một tấm các
gập bốn. Đó là
số điện thoại

của Nadia. Anh
chậm rãi đọc
dãy số và mỉm
cười.

Anh đợi cho
tới khi ngọn lửa
tím cuối cùng
phía chân trời
tắt hẳn rồi cuốc

bộ về nhà giữa
làn sương mù
lan tỏa.

Ba mẹ anh
sẽ thích bình
minh. Biết đâu
đấy, có thể một
ngày kia anh sẽ
đưa họ tới xem

và sau đó cùng
nhau đi dạo tới
tận bến cảng, rồi
ăn sáng với
bánh kẹp cá hồi.
Anh sẽ giải
thích cho họ
làm sao những
bước sóng dài
lại hội tụ tạo

nên ánh sáng
trắng. Anh sẽ
nói về quang
phổ hấp thụ và
quang phổ phát
tán; họ sẽ gật
gật đầu dù
chẳng hiểu gì.

Không khí

lạnh ban mai
lùa vào trong
lớp áo khoác và
Mattia cứ mặc
kệ nó. Anh thấy
mát mẻ. Một
chốc nữa thôi sẽ
có nhà tắm,
tách trà nóng và
lại một ngày

như bao ngày
đợi anh và anh
cũng chẳng cần
gì hơn thế.

47.

Cũng vào
chính buổi sáng
hôm ấy, vài giờ
muộn hơn,
Alice kéo rèm
cửa lên. Tiếng

động khô khóc
của thanh rèm
nhựa khi chúng
quay tròn
quanh trục nghe
cũng thấy chút
ít an ủi. Bên
ngoài mặt trời
đã lên cao.

Cô vớ lấy
một chiếc trong
chồng đĩa hát
cạnh đài mà
chẳng chọn lựa
gì nhiều. Cô chỉ
muốn tiếng ồn
rửa sạch không
khí mà thôi. Cô
xoay nút chỉnh

âm lượng cho
tới khắc đỏ đầu
tiên. Fabio mà ở
đây thì sẽ tức
điên lên cho mà
xem. Cô bật
cười nghĩ tới cái
cách anh ta sẽ
gọi tên cô, hét
lên để át tiếng

nhạc và kéo dài
âm i với cái cầm
nghếch ra phía
trước.

Cô tháo
chăn đệm xếp
lại một xó nhà.
Cô lúi trong tủ
ra tấm ga sạch.

Cô nhìn nó bật
tung trong
không khí rồi
lại lượn lơ nhẹ
nhàng rơi
xuống. Damien
Rice hắng giọng
trước khi hát ôi
*bởi chẳng có gì
mất đi cả, chỉ là*

*sự đông cứng
trong sương
giá.*

Alice tắm
chậm rãi. Cô
đứng thật lâu
dưới vòi hoa
sen, mặt hướng
lên làn nước xối

xả. Rồi cô mặc
quần áo rồi
trang điểm gò
má và mí mắt
nhẹ nhàng rất
tự nhiên.

Chuẩn bị
xong chiếc đĩa
đã ngưng được

một lúc mà cô
không nhận
thấy. Cô rời
nhà, lái xe đi.

Cách cửa
hàng một dãy
nhà cô quyết
định đổi hướng.
Cô sẽ tới muộn

một chút,
nhưng chẳng
sao.

Cô lái xe tới
tận công viên,
nơi Mattia đã kể
cô nghe tất cả.
Cô đậu xe lại ở
chính chỗ đó và

tắt máy. Với cô
có vẻ chẳng có
gì thay đổi cả.
Cô nhớ mọi thứ,
ngoại trừ hàng
rào bằng gỗ
sáng màu giờ
rào quanh bãi
cỏ.

Cô xuống xe,
bước về phía
hàng cây. Cỏ sột
soạt dưới chân
vẫn ướt sương
đêm, và tán cây
đang thay lá
mới. Một nhóm
thanh niên ngồi
trên cái ghế nơi

trước đây rất lâu
Michela đã từng
ngồi. Ở giữa bàn
họ xếp chồng
các lon nước lên
nhau tạo thành
hình tháp. Họ
nói chuyện rất
to và một trong
số đó đang giả

động tác của ai
đó.

Alice lại gần,
cố thử thu lượm
những đoạn hội
thoại rời rạc,
nhưng trước khi
bọn họ nhận
thấy cô, cô đã rẽ

sang phía con
sông. Kể từ khi
chính quyền
thành phố
quyết định để
con đập chắn
hoạt động cả
năm, hầu như
nước không
chảy qua điểm

này nữa. Những
hồ hình thôn
dài dọc sông có
vẻ như bất động,
bị lãng quên và
kiệt quệ. Chủ
nhật những
hôm trời nóng,
mọi người mang
ghế dựa từ nhà

tới đây tắm
nắng. Lòng
sông trải lớp sỏi
trắng và cát
vàng mịn. Bên
bờ sông cỏ dại
mọc cao tới tận
trên đầu gối
Alice.

Cô đi xuống,
cẩn thận từng
bước như thể
không muốn
lòng đất thêm
nứt nẻ. Cô đi
dọc theo lòng
sông, cho tới
tận gần mép
nước. Trước mặt

cô có một cây
cầu và xa hơn
nữa là dãy Alpi
trông thật quá
gần vào những
ngày trời trong
vất thế này. Chỉ
trên những
đỉnh núi cao
nhất mới còn

phủ tuyết trắng.

Alice nằm
trên phần lòng
sông khô. Cái
chân tật cảm ơn
cô vì được nghỉ
ngơi. Những
hòn đá to chọc
vào lưng cô,

nhưng cô không
động đây.

Cô nhắm
mắt lại, cố
tưởng tượng
nước tràn ngập
xung quanh và
trên người cô.
Cô nghĩ tới

Michela nhô
lên từ bờ sông.
Tới khuôn mặt
tròn vo mà cô
đã nhìn thấy
trên mặt báo
được phản chiếu
bởi dòng sông
ánh bạc. Tới
tiếng ngã bịch

mà không ai ở
đằng kia có thể
nghe thấy và bộ
quần áo ướt
nhoẹt và lạnh
cứng kéo em
xuống. Tới mớ
tóc trôi lơ òa
như mớ tảo
xám. Cô nhìn

thấy em khua
tay cuống
cuống, lộn xộn
và đau đớn nuốt
sặc những ngậm
lớn thứ chất
lỏng lạnh lẽo ấy
cứ kéo em ngày
càng thấp hơn,
thấp hơn, gần

như chạm tới
đáy sông.

Rồi cô tưởng
tượng chuyển
động của em
nhịp nhàng
hơn, hai cẳng
tay tìm được sự
đồng điệu và tạo

ra những vòng
tròn ngày càng
rộng hơn, chân
em duỗi ra như
chân vịt và cử
động cùng
nhau, đầu
hướng lên trên,
nơi vẫn còn le
lói một chút

ánh sáng. Cuối
cùng cô thấy
Michela trôi lên
khỏi mặt nước
và hít thở. Cô
theo em bơi
xuôi theo dòng
nước chảy đến
một nơi mới.
Suốt cả đêm, tới

tận biển rộng.

Khi cô mở
mắt ra bầu trời
vẫn ở đó với
màu xanh đơn
điệu và rục rỡ.
Không có cả
một đám mây
bay ngang qua.

Mattia ở xa.
Fabio ở xa.
Dòng sông tạo
tiếng xào xạc
yếu ớt và mơ
màng.

Cô nhớ khi
nằm chôn mình
trong hẻm núi

phủ ngập tuyết.
Cô nghĩ tới sự
im ắng tuyệt
đôi. Giống như
lúc đó, ngay cả
bây giờ cũng
không ai biết cô
ở đâu. Kể cả lần
này cũng sẽ
chẳng có ai tới.

Nhưng cô sẽ
không chờ đợi
nữa.

Cô mỉm cười
với bầu trời
trong vắt. Với
một chút khó
khăn mệt nhọc,
cô đã biết tự

đứng dậy một
mình.

Lời cảm ơn

Cuốn sách
này sẽ không
thể được viết
nên nếu không

có Rafaella
Lops.

Tôi xin ngỏ
lời cảm ơn, theo
thứ tự ngẫu
nhiên, Antonio
Franchini, Joy
Terekiev, Mario
Desiati, Giulia

Ichino, Laura
Cerutti, Cecilia
Giordano, ba
mẹ tôi, Giorgia
Mila, Roberto
Castello,
Emiliano
Amato, Pietro
Grossi, Nella Re
Rebaudengo,

Nathalie Bauer
và Martine Van
Geertruyden.
Mỗi người trong
số họ đều biết
tại sao.

**Mời các
bạn ghé thăm
[Đào Tiểu Vũ](#)**

eBook -
www.dtv-
ebook.com để
tải thêm
nhiều eBook
hơn nữa.

Growing Readers